

தருமந்தரம்

மாணவர்களுக்காகத் தேர்வு செய்யப் பெற்ற
பாடல்கள் - உரையுடன்

உரையாசிரியர்
முனைவர் கரு. முத்தய்யா

கோவிலூர் மடாலயம்

கோவிலூர் - 630 307 (காரைக்குடி அருகில்)

Accy 26806
No.

திருமந்திரம்

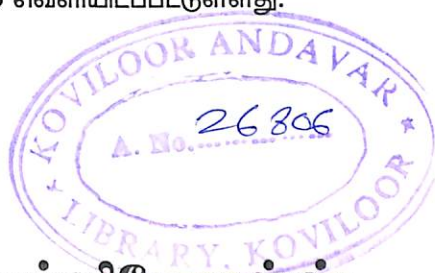
(மாணவர்களுக்கான பதிப்பு)

தேர்ந்தெடுத்த 251 பாடல்களுக்கு
மூலமும் உரையும் அடங்கியது

உரையாசிரியர்

பேராசிரியர் முனைவர் கரு. முத்தய்யா

தற்போது முதற் பதிப்பாகக் கோவிலூர் ஆதீனம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகளின்
திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

கலாசேஷத்திரா பப்ளிகேஷன்ஸ்

நிர்வாக அலுவலகம்:
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர் 630 307.
(காரைக்குடி அருகில்)
போன்: 04565 - 236846
E-mail: koviloormutt@gmail.com

விற்பனை நிலையம்:
கோவிலூர் மடாலயம்,
52, குப்பையா தெரு,
மேற்கு மாம்பலம்,
சென்னை - 33.
போன்: 044 - 24743081

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 2017
பக்கங்கள் : 128
விலை : ₹80/-

சென்னையில் கிடைக்குமிடம்
கோவிலூர் மடாலயம்
52, குப்பையா தெரு,
மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33.
போன்: 044 – 24743081

நிர்வாக அலுவலகம்
கோவிலூர் மடாலயம்
கோவிலூர் – 630 307.
(காரைக்குடி அருகில்)
தொலைபேசி: 04565 – 236846
E-mail: koviloormutt@gmail.com

கலாசேஷத்ரா அச்சகம்
கோவிலூர் – 630 307.

**கோவிலூர் ஆதீனம் சீர் வளர் சீர்
மெய்யப்பனான தேசிக சுவாமிகளின்**

ஆசீயுரை

கோவிலூர் மடாலயம் சார்பாக கலாக்ஷேத்ரா பதிப்பகம் ஏற்கனவே திருமந்திர நூலை மூத்த பேராசிரியர், தமிழறிஞர் முனைவர் சுப. அண்ணாமலை அவர்களுடைய உரையுடன் செம்பதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளது. இந்த திருமந்திரப் பதிப்பு பல ஏட்டுச் சுவடிகளையும், அச்சப்பிரதிகளையும் சேகரித்து ஒப்பிட்டு ஆய்வுடன் மிகத் தெளிவாகச் செம்பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டது.

தற்போது மாணவர்களின் நலன் கருதி இளைஞர்கள் யாவரையும் சென்றடைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் மூவாயிரம் திருமந்திரப் பாடல்களில் முந்நூற்றுக்குக் குறைவான பாடல்களைத் தேர்வு செய்து எளிய உரையுடன் இப்பொழுது வெளியிடப்படுகிறது. திருமந்திரத்தை முழுமையாகப் படித்து உரைகளையும் ஒப்பிட்டு பாடல்களைத் தேர்வு செய்து எளிய உரையை எழுதியவர் நம்முடைய பேராசிரியர், முனைவர் கரு.முத்தய்யா அவர்கள். இந்த உரை தெளிவாக கருத்துக்களை நன்கு தெரிவிக்கிறது. இந்தச் சுருக்கப் பதிப்பினை மாணவர்கள் படித்து மகிழ்ந்து முழுநூலையும் கற்பதற்கு ஆர்வமுறுவார்கள் என நம்புகிறோம்.

இந்நூல் இளைஞர்களுக்கும், தமிழ் ஆர்வலர்களுக்கும் தமிழின் தத்துவக் கருத்துக்களை, நெறிமுறைகளைத் தெரிவித்து மேலும் கற்பதற்கு ஆர்வமூட்டுவதாக அமையும். இந்நூல் யாவருக்கும் பயன் உள்ளதாக விளங்கட்டும்.

ஆசீர்வாதங்கள்!

ஜூன் 2017

ஸ்ரீசற்குருநாதன் துணை.

முன்னுரை

சென்ற ஆண்டு இறுதியில் ஒரு சனிக்கிழமை (24.12.2016) கோவிலூர்த் திருமடத்தில் மாதந்தோறும் நடைபெறும் இலக்கியப் பூங்காவிற்குச் சென்றிருந்தேன். அன்றைய நிகழ்ச்சியில் நண்பர் பேராசிரியர் நா.சுப்பிரமணியன் 'திருமூலர்' பற்றி உரையாற்றினார்.

நிகழ்வில் பேசும்போது சீர் வளர் சீர் மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் கீழ்வரும் அறிவிப்பை வெளியிட்டார்கள். "திருமந்திரத்தில் எளிமையான பாடல்களாக 200 அல்லது 300 பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அதற்கு இளைஞர்கட்குப் புரியும் வண்ணம் எளிமையாக உரை எழுதித்தர யாரும் முன்வந்தால் அந்த நூலைக் கலாசேத்திரத்திலிருந்து வெளியிடத் தயாராக இருக்கிறோம்."

மறு நாள் நான் சாமிகளைத் தொடர்பு கொண்டு நான் அந்தப் பணியைச் செய்யட்டுமா? எனக் கேட்டேன். அவர்கள் இசைவு தெரிவித்து, பணியைச் செய்யுமாறு அருளாணை வழங்கினார்கள்.

"திருமந்திரத்"திற்கு உரை எழுதும் அளவு சைவ சித்தாந்தத்திலோ ஆகமத்திலோ வேதாந்தத்திலோ எனக்கு ஆழங்காற்பட்ட அறிவு இல்லை. ஆயினும் 'திருமந்திரம்' நூலில் பயிற்சி உண்டு. மதுரை வானொலியில் 'திருமூலரின் சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பில் ஐந்து வாரம்தொடர்ந்து உரையாற்றிய அனுபவமும் உண்டு.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சாமிகள், 'இளைஞர்கட்குப் புரியும் வண்ணம் எளிமையாக உரை எழுத வேண்டும்' என்றே பணித்ததனால் என் உரையில் ஆழ்ந்த சமய தத்துவநுட்பங்களை எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள் என்ற எண்ணமும் சேர்ந்து என்னை இப்பணியை ஏற்கத்தாண்டியது.

முதற்கட்டப் பணியாக 3000 திருமந்திரப் பாடல்களில் இருந்து 251 பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சாமிகளின் அங்கீகாரத்திற்காக அவர்களிடம் அத்தொகுப்பை அளித்தேன். அவர்கள் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின் என்னை அழைத்து 'நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த பாடல்களுக்கே உரை எழுதுங்கள்' என்று ஆணையிட்டார்கள்.

அதனடிப்படையில் இந்நூல் உருவாகி இருக்கிறது. இதன் அமைப்பு முறைகள் பற்றிச் சில செய்திகளைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தொகுப்பில் இடம் பெறும் பாடல்களுக்கு 1 முதல் 251 வரை தொடர் எண்கள் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன.

அத்தோடு ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் இந்தியப்பண்பாடு ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் வெளியீடாக உள்ள திருமந்திரம் - மூலபாட ஆய்வுப் பதிப்பில் அப்பாடலின் தொடர்ச்சி எண் எதுவோ அது குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அது போலப் பாடல்களுக்குரிய இயல் தலைப்புக்களும் அப்பதிப்பில் அமைந்திருக்கும் அடிப்படையிலேயே கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன.

மேற்படி மூலபாட ஆய்வுப் பதிப்பின் உரை திரு.ப.இராமநாத பிள்ளை அவர்களின் உரை, முனைவர் சி.அருணை வடிவேல் முதலியார் உரை, திரு. டி.வி. வெங்கட்ராமனின் உரை, திரு.வாசு இராதாகிருஷ்ணனின் உரை ஆகியவற்றை ஒப்பு நோக்கி இவ்வுரை எழுதப் பெற்றுள்ளது. மேற்குறிப்பிடப் பெற்றவர்களின் உரை நூல்கள் பற்றிய முழு விவரம் கருவி நூற்பட்டியலில் தரப்பெற்றுள்ளது.

இவ்வுரைகள் எல்லாம் ஒப்புநோக்கப் பெற்றாலும், முனைவர் சி.அருணைவடிவேல் முதலியாரின் உரைப்போக்கே மிகுதியாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. ஒப்பு நோக்கப் பெற்ற உரைகளில் இடம்பெறும் ஆழமான நுணுக்கமான தத்துவங்கள் முடிந்தால் எளிமைப்படுத்தித் தரப்பெற்றுள்ளன. இல்லையென்றால் அந்த விளக்கங்களை விட்டு விட்டு வெறும் சொற்பொருள் மட்டும் தரப்பெற்றுள்ளன.

சாமிகள் நினைத்தது போல இளைஞர்கள் பயில இவ்வுரை துணையாக அமையும் என்றே நம்புகிறேன்.

‘திருமந்திரத்’திற்கு உரை எழுதுதல் என்ற பெரும் பணியில் அடியேனை ஆட்படுத்தி நான் எழுதிய உரை நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு உதவிய சீர் வளர் சீர் மெய்யப்ப ஞானதேசிக சுவாமிகள் பொன்னார் திருவடிகட்கு என் நன்றிகலந்த வணக்கங்கள்.

இந்நூலுக்கு ஆசியுரை வழங்கிய சாமிகளுக்கு என் மனம் கனிந்த நன்றி.

காரைக்குடி
06.04.2017

கரு. முத்தய்யா

திருமந்திரம்

மாணவர்களுக்கான பதிப்பு

கடவுள் வாழ்த்து

1. ஒன்றவன் தானே இரண்டவன் இன்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தான்ஐந்து
வென்றனன் ஆறு விரிந்தனன் ஏழம்பர்ச்
சென்றனன் தானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே. 1

ஒன்றாய் உள்ளவன் சிவபரம்பொருள். அவனது அருட்சத்தியை நோக்க, அப்பொருள் சிவம், சத்தி என இரண்டாம். அவன் அருவம், உருவம், அருவுருவம் என மூன்று நிலைகளில் நிற்கிறான். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கையும் தானே உணர்ந்து உலகிற்கு உணர்த்தினான் அவன். ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்ற ஐம்புலன்களையும் வென்றவன். வன்னம், பதம், மந்திரம், கலை, புவனம், தத்துவம் எனும் ஆறு அத்துவாக்களாக (வழிகளாக) விரிந்தவன். ஏழு உலகத்தையும் கடந்தவன். நெஞ்சே நீ அவனை உணர்ந்து அடைவாயாக.

இன்னருள் இரண்டு என்பதை சிவபரம்பொருளின் அருட்சத்தி அறக்கருணை, மறக்கருணை என இரு வகைப்படும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அறக்கருணை அருட்சத்தி, மறக்கருணை - திரோதான சத்தி.

மூன்றினுள் நின்றனன் என்பதற்குச் சிவபரம்பொருள் அவன், அவள், அது எனும் மூன்று நிலையில் நிற்கிறான் என்பதும் பொருந்தும்.

நான்குணர்ந்தான் என்பதற்கு இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் எனும் நான்கு வேதங்களையும் உணர்ந்து

உயிர்கட்கு உணர்த்தியவன் எனப் பொருள் உரைப்போரும் உளர்.

ஐந்து வென்றனன் என்பது "பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்" எனும் வள்ளுவர் கூற்றால் புலப்படும்.

ஆறு விரிந்தனன் என்பதற்கு மனித உடலில் உள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஷை எனும் ஆறு ஆதாரங்களிலும் விரிந்து நிற்கிறான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவ்வாறு கொள்ளும்போது ஏழும்பர்ச் சென்றனன் என்பதற்கு மேற்கூறிய ஆறு ஆதாரங்களுக்கும் மேலே அமைந்துள்ள சகஸ்ராரம் எனப்படும் ஆயிரவிதழ்த் தாமரையிடத்தில் தங்கியுள்ளான் என்பது பொருத்தமான பொருளாகும்.

'இருந்தான் உணர்ந்து எட்டு' என நெஞ்சை நோக்கிக் கூறிய ஏவல் வினை முற்றாகக் கொள்ளாமல் 'எட்டு உணர்ந்து இருந்தான்' எனத் தெரிநிலை வினை முற்றாகக் கொண்டு சிவபரம் பொருள் 'எண்குணத்தான்' ஆகி இருக்கின்றான் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். மேலும் சிவபரம்பொருள் நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம், ஞாயிறு, திங்கள், ஆன்மா (இயமானன்) என்ற எட்டு வடிவங்களில் (அட்டமூர்த்தம்) இருக்கிறான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

2. தீயினும் வெய்யன் புனலினும் தண்ணியன்
ஆயினும் ஈசன் அருளறிவார் இல்லை
சேயினும் நல்லன் நணியவன் அன்பர்க்குத்
தாயினும் நல்லன்நல் தாழ்சடை யோனே.

7

நீண்ட சடையை உடையவனாகிய சிவபெருமான் தீமையை ஒறுக்கும்போது நெருப்பைவிட வெப்பம் உடையவன். அன்பர்க்கு அருளும்போது நீரை விடக் குளிர்ச்சி உடையவன். ஆயினும் அவனது அருளாற்றலின் தன்மையை முற்றிலும் அறிந்த மனிதர்கள் உலகில் இல்லை. அவ்வாறு மனிதரால் அறியப்பட இயலாத தொலைவின் கண் உள்ளவனாகிய இறைவன் மெய்யன்பர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்க்கு மிக அண்மையனாக எளிவந்து, பால் நினைந்தாட்டும் தாயினும் சாலப் பரிந்து அருள் செய்யும் நல்லியல்புடையவனாவான்.

3. தானே இருநிலம் தாங்கிவிண் ணாய்நிற்கும்
தானே சுடுமங்கி ஞாயிறும் திங்களும்
தானே மழைபொழி தையலும் ஆய்நிற்கும்
தானே வடவரை தண்கடல் ஆகுமே. 9

இறைவனாகிய தான் ஒருவனே பூமியாகவும், ஆகாயமாகவும், நெருப்பு, ஞாயிறு, திங்கள் எனமுச்சுடராகவும், மழை பொழியச் செய்யும் அருட்சத்தியாகவும் பெரிய மலையாகவும், குளிர்ந்த கடலாகவும் அனைத்திலும் கலந்து நிற்கின்றான். இந்நிலையை அவனது அட்ட மூர்த்த நிலை எனச் சைவப்பெரியோர்கள் விளக்குவர்.

4. மனத்தில் எழுகின்ற மாய நன்னாடன்
நினைத்தது அறிவனே நீசர் நினையார்
எனக்கிறை அன்பிலன் என்பர் இறைவன்
பிழைக்கநின் றார்பக்கம் பேணி நின்றானே. 21

கண்ணிற்குப் புலப்படாது கருத்தினுள்ளே நிற்கின்ற கள்வன் சிவன். யார் எதனை எண்ணினும் அதனை அவன் அறிவான். பக்தியாகிய பக்குவம் பெறாத கீழ்மக்கள் சிவனை நினைப்பதில்லை. ஆனால் 'அவன் எங்களுக்கு அருள் செய்யவில்லை' என்று நொந்து கொள்வர். உண்மையில் சிவன் பிறவற்றை நினையாது அவனையே நினைப்பவர் பக்கம் சார்ந்து அவர் 'உடனாக' நிற்பான்.

5. போற்றிசைத் தும்புகழ்ந் தும்புனி தன்னடி
தேற்றுமின் என்றும் சிவனடிக் கேசெல்வம்
ஆற்றிய தென்று மயலுற்ற சிந்தையுள்
மாற்றிநின் றார்வழி மன்னிநின் றானே. 23

தூயவனாகிய சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் போற்றியும் புகழ்ந்தும் தெளிக. ஈட்டிய செல்வம் அனைத்தும் அவன் திருவடியில் அர்ப்பணிப்பதற்கே உரியன என அறிந்து அறச்செயல்களைச் செய்க. உலகியலில் சென்று மயங்கும் மனத்தை அவ்வறத்திறத்தால் மாற்றுக. அவ்வாறு மாற்றிய அன்பர்களின் எண்ணப்படி இறைவன் நின்று அருள்புரிவான்.

6. பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரரு ளாளன்
இறப்பிலி யாவர்க்கும் இன்பம் அருளும்
துறப்பிலி தன்னைத் தொழுமின் தொழுதால்
மறப்பிலி மாயா விருத்தமும் ஆமே. 24

சிவபெருமான் என்றும் பிறப்பில்லாதவன். உயிர்கட்கு மலமறுத்து அருள்புரியும் அளவற்ற பேரருள் உடையவன்; என்றும் அழிவில்லாதவன். உயிர்கள் அனைத்துக்கும் உரிய நேரத்தில் வீடுபேறு எனும் பேரின்பத்தை அருளுபவன்; தன்னை அடைந்தவர்களை விட்டு நீங்காதவன். அவனைத் தொழுங்கள். தொழுதால் அவன் உங்களை ஒருபோதும் மறவாமல் அருள் செய்வான். அதனால் உங்கள் அறியாமை இருள்நீங்கி ஞானச் செல்வத்தை அடைவீர்கள்.

7. வானின் றழைக்கும் மழைபோல் இறைவனும்
தானின் றழைக்கும்கொல் என்று தயங்குவார்
ஆனின் றழைக்கும் அதுபோலென் நந்தியை
நானின் றழைப்பது ஞானம் கருதியே. 29

‘வானில் முழங்கும் இடிபோல் குரலெழுப்பி இறைவன் தன்னை அழைப்பான் போலும்’ என எதிர்பார்த்து, தன் முயற்சி, பக்தி எதுவும் இல்லாமல் இறையருளை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பர் பலர். ஆனால் உண்மையில் ஆன்கன்று தன் தாய்ப்பசுவை நினைந்துருகி அழைப்பது போல் அவனை அழைப்பதே செய்யத்தக்கது. நான் அவ்வாறே அவனை அழைக்கின்றேன். எது கருதியென்றால் அவன் தன் திருவடி உணர்வாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறுதற் பொருட்டே.

8. அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதனை
ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை
எப்பரி சாயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால்
அப்பரி சீசன் அருள்பெற லாமே. 35

அனைத்துயிர்க்கும் தந்தையான இறைவனை, நந்தி எனும் பெயருடையானை உண்ணத்தெவிட்டாத அமுது போன்றோனை, ‘தனக்குவமை இல்லாத’ வள்ளலை, கால காரணனை எம்முறையிலாவது தொழுங்கள். அம்முறையில்

காட்டிய அன்பிற்குத் தக அவன் அருளைப் பெறலாம். 'எப்பரிசாயினும்' என்பதற்கு எந்த முறையிலாவது எனப் பொருள் கொண்டால் முறை முக்கியமில்லை. அன்பே முக்கியம் என்பது கருத்து. சாக்கிய நாயனார், கண்ணப்பர், சண்டசர் ஆகியோர் முறைக்குப் பொருந்தாத வழிபாட்டினைச் செய்தாலும் அன்பு காரணமாக அருள் பெற்றமை கண்கூடு.

இனி 'எப்பரிசாயினும்' என்பதற்கு எந்த நோக்கத்தினாலும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அதனை வலியுறுத்தி அப்பர்.

"அஞ்சியாகிலும் அன்புபட்டாகிலும்
நெஞ்சம்வாழி நினை நின்றியூரைநீ" (5-23-9)

என அருளியிருப்பது இதனை உணர்த்தும்.

9. வாழ்த்தவல் லார்மனத் துள்ளுறு சோதியைத்
தீர்த்தனை அங்கே திளைக்கின்ற தேவனை
ஏத்தியும் எம்பெரு மானைன் றிறைஞ்சியும்
ஆத்தம்செய் தீசன் அருள்பெற லாமே. 38

இறைவன் தன்னை அன்போடு நினைந்து வாழ்த்த வல்லாரது . உள்ளத்தில் அறிவுப் பேரொளியாயும், பாசங்களில் நின்றும் நீங்கிய தூய்மை (தீர்த்தன்)யாகவும், அனைத்துயிர்க்கும் இன்பம் நல்கும் தேவனாகவும் வீற்றிருப்பவன். அவனைத் துதித்தும், 'எம் தலைவன்' என்று வணங்கியும், அவனோடு நெருங்கிய உறவு (ஆத்தம்) கொண்டால் அவனது திருவருளைப் பெறலாம்.

10. கூடுவன் நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரானென்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவித் தொழுதுநின்று
ஆடுவன் ஆடி அமரர் பிரானென்று
நாடுவன் நான்நின் றறிவது தானே. 49

சிவபெருமானையே என் தலைவன் என்று நினைந்து அவனது திருவடிகளை என் தலையில் சூடிக் கொள்வேன். நெஞ்சில் இருத்திக் கொள்வேன். பாடித் துதிப்பேன். பலப்பல மலர்களைத் தூவித் தொழுது ஆடுவேன்.

அவனைத் தேவர்களின் தலைவன் என்று கொண்டு அவன் பெருமைகளை மென்மேலும் அறிய முயல்வேன். அவனது திருவருளில் நின்று நான் செய்பவை இவையே அன்றி உலகியற்செயல் யாதுமில்லை.

வரலாறு

11. நந்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடின
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரன்
என்றிவர் என்னுடன் எண்மரும் ஆமே. 50

நந்தியெம் பெருமான் பால் பொருள் நூல் கேட்டறிந்து கொண்ட சீடர்கள் என்னோடு(திருமூலர்) சேர்த்து எண்மர் ஆவர்; அவர்களுள் நந்தியெம்பெருமானோடு ஒத்தவர்கள் நால்வர்; சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் ஆகியோர் அந்நால்வர். அவர்கள் நந்தியெம்பெருமானைப் போல் சிவபெருமானிடம் பாடம் கேட்டவர்களாவர். நந்தியெம்பெருமானின் பிற சீடர்கள் சிவயோக முனிவர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் ஆகியோராம்.

12. நந்தி அருளாலே நாதனாம் பேர்பெற்றேன்
நந்தி அருளாலே மூலனை நாடினேன்
நந்தி அருளாவது என்செய்யும் நாட்டினில்
நந்தி வழிகாட்ட நானிருந் தேனே. 51

‘நந்தி’ என்ற சொல்லைத் திருமூலர் நந்தியெம் பெருமானைக் குறிப்பதற்கும் சிவபெருமானைக் குறிப்பதற்கும் பயன்படுத்துகிறார். இங்கு அச்சொல் சிவபெருமானைக் குறிக்கும். சிவபெருமான் அருளால் நான் ஆசிரியன்(நாதன்) எனும் நிலையைப் பெற்றேன். அவன் அருளால் ‘மூலன்’ எனும் ஆயன் உடலில் புகுந்தேன். அவன் திருவருட் குறிப்பில்லாத செயல் இவ்வுலகில் என்ன பயனைத் தரும்? (நந்தி அருளா அது - எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்க). அவரது அருள் வழியை உலகிற்கு உணர்த்தவே நான் இருந்து செயற்படுகின்றேன்.

13. இருந்தேன் இக்காயத்தே எண்ணிலி கோடி
 இருந்தேன் இராப்பகல் அற்ற இடத்தே
 இருந்தேன் இமையவர் ஏத்தும் பதத்தே
 இருந்தேன் என்நந்தி இணையடிக் கீழே. 62

இங்கு இவ்வுடம்பிலே (மூலனின் உடம்பிலே) எண்ணற்ற ஆண்டுகள் இருந்தேன். அவ்வாறு இருந்தபோது கால உணர்ச்சி அற்று இருந்தேன். அதாவது தேவர்கள் ஏத்தும் சிவபெருமானின் திருவடிகளைச் சார்ந்திருந்தேன். எனவே இரவாகிய அறியாமையோ, பகலாகிய அறிவோ இல்லாத பேரறிவோடு இருந்தேன்.

14. பின்னைநின் றென்னே பிறவி பெறுவது
 முன்னைநன் றாக முயல்தவம் செய்திலர்
 என்னைநன் றாக இறைவன் படைத்தனன்
 தன்னைநன் றாகத் தமிழ்செய்யு மாறே. 63

முற்பிறப்பில் நன்கு முயல்கின்ற தவத்தைச் செய்யாதவர் பின்னர் எவ்வாறு நற்பிறவியைப் பெறுதல் இயலும்; இயலாது. நான் முற்பிறவிகளில் செய்த தவம் காரணமாக இறைவன் என்னை மெய்யுணர்வுடையவனாகப் படைத்தான். அதனால் அவனை நன்றாகத் தமிழ்மொழியால் பாடி உலகத்தார்க்கு உணர்த்துமாறு அருளினான்.

15. நான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்
 வான்பற்றி நின்ற மறைப்பொருள் சொல்லிடின
 ஊன்பற்றி நின்ற உணர்வுறும் மந்திரம்
 தான்பற்றப் பற்றத் தலைப்படும் தானே. 66

பரவெளியைப் பற்றிநிற்கின்ற மறைகளின்முடி பொருளாகிய இறை உண்மையை உணர்ந்து சொன்னால் அதுவே உடம்பைப் பற்றிநிற்கின்ற உயிருணர்வில் நிலைத்து நிற்கும் மந்திரம் எனப்படும். அம்மந்திரத்தை இடையறாது உணர உணரப்பேரின்பம் கிடைக்கும். அவ்வாறு கிடைக்கப் பெற்ற நான் அம்மந்திரங்களையே இந்நூலாக்கியுள்ளேன். உலகோர் இதனை அறிந்து உணர்ந்து நான் பெற்ற சிவானுபவமாகிய பேரின்பத்தைத் தாங்களும் பெறுவார்களாக.

அவையடக்கம்

16. ஆரறிவார் எங்கள் அண்ணல் பெருமையை
ஆரறிவார் அந்த அகலமும் நீளமும்
பேரறி யாத பெருஞ்சுடர் ஒன்றதன்
வேரறி யாமை விளம்புகின் றேனே.

77

எங்கள் சிவபெருமானது பெருமையை முற்ற உணர்வோர் யாவர்? அவரது பரப்பைத்தான் யாவர் உணர வல்லார்? சொல்லுக்குள் அகப்படாத பெருஞ் சுடர்ப் பொருளாக அவர் வீற்றிருக்கிறார். அப்பொருளின் மெய்நிலையை முற்றும் அறியாமலே சிறிதுணர்ந்து அவ்வாறு உணர்ந்த அளவிலேயே உலகோர் அறிய இந்நூலுள் அவர்தம் பெருமையை எடுத்துரைக்கத் தொடங்கியுள்ளேன்.

உபதேசம்

17. பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்
பதியினைப் போல்பசு பாசம் அனாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்
பதிஅணு கிற்பசு பாசம்நில் லாவே.

113

இறை, உயிர், தளை எனச் சொல்லப்படும் மூன்று பொருள்களில் இறை எவ்வாறு தோற்றம் இன்றி என்றும் உள்ள பொருளாகத் திகழ்கிறதோ, அவ்வாறே உயிரும், அதனைப் பிணித்துள்ள தளையும் கூடத் தோற்றம் இன்றி என்றும் உள்ள பொருள்களாம். தளை உயிரைப் பிணிக்குமே அன்றி இறைவனிடத்து அணுகமாட்டா. இறை உயிர்மீது அருள்கொண்டு உயிரை அணுகும்போது அவ்வுயிரைப் பிணித்துள்ள தளைகள் அவ்வுயிரை விட்டு நீங்கும். நீங்கவே உயிர் முத்தி எனும் பேரானந்தப்பேறு பெற்று இறைவனைச் சென்று சேரும்.

18. சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சும் போலவே
சூரிய காந்தம்கூழ் பஞ்சைச் சுடமாட்டா
சூரியன் சன்னதி யில்கடு மாறுபோல்
சூரியன் தோற்றமுன் அற்றம் லங்கனே.

115

உயிரும் தளைகளும் சூரியகாந்தக் கல்லும் அதனை மூடியுள்ள பஞ்சம் போல்வன. சூரியகாந்தக்கல் தனித்து நிற்கும்போது தம்மை மூடியுள்ள பஞ்சை அதனால் சுட இயலாது. அதுபோல உயிர் தனியே நின்று தன்னைப் பிணித்துள்ள தளைகளை நீக்க முடியாது. சூரிய காந்தக்கல்லின் முன்னே சூரியன் வந்தபொழுது சூரியனின் கதிர்களைப் பெற்ற சூரிய காந்தக்கல் தன்னை மூடியுள்ள பஞ்சைச் சுட்டெரித்து விடும். அவ்வாறே உயிர் ஒரு சிறந்த ஞானாசிரியனைப் பெறும்போது அவனருளால் தன்னைப் பிணித்த தளைகளினின்றும் நீங்கிச் சிவனை அடைந்து பேரானந்த நிலை பெறும்.

19. இருந்தார் சிவமாகி எங்கும்தா மாகி
 இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி
 இருந்தார்முக காலத் தியல்பைக் குறித்தங்கு
 இருந்தார் இழவுவந் தெய்திய சோம்பே. 125

சிவத்தை உணர்ந்து அப்பரிசாக அமர்ந்து நின்ற சிவசித்தர்கள் அங்கு இங்கு என்னாது எங்குமாய் இறைநிறைவில் அழுந்தி நிற்பர். அந்நிலையில் அச்சிவன் உயிர்கள் பொருட்டுச் •செய்கின்ற செயல்களையும் முக்காலத்தியல்பினையும் அறியும் ஆற்றல் உடையவர் ஆகின்றனர். இவ்வாறு இறையோடு இயைந்து தம்மை இழந்த நிலையில் சித்தர்கள் இருப்பதனால் உலகியல் செயல்கள் அற்ற நிலையிலேயே(சோம்பு) அவர்கள் இருப்பார்கள்.

20. பெற்றார் உலகிற் பிரியாப் பெருநெறி
 பெற்றார் உலகிற் பிறவாப் பெரும்பயன்
 பெற்றாரம் மன்றிற் பிரியாப் பெரும்பேறு
 பெற்றார் உலகுடன் பேசாப் பெருமையே. 130

சிவசித்தர்கள் உலகியலிடையே வாழ்ந்தவாறே சிவபெருமானைப் பிரியாத நிலைபெற்றவர்கள் ஆவர். இதன் பயனாக அவர்கள் மீண்டும் பிறவாமையைப் பெற்றனர். எனவே அவர்கள் இவ்வுடம்பு நீங்கிய பின் பெருஞ்சுக வெளியில் சிவத்தைப் பிரியாப் பேரின்ப வாழ்வு வாழ்வர். ஆகலான் அவர்கள் உலகில் பிறருடன் ஒப்பவைத்துப் பேசுமாறு அன்றி யாவரினும் உயர்ந்தவராகப் புகழப்படுவர்.

21. திருவடி யேசிவம் ஆவது தேரில்
 திருவடி யேசிவ லோகம்சிந் திக்கில்
 திருவடி யேசெல் கதீயது செப்பில்
 திருவடி யேதஞ்சம் உள்தெளி வார்க்கே. 136

ஞான நூல்களில் சொல்லப்பட்ட பொருள்களைச் சிந்தித்துக் கூறினால் மெய்ப்பொருளைத் தம் உள்ளத்தில் உணர்ந்து பற்றிக்கொள்ள விரும்புவோருக்குச் சிவபெருமானது திருவடிகளே பரம்பொருள் ஆகும். அத்திருவடிகளே சிவலோகமாகும். அத்திருவடிகளே உயிர்கள் இறைவனைச் சென்று சேரும் துறக்க உலகமுமாகும். ஆதலின் அத்திருவடிகளைத் தவிர உயிர்கட்கு வேறு பற்றுக்கோடு இல்லை. திருவடி என ஞான நூல்கள் உரைப்பது இறைவனின் இன்னருளாகிய சத்தியையே.

22. தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
 தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
 தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
 தெளிவு குருவுருச் சிந்தித்தல் தானே. 137

ஞானாசிரியனின் திருவுருவைச் சிவனது அருள் திருமேனியாகக் காணுதல்; அவரது திருப்பெயரைச் சிவனது திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தோடு ஒப்பதாகக் கொண்டு எப்பொழுதும் செபித்தல்; அவர் இடம்கட்டளைகளைச் சிவனது அருளாணைகளாகப் போற்றிக்கேட்டல்; அவரது திருஉருவை எப்போதும் உள்ளத்தில் நிறுத்தி வழிபடுதல் ஆகியவையே மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தரும்.

இவற்றை முறையே ஞானத்தில் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனக் கொள்ளலும் பொருந்தும்.

23. சந்திப் பதுநந்தி தன்திருத் தாளிணை
 சிந்திப் பதுநந்தி செய்ய திருமேனி
 வந்திப் பதுநந்தி நாமமென் வாய்மையால்
 புந்திக்குள் நிற்பது நந்திபொற் போதமே. 139

நான் நாள்தோறும் வணங்குவது சிவபெருமானின் திருவடிகளையே. தியானம் செய்வது அவனது தூய திரு உருவத்தையே. வாய்மொழியால் வாழ்த்துவது

அவன் திருப்பெயரையே. என் அறிவில் நிலைபெற்று நிற்பது அவன்செய்த உபதேசமே. 'நந்தி' என்ற சொல் சிவபெருமானைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு கூறப்படும் பொருள் இது.

அவ்வாறன்றி 'நந்தி' என்பது நந்தியெம்பெருமானைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால் வணங்குவது ஞானாசிரியனாகிய நந்தியின் திருவடிகளை. தியானிப்பது ஞான குருவின் திருமேனியை. வாழ்த்துவது அவனது நாமத்தை. என் அறிவில் நிற்பது என்ஞான குருவின் உபதேசமே என்றும் பொருள் கூறலாம்.

பதிவலி வீரட்டம்

24. அப்பணி செஞ்சடை ஆதிப் பிரான்தன்னை
முப்புரம் செற்றனன் என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரம் ஆவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யாரறி வாரே.

147

சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்த புராணக் கதையைக் கேட்கும் மெய்யறிவிலாதவர்கள் அவன் அசுரர்களின் இரும்பு வெள்ளி பொன்னாலான மூன்று கோட்டைகளை அழித்தான் என்றே நம்புகின்றனர். அப்புராண உருவகக் கதையின் உண்மைப் பொருளை அறிகின்றவர் எத்துணை பேர்? மிகச் சிலரே. உண்மையில் இரும்புக்கோட்டை ஆணவத்தையும் வெள்ளிக்கோட்டை கன்மத்தையும் பொன்கோட்டை மாயையையும் குறிக்க முப்புரம் என்பது மும்மல காரியத்தையே குறிக்கும். அவற்றைச் சிவன் சுட்டெரித்தான் என்பது தன்னை நாடிவரும் மெய்யன்பர்களின் மும்மலமாகிய தளைகளை அறுத்துச் சிவன் அவர்கட்குச் சிவானந்தப் பெரும்பேறு நல்குவான் என்பதையே விளக்கும்.

இலிங்கபுராணம்

25. திரிகின்ற முப்புரம் செற்ற பிரானை
அரியன் என்றெண்ணி அயர்வுற வேண்டா
புரிவுடை யாளர்க்குப் பொய்யலன் ஈசன்
பரிவொடு நின்று பரிசறி வார்க்கே.

152

முப்பரத்தை எரித்த ஆற்றலுடைய சிவபெருமானை நாம் எவ்வாறு அணுக இயலும்? நமக்கு அவன் கிடைத்தற்கு அரியன் என்று எண்ணித் தளர்வடைய வேண்டாம். அவன்பால் அன்புடையார் யாவராயினும் அத்தகு அன்பர்க்கு அவன் எளிவந்து நின்று அவர்தகுதிக்கு ஏற்ற முறையில் அவர்களுக்கு அருள்செய்வான்.

26. ஆழி வலம்கொண் டயன்மால் இருவரும்
ஊழி வலஞ்செய்ய ஒண்குடர் ஆதியும்
ஆழி கொடுத்தனன் அச்சுதற் கவ்வழி
வாழி பிரமற்கும் வாள்கொடுத் தானே. 153

மிக்க வலிமையுடன் தம்முள் போர் செய்த பிரமன் திருமால் இருவரும் தம்முன் தீப்பிழம்பாய்த் தோன்றிய சிவபெருமானின் பரத்துவத்தை உணர்ந்து தங்கள் ஆணவம் அழிய, சிவபெருமானை இலிங்கத் திருமேனியில் நெடுங்காலம் வழிபட்டனர். அவர்கள் அன்பில் மகிழ்ந்த சிவபெருமான் திருமாலுக்குச் சக்கரப்படையையும் பிரமனுக்கு வாள்படையையும் வழங்கி முறையே காத்தல் படைத்தல் தொழில்களைச் செய்யுமாறு பணித்தான். சக்கரப்படை ஆற்றல் கருவியாகவும் வாள்படை அறிவுக் கருவியாகவும் கொள்ளத்தக்கன.

27. தாங்கி இருபது தோளும் தடவரை
ஓங்க எடுத்தவன் ஒப்பில் பெருவலி
ஆங்கு நெரித்தம ராவென் றழைத்தபின்
நீங்கா அருள்செய்தான் நின்மலன் தானே. 154

தனது இருபது தோள்களின் பேராற்றலால் கயிலை மலையைத் தூக்க முயன்ற இராவணனின் வலிமையைச் சிவபெருமான் தன் காலின் ஒற்றைவிரலால் நெறித்தான். தன் வலியுழிந்து பிழையுணர்ந்த இராவணன் இறைவனே என அழைத்துச் சாமகானம் இசைத்து முறையிட்ட பின் அவனை விடுவித்து அவனுக்கு வாளும் வாழ்நாளும் கொடுத்தான் சிவபெருமான். இது சிவபெருமானின் மறக்கருணையையும் அறக்கருணையையும் உலகிற்கு உணர்த்திய நிகழ்வாகும்.

28. உறுவது அறிதண்டி ஒண்மணல் கூட்டி
அறுவகை ஆன்ஜந்தும் ஆட்டத்தன் தாதை
செறுவகை செய்து சிதைப்ப முனிந்து
மறுமழுவால் வெட்டி மாலைபெற் றானே. 155

சண்டிசன் எனப் பின்னர் பதவி பெற்ற விசார சருமர் 'செய்யத்தக்கசெயல் இது' என்பதைத் தன் முற்பிறப்பின் தவமுதிர்ச்சியால் அறிந்தவர். எனவே வழிபடுவதற்காக மணலால் இலிங்கம் அமைத்தார். இதனை அப்பர் "தழைத்ததோர் ஆத்தியின்கீழ்த் தாபரம் மணலால் கூப்பி" எனப் போற்றுகிறார். விசாரசருமர் தாம் அமைத்த மணல் இலிங்கத்திற்குப் பசும்பாலையே திருமஞ்சனப் பொருளாகக் கருதி மஞ்சனமாட்டி வழிபட்டார். அவரைப் பெற்ற தந்தையாகிய எச்சத்தன் தன் மகன் வேள்விக்கு உரிய பாலை வீணாக்குகிறான் என்று கருதி அவனைத் தண்டு கொண்டு அடித்தார். அது பயன் தராது போக மணல் இலிங்கத்தையும் மஞ்சனப் பாற்குடங்களையும் தன் காலால் இடறிச் சிதைத்தார். இதனால் சினமுற்ற விசாரசருமர் தாம் ஆநிரை மேய்த்த கோலை எடுத்தார். அதுவே மழுவாய் வடிவம் மாறியது. அவ்வாறு மாறிய மழுவால் பெற்ற தந்தையின் கால்கள் இரண்டையும் தடிந்தார் விசாரசருமர். அவரது சிவபக்தி கண்டு மகிழ்ந்த சிவபெருமான் அவரைத்தம் மகனாக ஏற்று அவருக்குச் சண்டிசுரபதவி கொடுத்துத் தாம் அணிந்திருந்த கொன்றை மாலையையும் சூட்டினார்.

சிவவழிபாடே சிறந்த வழிபாடு என்றும் அதனை இகழ்தலை விடப் பெரும் பாவம் வேறு எதுவும் இல்லை என்பதையும் விளக்கும் வரலாறு இது.

மிரளயம்

29. கருவரை மூடிக் கலந்தெழு வெள்ளத்து
இருவரும் கோவென் றிகல இறைவன்
ஒருவனும் நீருற ஓங்கொளி ஆகி
அருவரை யாய்நின்று அருள்புரிந் தானே. 166

மலைகளை மூடிப்பெருகிய ஊழி முடிவு வெள்ளத்தில் திருமாலும் பிரமனும் தாம்தாமே உலகத் தலைவர் எனக்

கூறிச் சண்டையிட, சிவபெருமான் அவ்வெள்ளத்தின் இடையே நெருப்பு மலையாக நின்று அவ்விருவராலும் அடிமுடி காண இயலாதவனாக விளங்கிப் பின் அவர்கட்கு அருள்புரிந்தனன்.

அடிமுடி தேடல்

30. பிரமனும் மாலும் பிரானேநான் என்னப்
பிரமன்மால் தங்கள்தம் பேதைமை யாலே
பரமன் அனலாய்ப் பரந்துமுன் நிற்க
அரனடி தேடி அரற்றுகின் றாரே. 176

பிரமனும், திருமாலும் தத்தம் பேதைமையால் 'நானே கடவுள்', 'நானே கடவுள்' என்று சொல்லிப் போர்புரிய, உண்மைக் கடவுளாகிய சிவபெருமான் அவர் முன்னே அனற்பிழம்பாய் ஒளி வீசி நிற்க அவ்விருவரும் அவனது அடிமுடி தேடிக் காண இயலாதவராய்ப் புலம்பினர்.

31. அடிமுடி காண்பான் அயன்மால் இருவர்
படிகண் டிலர்மீண்டும் பார்மிசைக் கூடி
அடிகண் டிலனென் றச்சுதன் சொல்ல
முடிகண்டே னென்றயன் பொய்ம்மொழிந் தானே. 177

மாலும், பிரமனும் சிவசோதியின் அடியையும் முடியையும் காணப் பன்றியாகவும், அன்னமாகவும் வடிவெடுத்து முயன்றனர். தோற்றனர். மீண்டும் முன்பு இருந்த இடத்தில் வந்து கூடிய போது, திருமால் 'நான் அடியைக் காணவில்லை' என்று உண்மையைச் சொன்னார். பிரமன் 'நான் முடியைக் கண்டேன்' என்று பொய் சொன்னான். அதனால் அவன் இவ்வுலகில் தனக்குக் கோவில் இலனாயினான் என்பது புராணம்.

அதோமுக தரிசனம்

32. எம்பெரு மானிறை வாமுறை யோவென்று
வம்பவிழ் வானோர் அகரன் வலிசொல்ல
அம்பவள மேனி அறுமுகன் போயவர்
தம்பகை கொல்லென்ற தற்பரன் தானே. 186

நிலவுலகத்தில் வாழ்ந்த சூரபதுமனாகிய அசுரனின் புதிய வலிமையையும் அதனால் தாங்கள் படும் துன்பங்களையும் தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் 'எம்பெருமான், இறைவா, முறையோ' என ஒலமிட்டுத் தெரிவித்தனர். தலைவனாகிய சிவபெருமான் அழகிய பவளம் போலும் மேனியையுடைய ஆறுமுகனை நோக்கி 'நீ போய்த் தேவர் பகையை அழிப்பாயாக எனக் கட்டளை இட்டான்.

சருவசிருட்டி

33. மாணின்கண் வானாகி வாயு வளர்ந்தனல்
கானின்கண் நீரும் கலந்து கடினமாய்த்
தேனின்கண் ஐந்தும் செறிந்தஞ்ச பூதமாய்ப்
பூவின்கண் நின்று பொருந்தும் புவனமே. 196

சிவாகமங்கள் பிரகிருதி மாயை என்று குறிப்பிடும் மான் (வடமொழியில் 'மகத்து') இடமிருந்து தன் மாத்திரைகளாகிய ஓசை, ஒளி, ஊறு, சுவை, நாற்றம் என்பவை தோன்றும். அத்தன் மாத்திரைகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் ஒரு பூதம் தோன்றும். ஓசையிலிருந்து வானமும், ஊற்றிலிருந்து காற்றும், ஒளியிலிருந்து தீயும், சுவையிலிருந்து நீரும், நாற்றத்திலிருந்து நிலமும் தோன்றி ஐம்பூதங்களாகி இந்நிலவுலகில் நிற்க அவற்றின் கலப்பினாலேயே இப்புவனம் உருவாகியுள்ளது எனப் பூதங்கள், புவனம் ஆகியவற்றின் தோற்றத்தை விளக்குவது இத்திருமந்திரம்.

34. நீரகத் தின்பம் பிறக்கும் நெருப்பிடை
காயத்திற் சோதி பிறக்குமக் காற்றிடை
ஓர்வுடை நல்லுயிர் பாதம் ஒலிசத்தி
நீரிடை மண்ணின் நிலைபிறப் பாமே. 199

சிவசத்தியே ஐம்பூதங்களின் பண்புகளாய் வெளிப்படுகிறது. நீரில் சுவையாகவும்(இன்பம்), நெருப்பில் ஒளியாகவும்(சோதி), காற்றிடை ஊறாகவும், விண்ணிடை ஒலியாகவும், நிலத்திடைத் திண்மையாகவும் வெளிப்படுவது சத்தியே என்று விளக்குகிறது இத்திருமந்திரம்.

35. ஒருவனு மேயுல கேழும் படைத்தான்
ஒருவனு மேயுல கேழும் அளித்தான்
ஒருவனு மேயுல கேழும் கடந்தான்
ஒருவனு மேயுல கோடுயிர் தானே.

214

சிவபெருமானே ஏழு உலகங்களையும் படைத்தான். அவனே அவற்றைக் காத்தான். அவனே அவற்றை ஊழி இறுதியில் அழிப்பான். இவற்றை முறையே பிரமன், திருமால், உருத்திரன் செய்வதாகப் புராணங்கள் கூறினாலும் அம்முவரும் முதற்கடவுளாம் சிவபெருமானின் திருவாணைப்படிதான் அவற்றைச் செய்கின்றனர். எனவே ஏவுதற்கருத்தாவாகிய சிவபெருமானே படைத்தல், காத்தல், அழித்தலைச் செய்கின்றான் என்பதே உண்மைநிலை ஆகும். இவ்வாறு முத்தொழில் புரியும் சிவபெருமான் ஒருவனே உலகமாகவும் உலகில் உள்ள உயிர்களாகவும் அனைத்திலும் கலந்து நிற்கிறான் என்பது அறியத்தக்க உண்மை ஆகும்.

தீதி

36. தானே திசையொடு தேவரும் ஆய்நிற்கும்
தானே உடலுயிர் தத்துவம் ஆய்நிற்கும்
தானே கடல்மலை தாபரம் ஆய்நிற்கும்
தானே உலகில் தலைவனும் ஆமே.

221

சிவபெருமான் 'ஓன்றாதல்' எனும் நிலையில் பத்துத்திசை, தேவர், உடல், உயிர், தத்துவம், கடல், மலை, மற்ற நிலைப்பொருள்கள் என அனைத்தும் தானாகி நிற்பான். 'வேறாதல்' எனும் நிலையில் இவை அனைத்திற்கும் தலைவனாகவும் அவன் நிற்பான்.

37. உடலாய் உயிராய் உலகம தாகிக்
கடலாய்க் கார்முகில் நீர்பொழி வானாய்
இடையாய் உலப்பிலி எங்கும் தாகி
அடையாப் பெருவெளி அண்ணல்நின் றானே.

222

தலைவனாகிய சிவபெருமான் பிறபொருள்களால் அடைக்கப்படாத பெருவெளியாய் நின்றலினால், தானே உடல், உயிர், உலகப்பொருள்கள், கடல், கார்முகில், வான்,

ஆகாயம் என அளவில்லாத இடம் எங்கனும் 'ஒன்றாதல்' எனும் நிலையில் கலந்து நிற்கிறான்.

38. அன்பும் அறிவும் அடக்கமும் ஆய்நிற்கும்
இன்பமும் இன்பக் கலவியும் ஆய்நிற்கும்
முன்புறு காலமும் ஊழியும் ஆய்நிற்கும்
அன்புற ஐந்தில் அமர்ந்துநின் றானே.

225

ஐம்பூதங்களிலும் அவ்வவற்றின் இயல்பாய் நிற்கும் இறைவன் உயிர்களிடத்தும் அன்பு, அறிவு, அடக்கம் எனும் நற்பண்புகளாக நிற்கின்றான். அன்பு பக்தியாகவும், அறிவு ஞானமாகவும், அடக்கம் தவமாகவும் பரிணமிக்கும் இயல்புடையன. இவை பரிணமித்தால் இன்பம் உண்டாகும். பேரின்பம் தரக்கூடிய சிவச்சேர்க்கையும் நிகழும். காலங்களை நடத்துபவனாயும் ஊழிமுடிவை உருவாக்குபவனாகவும் இறைவன் இருக்கின்றான்.

39. உற்று வனைவான் அவனே உலகினைப்
பெற்று வனைவான் அவனே பிறவியைச்
சுற்றிய சாலும் குடமும் சிறுதூதை
முற்றும் அவனே வனையவல் லானே.

226

உயிர்களைப் படைப்பவனும் சிவபெருமானே. பின்னர் அவற்றைக் காப்பவனும் அவனே. இவ்வுண்மை மக்கள், தேவர் எனும் சிறப்புடைப் பிறப்பினர்க்கு மட்டும் பொருந்துவதன்று. விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் ஆகிய அனைத்துயிர்களையும் படைத்துக் காப்பவன் அவனே.

வனைதல் என்பது படைத்தல், காத்தல் எனும் இருபொருளையும் தரும் சொல். சால், குடம், தூதை என்பன மனித நிலைக்குக் கீழே உள்ள உயிரினங்களைக் குறிக்கும் உருவகங்கள் ஆம்.

திரோபவம்

40. உள்ளத்து ஒருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம்விட் டோரடி நீங்கா ஒருவனை
உள்ளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருவறி யாதே.

240

இறைவன் மக்கள் மனத்தில் நிற்பவன். மனம் முழுவதும் நிறைந்த ஒளிப் பொருளாக உள்ளவன். மனத்தை விட்டு ஒரு சிறிதேனும் நீங்காதவன். மணிவாசகர் 'இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான்' எனக் குறிப்பிடுவார். இவ்வாறு மனமும், தானும் ஒன்றாக இருந்தாலும், அம்மனத்தை உடைய உயிர் தன் சிற்றறிவினாலும், சுட்டறிவினாலும் இறைவனைக் காண இயலாத நிலையிலேயே இருக்கும். இந்நிலையைத்திரோபவம் அல்லது மறைப்பு என்பர். இம்மறைப்பு இறைவனின் பேரருளால் மட்டுமே நீங்கும். இம்மறைப்பு நிலையை அப்பர்

“உள்ளத்தே நின்றியேனும் உயிர்ப்புளே வருதியேனும்
கள்ளத்தே நின்றியம்மா எங்ஙனம் காணுமாறே”

(4-7-67)

எனக் குறிப்பிடுவார்.

41. மண்ணொன்று தான்பல நற்கலம் ஆயிடும்
உள்நின்ற யோனிகட் கெல்லாம் ஒருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணும் தனைக்காணா
அண்ணலும் அவ்வண்ணம் ஆகிநின் றானே. 249

குயவனின் கைவினைத் திறத்தால் பானை, சட்டி, குடம் எனப் பல்வேறு கலங்கள் உருவானாலும், அவை அனைத்திலும் மூலப்பொருளாய் நிற்பது மண் ஒன்றுதான். அதுபோலப் பல்வேறு வகையாக உயிர்கள் இவ்வுலகில் பிறப்பெடுத்தாலும் அவை அனைத்தினுள்ளும், ஒன்றாகி நிற்பவன் இறைவனே. கண் இவ்வுலகத்திலுள்ள அனைத்துப்பொருள்களையும் காணும். ஆனால் தன்னைக் காணாது. அது போல உயிர் தம்மோடு உடனாகி நிற்கும் இறைவனை அறியாமலே நிற்கும். இது இறைவனின் மறைத்தல்(திரோபவம்) தொழிலின் விளைவேயாம்.

அனுகீரகம்

42. குசவன் திரிகையில் ஏற்றிய மண்ணைக்
குசவன் மனத்துற்ற தெல்லாம் வனைவன்
குசவனைப் போலெங்கள் கோன்நந்தி வேண்டில்
அசைவில் உலகம் அதுஇது ஆமே. 252

திரிகையில் ஏற்றிய மண்ணைக் குயவன் தன் விருப்பத்திற்கேற்பப் பல்வேறு கலங்களாக உருவாக்குவான். அவ்வாறே எங்கள் தலைவனாம் சிவபெருமானும் தன் இச்சைக்கேற்ப உலகின் பல்வேறு உயிர்களையும் பொருள்களையும் படைப்பான்.

யாக்கை நிலையாமை

43. மண்ணொன்று கண்டீர் இருவகைப் பாத்தீர்ம்
 திண்ணென்று இருந்தது தீயினைச் சேர்ந்தது
 விண்ணின்று நீர்விழின் மீண்டும்மண் ஆனாற்போல்
 எண்ணின்றி மாந்தர் இறக்கின்ற வாறே. 316

ஒருவகை மண்ணாலேயே மட்கலங்கள் அனைத்தும் செய்யப்படுகின்றன. எனினும் செய்யப்படும் முறையால் மட்கலங்கள் சுடுமட்கலம் பசுமட்கலம் என இருவகைப்படும். தீயிலிட்டுச் சுடப்படாத பசுமட்கலம், வானத்திலிருந்து மழை விழுந்தால், கரைந்து மீண்டும் மண்ணாகி விடும். தீயிலிட்டுச் சுடப்பட்ட சுடுமட்கலம், மழை விழுந்தாலும் கரையாது நிற்கும் (திண்ணென்றிருக்கும்). அது போலச் சிவனருளால் பக்குவப்படாத மக்கள் தம் ஆயுட்காலம் முடியும் வரை குறிக்கோள் எதுவும் இன்றி வாழ்ந்து, பின் இறந்து போகின்றனர். ஆனால் சிவனருளால் பக்குவப்பட்டவர்கள்(சுடுமட்கலம் போல) தம் ஆயுட்கால இறுதிக்குள் சிவனருளால் வீடுபேறு பெற்று நிலைபெறுவர்.

44. ஊரெலாம் கூடி ஒலிக்க அழுதிட்டுப்
 பேரினை நீக்கிப் பிணமென்று பேரிட்டுச்
 சூரையங் காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு
 நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந் தாரே. 318

உடம்பை விட்டு உயிர் நீங்கியவுடன் ஊரார் அனைவரும் அவ்வுடலருகே கூடிப் பேரொலி பிறக்க அழுவர். இறந்தவரின் இயற்பெயர், சிறப்புப் பெயர்களை எல்லாம் நீக்கி அவ்வுடலுக்குப் 'பிணம்' என்று பேரிடுவர். பின் அவ்வுடம்பைச் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று சுட்டுச் சாம்பலாக்குவர். தங்களுக்கு ஏற்பட்ட தீட்டுப் போக நீரினில் மூழ்குவர். அதன் பின்னர் இறந்தவரைப்

பற்றியோ, தாம் இனி இறக்கப் போவதைப் பற்றியோ, இந்த இறப்பாகிய நிலையாமைக்குக் காரணமாகிய மாயை, மலம், வினை பற்றியோ எந்த நினைப்புமின்றி உலகியற் செயல்பாடுகளில் செயல்படத் தொடங்கிடுவர். எனவே உற்றார், சுற்றத்தார், ஊரவர் ஆகியோரைப் பெரிதென்று (உறுதியென்று) எண்ணாமல் இறையருள் எனும் உறுதியைப் பெற்று வீடுபேறடைய முயல்க என்பது இத்திருமந்திரத்தின் குறிப்புப்பொருள்.

45. அடப்பண்ணி வைத்தார் அடிசிலை உண்டார்
மடக்கொடி யாரொடு மந்தணம் கொண்டார்
இடப்பக்க மேஇறை நொந்ததே என்றார்
கிடக்கப் படுத்தார் கிடந்தொழிந் தாரே.

321

உணவு சமைப்பதற்கான பொருளை ஈட்டிக் கொணர்ந்து வைத்த தலைவர், தலைவி சமைத்து வைத்த உணவை உண்டார். தன் மனைவியோடு தனித்து இன்புற்றார். 'நெஞ்சின் இடப்பக்கத்தே சிறிது வலிக்கிறது' என்றார். பிறர் கைத்தாங்கலாகக் கிடத்தப் பாயில் படுத்தார். படுத்த அளவில் அப்போதே இறந்தார். சிந்தித்துப் பார்த்தால் உலகில் பெரும்பாலாரின் வாழ்க்கை இதுபோல உண்பதும் இன்புறுவதும் ஆகி முடிந்துவிடுகிறது. ஆயின் நிலையாமையை உணர்ந்த மக்கள் உடம்பில் உயிர் இருக்கும்போதே இறைவனைச் சிந்தித்துச் சிவானந்தம் பெற முயல்க என்று கூறுவதே இத்திருமந்திரத்தின் குறிப்புப்பொருள்.

46. வளத்திடை முற்றத்தோர் மாநிலம் முற்றும்
குளத்துமண் கொண்டு குயவன் வனைந்தான்
குடமுடைந் தாலவை ஓடென்று வைப்பர்
உடலுடைந் தாலிறைப் போதும்வை யாரே.

331

உலகமெங்கும் குயவர்கள் குளத்திலிருந்து மண் கொணர்ந்து தங்கள் வீட்டு முற்றத்தின்கண் பல குடங்களை உருவாக்குகின்றனர். அவ்வாறே இறைவனும் தந்தையது உடம்பிலிருந்து ஒரு கூற்றை எடுத்துத் தாயின் வயிற்றில் (கருப்பையில்) வைத்து உடம்புகளை உருவாக்குகின்றான். ஆனால் குடம் உடைந்தால் அதனை வறு ஓடு என்று வீட்டில் சேமித்து வைக்கும் மக்கள் உடம்பிலிருந்து உயிர்

பிரிந்தால் அந்த உடம்பை ஒரு நொடி நேரமும் வீட்டில் வைத்திருக்கமாட்டார்கள். இயன்ற அளவு விரைவாகச் சூரையங்காட்டிடைக் கொண்டுபோய்ச் சுட்டுவிடுவர். எனவே இவ்வாறான நிஷையற்ற, தூய்மையற்ற உடம்பை விரும்பாமல், உயிர்க்கு உறுதி செய்யும் செயல்களை உடலில் உயிர் இருக்கும் போதே செய்ய முற்படுவது அறிவுடைமையாம் என்பதே இத்திருமந்திரம் உணர்த்தும் செய்தி.

இராசதோடம்

47. கல்லா அரசனும் காலனும் நேரொப்பர்
கல்லா அரசனில் காலன் மிகநல்லன்
கல்லா அரசன் அறம்ஓரான் கொல்லென்பன்
நல்லாரைக் காலன் நனுகிநில் லானே. 393

நீதி நூலைக் கல்லாத அரசனும் கூற்றுவனும் தம்முள் ஒப்பர். ஆயினும் கல்லாத அரசனைவிடக் கூற்றுவன் நல்லவன். எவ்வாறெனின் கல்லாத அரசன் தான் அறம் அறியாத காரணத்தால் குற்றமே செய்யாத நல்லவர்க்கும் கொலைத் தண்டனை விதிப்பான். ஆனால் முறையுணர்ந்த கூற்றுவன் நல்லாரை நெருங்கமாட்டான். இக்கருத்தையே வள்ளுவரும்,

“கொலைமேற்கொண் டாரிற் கொடிதே அலைமேற்கொண் டல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து” (குறள் - 551)

என்று கூறுகிறார்.

48. வேடநெறி நில்லார் வேடம்பூண் டென்பயன்
வேடநெறி நிற்போர் வேடம்மெய் வேடமே
வேடநெறி நில்லார் தம்மை விறல்வேந்தன்
வேடநெறி செய்தால் வீடது ஆமே. 395

தாம் மேற்கொண்டுள்ள கடவுள்நெறிக் கோலத்துக்கு ஏற்ப ஒழுகும் ஆற்றலில்லாதார், அவ்வேடத்தினை மட்டும் பூண்டமையால் படன் ஏது? பயனில்லை என்பதோடு இப்போலி வேடத்தார் செயல்பாட்டினால் உலகில் தீங்குகளும் நிகழும். எனவே இவ்வாறான

போலி வேடதாரிகளை அவ்வவர் தம் வேடத்திற்கேற்ப ஒழுகுமாறு ஆற்றல்மிக்க அரசன் செய்வானேயானால் அது அவனுக்கும், உலகுக்கும், ஏன் போலி வேடதாரிகளுக்குமே இன்பம் தருவதாக அமையும். போலிகளை நெறிப்படுத்த வேண்டியது அரசனின் கடமை என்பதை இத்திருமந்திரம் வலியுறுத்துகிறது. இப்போலி வேடதாரிகள் பற்றி வள்ளுவர்.

“வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று” (குறள் 274)

என்று கூறுகிறார்.

49. ஆவையும் பாவையும் மற்றற வோரையும்
தேவர்கள் போற்றும் திருவேடத் தாரையும்
காவலன் காப்பவன் காவா தொழிவனேல்
மேவும் மறுமைக்கு மீளா நரகமே. 398

ஆக்களையும், பெண்களையும், துறவிகளையும், தேவர்களாலும் வணங்கப்படும் சிவனடியாரையும் பிறர் துன்புறுத்தாமல் காக்கும் கடமை அரசனுக்குரியது. அவன் அக்கடமையைச் செய்யாமல் அவர்களைக் காவாதொழிவானாயின் மீளாநரகம் புகுவான்.

தானச்சிறப்பு

50. அவ்னியம் பேசி அறம்கெட நில்லன்மின்
வெவ்னிய னாகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்
செவ்னிய ராகிச் சிறந்துண்ணும் போதொரு
தவ்னிகொ ணுண்மின் தலைப்பட்ட போதே. 416

பொறாமையால் புறம்கூறி அறநெறியினின்றும் பிறழாதீர்கள். கொடுமை உடையவர்களாகிப் பிறர் பொருளைக் கவராதீர்கள். நடுவுநிலை உடையோராய் உயர்ந்து வாழுங்கள். உண்ணும்போது சிறிதாயினும் பிறர்க்குக் கொடுத்து உண்ணுங்கள். (தவ்வி - ஓர் அகப்பை)

51. ஆர்க்கும் இடுமின் அவர்இவர் என்னன்மின்
பார்த்திருந் துண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கை உடையீர் விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணும் காலம் அறிமினே. 417

தகுதி உடையார், தகுதி இலார் என வேற்றுமை பாராது யார்க்கும் தானம் செய்க. அவ்வாறு செய்யும் போது பழைய உணவைப் பாதுகாத்து அதனைத் தானமாக அளிக்காதீர்கள். விருந்தினர் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து உண்க. பசிவேட்கையால் விரைந்து தமிழராய் உண்ணற்க. காக்கையும் உண்ணும் காலத்தில் கரைந்து தன் இனத்தை அழைத்த பின்னரே உண்ணுதலை அறிக.

52. யாவர்க்கும் ஆம்இறை வர்க்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கும் ஆம்பசு வுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கும் ஆம்உண்ணும் போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கும் ஆம்பிறர்க் கின்னுரை தானே. 419

இறைவனுக்கு ஒரு பச்சிலையைச் சூட்டி வணங்குவதும், பசுவிற்ருச் சிறிது புல்லை உணவாக அளிப்பதும், தான் உண்ணும்போது வறியார்க்குச் சிறிது சோறிடுதலும், அவ்வாறிடும் பொழுது இன்சொல் சொல்லுதலும், எல்லார்க்கும் இயல்வனவே. அறம் செய்யாமைக்கு 'யாம் பொருள் இலம்' என்குகாரணம் கூறுவது பொருந்தாது. வள்ளுவர் கூறியது போல்,

“ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும் வாயெல்லாம் செயல்” (குறள். 33)

என்பதை இத்திருமந்திரம் வலியுறுத்துகிறது.

அறஞ்செய்யான் தன்மை

53. இருமலும் சோகையும் ஈளையும் வெப்பும்
தருமம் செய்யாதவர் தம்பால ஆகும்
உருமிடி நாகம் உரோணி கழலை
தருமஞ்செய் வார்பக்கல் தாழகி லாவே. 430

இருமல், இரத்தக்குறைவு, கோழை, உடம்பின் உட்குடு, கட்டி முதலிய நோய்களும், அச்சம் தரும் இடி, நாகப்பாம்பு, உரோகிணி முதலிய விண்மீன்கள் ஆகியவற்றால் வரும் துன்பங்களும் நல்லறம் செய்யாதவர்கள் பால் செல்லுமே தவிர நல்லறம் செய்வார்கள் இருக்கும் திசை நோக்கிக் கூட அவை வாரா.

அன்புடைமை

54. அன்பும் சிவமும்இரண் டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே. 437

அன்பும் சிவமும் இரு வேறு பொருள்கள் என்று அறிவற்றவர்கள் சொல்வர். திருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் கைவரப் பெற்றவர்கள் அன்பே சிவமாகும் என்பதைத் தம் அனுபவத்தால் அறிந்ததும், அன்பே சிவமென்று விருப்பத்தோடு நிலைபெற்று வாழ்வர். இத்திருமந்திரத்தின் நுட்பமான உட்பொருள் வருமாறு.

பிற உயிர்களிடத்து நாம் கொள்ளும் அன்பு, பின்னர் முதிர்ந்து இறைவனிடத்தில் அன்பு செய்யும் தன்மையை உருவாக்கும். அவ்வாறு இறைவன்பால் செலுத்தப்படும் தன்னலமற்ற அன்பு, அவனிடத்தே அழுந்தி இன்புற்றிருக்கும் நிலையை இடையீடின்று விரைந்து தரும். அவ்வாறு தருதலால் அன்புவேறு; சிவம் வேறன்று என வலியுறுத்துகிறது இத்திருமந்திரம்.

கண்ணப்பர் வரலாறு, திருநீலநக்கர் மனைவி வாழ்க்கை இவை அன்பு எவ்வாறு விரைந்து சிவமுத்தியைத் தரும் என்பதற்கு நற்சான்றுகளாம்.

அன்பு செய்வாரை அறிவான் சிவன்

55. ஈசன் அறியும் இராப்பக லுந்தன்னைப்
பாசத்துள் வைத்துப் பரிவுசெய் வார்களைத்
தேசுற் றிருந்து செயலற் றிருந்தீட
ஈசன்வந் தெம்மிடை ஈட்டினி ன் றானே. 454

இரவும் பகலும் இடைவிடாது தன்னையே தம் அன்பிற்குரியவனாகக் கொண்டு அன்பு செய்கின்ற அன்பர்களைச் சிவபெருமான் நன்கறிவன். அவ்வன்பர்கள் அவன்பால் செலுத்திய தன்னலமற்ற அன்பினால் ஞானம்பெற்று, 'எம் செயல் என ஒன்றில்லை; எல்லாம் ஈசன் செயல்' எனத் தம் வயமிழந்து நிற்பர். அவ்வாறு நிற்கும்

அன்பரிடம் சிவன் வந்து கலந்து உயிருள் உயிராய்ச் சேர்ந்து நிற்பான்.

கல்வி

56. பற்றது பற்றின் பரமனைப் பற்றுமின்
முற்றது எல்லாம் முதல்வன் அருள்பெறின்
கிற்ற விரகின் கிளரொளி வானவர்
கற்றவர் பேரின்பம் உற்றுநின் றாரே. 465

யாதொரு செயலாயினும் முதற்கடவுளின் திருவருள் பெற்றால்தான் அது முற்றுப்பெறும்; “உபாயங்களில் வல்ல(விரகில் கிற்ற) யாம்எதனையும் முடிக்க வல்லவர்கள்” எனத் தம்மை நினைத்துக் கொள்ளும் தேவர்களுள்ளும் முதற்கடவுளின் இயல்புகளை உணர்த்தும் நூல்களைக் கற்றவரே பேரின்பம் அடைந்தனர். ஏனையோர் அடையவில்லை என்பதைப் புராணங்கள் விரித்துக் கூறும். எனவே நீங்கள் நல்லதொரு துணையைப் பெற விரும்பினால் பரம்பொருளாம் சிவபெருமானை அறிந்து அவனைப் பற்றிக் கொள்ளுங்கள். இதனைத் தான் வள்ளுவரும்

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை” என்று கூறுகிறார்.

கேள்வி கேட்டமைதல்

57. அறங்கேட்டும் அந்தணர் வாய்மொழி கேட்டும்
மறங்கேட்டும் வானவர் மந்திரம் கேட்டும்
புறங்கேட்டும் பொன்னுரை மேனிஎம் ஈசன்
திறங்கேட்டும் பெற்ற சிவகதி தானே. 467

கற்றுச் சிறந்த பெரியோர்பால் அறம்கேட்டும், பொருள் (மறம்) கேட்டும், இன்பம் (புறம்) கேட்டும், வீடு (அந்தணர் வாய்மொழி) கேட்டும், தேவர்களைத் துதிக்கும் மந்திரங்கள் கேட்டும், எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணனாகிய பொன்னிற மேனி பெற்ற ஈசன் சிவபெருமானின் திறம் கேட்டும் உணர்ந்தோரே சிவகதி பெறுவர்.

‘அந்தணர் என்பர் அறவோர்’ என்ற வள்ளுவர் கூற்றிற்கேற்ப அந்தணர் வாய்மொழி அறவோர் வாய்மொழி

என்றும், 'மறம்' என்பதற்குப் 'பாவம்' எது? அதனை எப்படி விலக்கலாம்' எனக் கூறும் நூல்கள் என்றும் பொருள் கொண்டு அவற்றையெல்லாம் கேட்டு ஆழ்ந்து சிந்திப்பதன் வாயிலாக ஈசன் திறம் அறிந்துமுத்திப் பேறு பெறலாம் என்றும் பொருள் சொல்லலாம்.

58. தேவர் பிரான்தனைத் தீவ்விய மூர்த்தியை
யாவர் ஒருவர் அறிவார் அறிந்தபின்;
ஓதுமின் கேண்மின் உணர்மின் உணர்ந்தபின்
ஓதி உணர்ந்தவர் ஓங்கிநின் றாரே. 468

தேவர்கட்குத் தலைவனும் ஒளிபொருந்திய மேனியையுடையவனும் ஆன சிவபெருமானை உள்ளவாறு உணர்ந்தவர் யாவர் என்பதை முதலில் அறியுங்கள். அறிந்த பின் அவரிடம் சிவனைப் பற்றிய கல்வி பெறுங்கள்(ஓதுமின்). சிவன் பெருமையை அவர் வாயிலாகக் கேளுங்கள். அவ்வாறு கற்றும் கேட்டும் அறிந்தவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தியுங்கள். ஏனெனில் கற்றுக்கேட்ட பின்னர்ச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவரே சிவனை அடைதலாகிய ஆனந்தப் பேற்றினைப் பெறுவர்.

கொல்லாமை

59. கொலையே களவுகள் காமம்பொய் கூறல்
மலைவான பாதகம் ஆமவை நீக்கித்
தலையாம் சிவனடி சார்ந்தின்பம் சார்ந்தோர்க்கு
இலையாம் இவைஞானா னந்தத் திருத்தலே. 490

'பிற உயிரைக் கொல்லுதல், பிறர் பொருளைக் களவு செய்தல், கள்ளுண்டல், நெறிநீங்கிய காமத்து அழுந்துதல், பொய் கூறல்' எனும் இவை ஐந்தும் நடுங்கத்தக்க பெரும் பாதங்கள் ஆகும். அறநூல்கள் இவற்றைப் 'பஞ்சமா பாதகம்' என வரையறுக்கும். தலைவராம் சிவனடியை அடைந்து பக்குவம் பெற்றோர் இப்பாதகத்தினின்றும் அவற்றின் விளைவாகிய துன்பங்களினின்றும் விடுதலை பெற்று, சிவனருளாகிய ஞானானந்தத்தில் திளைத்து நிற்பர்.

கொலை, களவு, கள், காமம், பொய்கூறல் ஆகிய ஐந்திலிருந்தும் அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம்,

வாய்மை என்ற ஐந்தையும் கடைப்பிடித்தொழுகுதலின் வாயிலாக விடுபடலாம் என்றும் மேலோர் கூறுவர்.

பிறர் மனை நயவாமை

60. ஆத்த மனையாள் அகத்தே இருக்கவே
காத்த மனையானைக் காழுறு காளையர்
காய்த்த பலாவின் கனியுண்ண மாட்டாமல்
ஈத்தம் பழத்துக் கிடருற்ற வாறே.

491

தனக்கு மிக நெருங்கியவளாகிய (ஆப்த) தன் மனைவி தன் இல்லத்தில் இருக்க, அவளை விட்டுவிட்டு, புறக்காவலும் (சிறைகாக்கும் காப்பு), அகக்காவலும் (நிறைகாக்கும் காப்பு) அமையப்பெற்று வாழும் பிறன் மனைவியைச் சேரவிரும்பும் இளைஞர்கள், தன் தோட்டத்தில் காய்த்துக் கனிந்துள்ள பலாப்பழத்தை உண்ண விரும்பாமல், அயலான் தோட்டத்தில் உள்ள ஈச்சம் பழத்தை உண்ணக் களவு மேற்கொண்டு துன்புறும் தன்மை உடையவராவர்.

தன்தோட்டத்தில் உள்ள பலாப்பழம் அச்சமும், இளிவரவும் இன்றி நாவாரவும், வயிறாரவும் உண்ணப்படும். எனவே அதனைத் தன் மனைவியைச் சேர்தற்கு உவமையாக்கினார்.

பிறன் தோட்டத்து ஈச்சம்பழம் முள்ளுடைய மரத்தியல்பானும், பிறனுடையதாகையாலும், அச்சமும், இளிவரவும் தருவதாய், சுவை குறைந்ததாய் உண்ணப் போதாத சிற்றுணவாகவும் அமையுமாகலான் அதனைப் பிறன்மனை நயத்தற்கு உவமையாக்கினார்.

பிறன் மனை நயத்தல் இன்பம் தராது; துன்பமே செய்யும் எனும் இக்கருத்தை வள்ளுவரும்

"பகைபாவம் அச்சம் பழினை நான்கும்

இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்" (குறள் 146)

என ! கூறுகிறார்.

கள்ளுண்ணாமை

61. காமமும் கள்ளும் கலதிகட் கேயாகும்
மாமல மும்சம யத்துள் மயலுறும்
போமதி ஆகும் புனிதன் இணையடி
ஓமய ஆனந்தத் தேறல் உணர்வுண்டே. 506

நெறியிறந்த காமமும் கள்ளும் கீழ்மக்களுக்குரியவை அவற்றின் வசப்பட்டால் அறிவு மூலமலமாம் ஆணவத்தின் காரியமாகிய அறியாமையில் மூழ்கும். பிறசமயங்களில் சென்று மயங்கும். இறுதியாக அறிவு கள்ளுண்பவரை விட்டு நீங்கும். சிவபெருமானின் இணையடியில் ஊன்றி நின்றல் ஆனந்தமயமான தேன் போன்ற உணர்வைத்தரும். அதனை உண்டால் உயிர் எல்லா நன்மையையும் பெறும்.

நடுவுநிலைமை

62. நடுவுநின் றார்க்கன்றி ஞானமும் இல்லை
நடுவுநின் றார்க்கு நரகமும் இல்லை
நடுவுநின் றார்நல்ல தேவரும் ஆவர்
நடுவுநின் றார்வழி நானும்நின் றேனே. 539

“சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி” - (குறள் 118)

என நடுவுநிலைமையை வரையறுப்பார் வள்ளுவர். அவ்வாறு நடுவுநிலையில் நிற்பார்க்கு நரகம் இல்லை; அவர் தேவராகித் துறக்கமும் பெறுகுவர்; ஞானமும் பெற்று வீடெய்துவர். எனவே நானும் நடுவுநிலையில் நிற்கிறேன் என்கிறார் திருமூலர்.

இனி, நடுவுநின்றல் என்பதற்கு “அடியேனுன் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப் புரியாய்” என்ற மாணிக்கவாசகரின் கூற்றுக்கேற்பச் சிவனடியார் கூட்டத்துள் நின்றல் எனப் பொருள் கொண்டாலும் அவ்வாறு நிற்போர்க்கு நரகம் இல்லை. வீடுபேறு உண்டு எனும் செய்திகள் ஏற்புடையனவே.

இனித் திருமந்திரம் யோகநூல் எனக் கொள்பவர்கள் நடுவுநின்றல் என்பதற்கு இடகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்ற நாடிகள் மூன்றனுள் நடுநாடியாகிய சுழுமுனையில்

மூச்சை நிறுத்துவோர்க்கு நரகம் இல்லை. வீடுபேறு உண்டு என்று உரைப்பர்.

இயமம்

63. கொல்லான்பொய் கூறான் களவிலான் எக்குணத்து
நல்லான் அடக்கம் உடையான் நடுச்செய்ய
வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கட்காமம்
இல்லான் இயமத் தீடையில் நின்றானே. 547

இயமயோகம் கைவரப் பெற்றவன் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளை இத்திருமந்திரம் வரிசைப் படுத்துகிறது. கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, நற்பண்புடைமை, அடக்கம் உடைமை, விருப்பு வெறுப்பின்மை (நடுச்செய்யவல்லான்), கரவாமை (பகுத்துண்பான்), மனத்துக்கண் மாசின்மை, கள்ளாண்ணாமை, நெறியிறந்த காமத்தில் அழுந்தாமை ஆகிய பத்துப் பண்புகளைப் பெற்றவனே இயமயோகத்தில் கைவரப்பெற்றவன் என்கிறது இத்திருமந்திரம்.

பிராணாயாமம்

64. ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை உதைக்கும் குறிஅது ஆமே. 564

மூச்சுப்பயிற்சியாகிய பிராணாயாமம் பற்றிக் கூறுவது இத்திருமந்திரம். காற்றை உள்ளிழுத்தலாகிய (பூரித்தல்) செயல், வெளிவிடுதலாகிய செயல் (இரேசித்தல்), உள்ளே சிறிது காலம் நிறுத்திக் கொள்ளும் செயல் (கும்பித்தல்) ஆகியவற்றின் கணக்கை நன்கு அறிவார் உலகில் மிகுதியாக இல்லை. நல்ல யோக நூல் ஆசிரியன் வாயிலாகப் பூரித்தல், இரேசித்தல், கும்பித்தல் என்ற இம்மூன்று செயல்களால் காற்றை அடிமை கொள்ளும் வழியை நன்கு அறிந்தவர்களுக்குக் கூற்றுவனை வெல்லுதற்கு அதுவே வழியாகும். அவர்கள் இவ்வுலகில் நீண்டகாலம் வாழ்வர் என்பதை அவ்வாறு வாழ்ந்த திருமூலர் தம் அனுபவத்தால் வெளிப்படுத்தும் திருமந்திரம் இது எனலாம்.

65. புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை
நெறிப்பட உள்ளே நின்மலம் ஆக்கினால்
உறுப்புச் சிவக்கும் உரோமம் கறுக்கும்
புறப்பட்டுப் போகான் புரிசடை யோனே. 568

வெளிவருவதும் உட்புகுவதுமாய் அலைகின்ற பிராணவாயுவை, யோகநெறிப்படி கும்பித்தல் எனும் முறையில் உள்ளே நிறுத்த வேண்டிய கால அளவு நிறுத்தினால், அப்பிராணவாயு தூயதாகும். அவ்வாறு தூயதானால் உடம்பு ஒளிவிட்டுத் திகழும். தலை, முகம் முதலியவற்றில் உள்ள மயிர் நரையாமல் எப்போதும் கறுப்பாகவே இருக்கும். இந்த யோக ஆற்றல் தலைப்பட்டவன் உள்ளே இருக்கும் சிவபெருமான் அவனை விட்டு நீங்கிச் செல்லமாட்டான். எனவே இந்த யோகி நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்வான் என்பது பிராணாயாமத்தால் பெறும் பயனாம்.

கலைநிலை

66. தானே எழுந்தவத் தத்துவ நாயகன்
ஊனே வழிசெய்தெம் உள்ளே இருந்திட
வானோர் உலகீன்ற அம்மை மதித்திடத்
தேனே பருகிச் சிவாலயம் ஆகுமே. 712

தானாகவே உயிர்க்குப் புலப்பட்டு நிற்கின்ற மெய்ப் பொருளாகிய சிவபெருமான் தன்னை உயிர் அடைவதற்கு இவ்வுடம்பையே வழியாக அமைத்து யோகியின் உடலுள்ளே இருக்கின்றான். தேவர்களையும் உலகையும் ஈன்ற அன்னை பராசத்தியும் அவனுடன் அமர்கிறாள். அப்போது யோகியின் உடம்பு சிவானந்தமாகிய தேனைப் பருகி இன்புறும் இடமாகிவிடுகின்றது.

சரீர சித்தி உபாயம்

67. உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் சேரவும் மாட்டார்
உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தேன்
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர்வளர்த் தேனே. 717

மனித உடம்பு என்பது, பரிணாம வளர்ச்சியில் இறைவனை அடைவதற்காகவே உயிருக்குத் தரப்படுகிறது. அவ்வுடம்பை மெய்யுணர்வு பெறும் வழியில் பேணி வளர்க்காது விட்டால், உடம்பு வீணே அழியும். அப்போது அவ்வுடம்பைத் துணையாகக் கொண்டு இயங்கிய உயிரும், தான் அடைய வேண்டிய பயனை அடையாமல் அழியநேரும். அவ்வுயிர் உறுதியான மெய்யுணர்வைப் பெறாது போய் விடும். எனவே உடம்பின் ஆற்றலை வளர்க்க வேண்டும். அவ்வாறு வளர்ப்பதற்கு யோகம் பயில்தலே வழி என்பதை அறிந்தேன். யோகம் பயின்று உடம்பின் ஆற்றலை வளர்த்தேன். (நீண்டகாலம் திருமூலர் உயிர் வாழ்ந்தார்) அதனால் உயிர் தான் அடைய வேண்டிய இறைவன் திருவருளை அடையவும் வழி செய்தேன்; என்கிறார் திருமூலர்.

68. உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென் நிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புள்ளே உத்தமன் கோயில்கொண் டானென்று
உடம்பினை யானிருந் தோம்புகின் றேனே. 718

நான் சிவபெருமானைப் பற்றிய மெய்யுணர்வைப் பெறும் முன் உடம்பு இழிவான ஒன்று என்று கருதி இருந்தேன். ஆனால் மெய்யுணர்வு ஏற்பட ஏற்பட இந்த உடம்பின் உள்ளே இருக்கின்ற சிறந்த பொருளையும் என்னால் உணர முடிந்தது. உடம்பினுள் தான் சிவபெருமான் வந்து கோவில் கொண்டு தங்கியிருப்பான் என்பதை உணர்ந்த பின் அவ்வாறு அவன் வந்து தங்க இந்த உடம்பு வலிமையோடிருக்க வேண்டும் என நினைத்து யோக சாதனத்தால் உடம்பைப் பேணி வளர்க்கிறேன் என்கிறார் திருமூலர்.

காலசக்கரம்

69. அண்ணல் இருப்பிடம் ஆரும் அறிகிலர்
அண்ணல் இருப்பிடம் ஆய்ந்துகொள் வார்களுக்கு
அண்ணல் அழிவின்றி உள்ளே அமர்ந்திடும்
அண்ணலைக் காணில் அவனிவன் ஆமே. 759

சிவபெருமானது இருப்பிடத்தை அறிய இயலாமல் மனிதர்கள் துன்புறுகின்றனர். மெய்நூல்கள் வாயிலாகவும்

தக்க குருவின் உபதேசத்தாலும் தெளிவடைவோர்க்குச் சிவபெருமான் என்றும் அழியாது, மனித உயிர்களோடு கலந்திருப்பது புலப்படும். அவ்வாறு புலப்பட்டால் இறைவன் இருப்பிடம் உணர்ந்த அந்தப்பக்தன் தன் செயலற்றவனாய் அனைத்தும் சிவன் செயல் என்ற நிலைக்குச் சென்றுவிட, சிவன் வேறு, இவன் வேறு அல்லன் என்ற நிலை உருவாகும்.

அசபை

70. தானே தனக்குத் தலைவியும் ஆய்நிற்கும்
தானே தனக்குத் தனமலை ஆய்நிற்கும்
தானே தனக்குத் தன்மயம் ஆய்நிற்கும்
தானே தனக்குத் தலைவனும் ஆமே.

887

இறைவன் தானே சிவமாகவும் சத்தியாகவும் திகழ்பவன் எனவே அவனே தலைவனும் தலைவியும் ஆவான். அவன் உயிர்களோடு ஒன்றாக நிற்கும்போது உயிர்கள் துய்க்கும் செல்வச் சிறப்புக்களாக அவனே விளங்குகின்றான். அவன் உலகிலிருந்து வேறாக நிற்கும் போது அவன் தன்மயமாக விளங்கித் தோன்றுகிறான் என்று இத்திருமந்திரம் இறைவன் ஒன்றாகவும் உடனாகவும் வேறாகவும் நிற்கும் தத்துவநிலையை விளக்குகிறது.

திருவம்பலச்சக்கரம்

71. அஞ்சள ஆணை அடவியுள் வாழ்வன
அஞ்சுக்கும் அஞ்செழுத் தங்குசம் ஆவன
அஞ்சையும் கூடத் தடக்கவல் லார்கட்கே
அஞ்சாதி ஆதி அகம்புக லாமே.

968

தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களின் கூட்டம் எனச் சொல்லப்படும், உடல் எனும் காட்டில் ஐந்து பொறிகள் என்ற ஐந்து யானைகள் தம் மனம்போல் திரிகின்றன. அவற்றை அடக்க உதவும் அங்குசம் சிவபெருமானின் அஞ்செழுத்து மந்திரமேயாகும். அந்த அங்குசத்தை முறையாகப் பயன்படுத்தி அந்த யானைகள் ஐந்தையும் மனம் என்ற கூடத்தில் அடக்கவல்ல சிவபக்தர்களே ஐந்து பூதங்கள் முதலிய அனைத்துத் தத்துவங்கட்கும் தலைவனாகிய சிவபெருமானின் திருவடி என்ற வீடுபேற்றினை அடைய இயலும்.

திரிபுரை

72. அவளை அறியா அமரரும் இல்லை
அவளன்றிச் செய்யும் அருந்தவம் இல்லை
அவளன்றி ஐவரால் ஆவதொன் நில்லை
அவளன்றி ஊர்புகு மாற்றி யேனே. 1043

சிவனிலிருந்து பிரிவேதுமின்றி அவனோடு உறைபவளாகிய திரிபுரை எனும் பராசத்தியை அதாவது சிவனது திருவருளாகிய சத்தியைப்பேராற்றல் என அறியாத தேவர் எவரும் இல்லை. அத்திருவருளின் துணையின்றி யாரும் தவம் செய்து பயன்பெறவும் இயலாது. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் அருளுதல். மறைத்தல் என்ற ஐந்தொழிலைச் சிவனது ஆணை பெற்றுச் செய்வோரும் அருட்சத்தியின் துணையின்றித் தம் தொழிலைச் செய்ய இயலாது. அவள் துணையின்றி உயிர்கள் சிவனடிப்பேற்றினைப் பெற வேறு செந்நெறி எதனையும் யான் அறியேன் என்கிறார் திருமூலர்.

73. ஓங்காரி என்பாள் அவளொரு பெண்பிள்ளை
நீங்காத பச்சை நிறத்தை உடையவள்
ஆங்காரி ஆகியே ஐவரைப் பெற்றிட்டு
இரீங்காரத் துள்ளே இனிதிருந் தாளே. 1063

பிரணவமந்திரமாம் 'ஓம்' என்பதையே தன் வடிவமாகக் கொண்டவள் சிவசத்தி. அவள் உயிர்களின் வாக்கு மனங்கட்கு அப்பாற்பட்டவள். ஆயினும் அவை தன்னை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, கருணை கொண்டு பச்சை நிறம் கொண்ட கன்னிப் பெண்ணாக யோகியர்க்குக் காட்சி கொடுக்கிறாள். அவள் எழுச்சி பெற்று, படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளுதல் எனும் ஐந்து தொழிலைச் செய்யும் ஐவரையும் படைத்து அவர்களைத் தொழிற்படுத்தும் ஆற்றல் உடையவள். அவள் தனக்குரிய 'ஹ்ரீம்' எனும் மந்திரத்தை இடமாகக் கொண்டு நிற்கிறாள். 'ஹ்ரீம்' என்பதை மாயையின் வித்தெழுத்து என்பர். அந்த மந்திரத்தின் ஒலி தேனுண்டு மயங்கி இசைக்கும் வண்டொலியை ஒத்திருப்பதே அவள் தரும் மயக்கத்தை உண்டாக்கும் மாயை என்பதை உணர்த்தும்.

ஆதிவயிரவி மந்திரம்

74. காணும் பலபல தெய்வங்கள் வெவ்வேறு
பூணும் பலபல பொன்போலத் தோன்றிடும்
பேணும் சிவனும் பிரமனும் மாயனும்
காணும் தலைவிநற் காரணி தானே. 1077

பொன் ஒன்றிலிருந்தே பல்வேறு அணிகலன்களும் தோன்றுகின்றன. அணிகள் பலவாயினும் முதற்காரணம் பொன் ஒன்றே. அது போல் பல பல தெய்வங்கள் பேசப்பட்டாலும் வணங்கப்பட்டாலும் அத்தெய்வங்களுக்கெல்லாம் முதற்காரணி ஆதிபராசத்தியே. படைத்தல், காத்தல், அழித்தலைச் செய்யும் அயன், அரி, அரன் மூவருக்குமே தலைவி அவள்தான் என உறுதிப்படுத்துகிறார் திருமூலர்.

75. தையல்நல் லாளைத் தவத்தில் தலைவியை
மையலை நூக்கும் மனோன்மணி நங்கையைப்
பையநின் றேத்திப் பணிமின் பணிந்தபின்
வெய்ய பவமினி மேவகி லாவே. 1093

ஆதி பராசத்தி அனைத்தையும் படைத்துக் காக்கும் பெண்ணின் நல்லாள். தவம் செய்வோர்க்கு ஆற்றல் அருளும் தலைவி. தன்னை அடையும் உயிர்களின் மயக்கத்தைப் போக்க வல்லவள். எனவே, அமைதியாக அமர்ந்து, அவள் புகழை நூல்கள் வாயிலாக ஒதிப்புகழ்ந்து அவளை வணங்குங்கள். அவ்வாறு வழிபட்டால் உங்களது பிறவிநோய் நீங்கும்.

ஆதார ஆதேயம்

76. சத்தியென் பாலொரு சாதகப் பெண்பிள்ளை
முத்திக்கு நாயகி என்ப தறிகிலர்
பத்தியைப் பாழில் உகுத்தஅப் பாவிகள்
கத்திய நாய்போல் கதறுகின் றாரே. 1187

சத்தி எனும் சிவனைப் பிரியாதிருக்கும் தேவி வேண்டுவார் வேண்டும் பயனைப் பெறத் துணைநிற்கும் பெண்ணாவாள். எனினும் வீடு பேற்றைத் தரும் முதல்வி அவளே என்பதை அறியாத அப்பாவி மக்கள் பலர்

அவளிடம் உலகியற் பயன்களையே வேண்டி வழிபட்டுத் தங்கள் பத்தியை வீணாக்குகின்றார்கள். அந்த அப்பாவிகளை அறிவுடையோர் நாய்போல் கருதி இகழ்கின்றனர்.

77. ஆரே திருவின் திருவடி காண்பர்கள்
நேரே நின்றோதி நினைவும் வல்லார்க்குக்
காரேய் குழலி கமல மலர்ன்ன
சீரேயும் சேவடி சிந்தைவைத் தாளே. 1188

நெறிதவறாத வாழ்க்கை வாழ்ந்து, சத்தியைக் குறிக்கும் சாத்திரங்களை ஓதி அவளை எப்போதும் நினைக்க வல்லார்க்கு மேகம் போன்ற கூந்தலை உடைய சத்தி தேவி தன் தாமரை மலர் போன்ற சிறப்பு மிக்க சிவந்த திருவடிகளை அவர்களது மனத்தில் பதிய வைத்துக் காட்சி வழங்குவாள். அங்ஙனம் தூய பத்தி செய்யாதவர்கள் அவள் திருவடிகளை எங்ஙனம் காண இயலும்? இயலாது.

78. அதுஇது என்றவ மேகழி யாதே
மதுவிரி பூங்குழல் மங்கைநல் லாளைப்
பதிஅது மேவிப் பணியவல் லார்க்கு
விதிவிழி ஓடிட வென்றிட லாமே. 1218

வீடுபேற்றைப் பெறுதற்குரிய வழி 'அது' வா 'இது' வா எனப் பிறர் சொல்லும் வழியிலெல்லாம் சென்று காலத்தை வீணாக்காமல் ஒருநெறியாய் உறுதியான மனத்துடன் சிவசத்தியே முத்தி தரும் முதல்வி என உணர்ந்து அவள் நம் உள்ளத்துள்ளே உறையும் உண்மையை அறிந்து அவளை ஒருமை நினைவோடு வழிபடுவோர் விதி புறமுதுகிட்டோடும் வண்ணம் விதியையும் வினைப்பயனையும் வென்று வீடுபேறடையலாம்.

79. வென்றிடல் ஆகும் விதிவழி தன்னையும்
வென்றிடல் ஆகும் வினைப்பெரும் பாசத்தை
வென்றிடல் ஆகும் விழைபுலன் தன்னையும்
வென்றிடும் மங்கைதாள் மெய்யுணர் வோரே. 1219

உலகின் எந்த ஆற்றலையும் வெல்லத்தக்க ஆற்றலையுடைய சிவசத்தியினது உண்மை நிலையைத் தவம், யோகம், குருவின் உபதேசம் இவற்றால் உண்மையாக

உணர வல்லவர்களால் விதிவழி வரும் பிறப்பு, இறப்பு, அப்பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய வினைப்பயன் எனும் பாசம், அதனால் உயிரோடு பொருந்தி உயிரை மயக்கும் ஐம்புலன்கள் எனும் இவ்வனைத்துத் தீமைகளையும் வெல்ல முடியும்.

நவாக்கரி சக்கரம்

80. தானே வெளியென எங்கும் நிறைந்தவள்
தானே பரம வெளியது ஆனவள்
தானே சகலமும் ஆக்கி அழித்தவள்
தானே அனைத்துள் அண்ட சகலமே. 1347

பராசத்தி தான் ஒருத்தியே ஐம்பூதங்களுள் ஏனைய நான்கு பூதங்களுக்கும் மேலோங்கி நிற்கும் பூதாகாயமாகி எங்கும் நிறைந்தவள். அவளே பராகாயமாகி எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகியும் நிற்பாள். தானே எல்லாப் பொருள்களையும் தோற்றுவித்து, காலம் வரும் வரை காத்து, பின்னர் அழிப்பவளுமாவாள். தானே பலவாகிய அண்டங்கள் அனைத்தையும் தனது வடிவமாக உடையவளும் ஆவாள்.

சரியை

81. நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மானைன்று
பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்தைக் கோயிலாகக் கொள்வனே.

1431

நாடு நகரம் அனைத்து இடங்களிலும் தேடி அலைந்து நல்ல திருக்கோவில்களைக் (தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி முதலியவற்றில் சிறந்த கோவில்கள்) கண்டடையுங்கள். அவ்வாறு கண்டடைந்த கோவில்களில் சிவபெருமானை நினைந்து அவன் பெருமைகளை ஆன்றோர் வாக்கால் பாடி அவனைப் பணிந்து வணங்குங்கள். அவ்வாறு செய்தால் சிவபெருமான் உங்கள் நெஞ்சத்தைக் கோவிலாகக் கொண்டு அதில் குடியேறி உங்களுக்கு வீடுபேற்றை அருளுவான். (இது சரியை முறை வழிபாட்டை விளக்குகிறது)

கிரியை

82. அன்பின் உருகுவன் நாளும் பணிசெய்வன்
செம்பொன்செய் மேனிக் கமலத் திருவடி
முன்புநின் றாங்கே மொழிவது எனக்கருள்
என்பினுட் சோதி இலிங்கம் நின்றானே. 1441

என் இதயக் கமலத்தில் ஒளியாய் விளங்குகின்றான் சிவபெருமான். செம்பொன் போலும் திருமேனியும் தாமரை மலர் போலும் திருவடிகளும் உடையவனாக என் உள்ளத்தில் காட்சி தரும் அவன் புறத்தே கோவிலில் இலிங்கமூர்த்தியாக நிற்கின்றான். நான் அவன்மேல் வைத்த அன்பினால் உருகுகின்றேன். நாளும் ஆகமங்கள் அவனுக்காக விதித்த பணிகளைச் செய்கின்றேன்(கிரியை). எல்லாம் செய்து அவனிடம் வேண்டுவது அவன் அருள் ஒன்றையே.

யோகம்

83. பூவினில் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல்
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது
ஓவியம் போல உணர்ந்தறி வாளர்க்கு
நாவி அணைந்த நடுதறி ஆமே. 1444

பூமலர்வதற்கு முன் அதன் மணம் பூவினுள் அடங்கியே இருக்கும். பூ மலரும்போது மணம் வெளிப்படும். அது போல உயிர்பக்குவப்படுவதற்கு முன் உயிருக்குள் சிவமணம் மறைந்திருக்கும். உயிர் பக்குவப்பட்டு உள்ளமும் உடலும் அசைவற்று ஓவியம் போல் நிற்கும் யோக நிலையை அடையும்போது உயிரின் உள்ளே மறைந்திருந்த சிவமணம் வெளிப்படும். அது எப்படி எனில் புனுகுப் பூனையால் கூடப்பெற்ற மூங்கில் குழாய் அதன் புனுகினால் மணம்பெற்றுத் திகழ்வது போல யோகியர் உடலும் உள்ளமும் உயிரும் சிவமணம் கமழ்ந்து விளங்கும்.

ஞானம்

84. ஞானத்தின் மிக்க அறநெறி நாட்டில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சமயமும் நன்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நன்முத்தி நல்காவாம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நரரின்மிக் காரே. 1452

சிவனை அறியும் மெய்ஞ்ஞானத்திற்கும் மேலான அறநெறி உலகத்தில் இல்லை. அப்படி இருப்பதாகக் கருதும் அல்லது காட்டும் சமயம் ஏதேனும் இருக்குமானால் அது நல்ல சமயம் ஆகாது. மெய்ஞ்ஞானத்திலிருந்தும் விலகிய எந்தக் கருவிகளும் முத்தி எனப்படும் வீடுபேற்றினைத் தாரா. சரியை, கிரியை, யோகம் என்பவை ஞானத்தின் வாயிலாக வீடு பேற்றுக்குக் கருவியாகலாமே தவிர அவையே வீடுபேறு பெறுவதற்குரிய நேர் கருவியன்று என்பது கருத்து. எனவே மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றுச் சிறந்த சிவனடியார்களே மக்களுள் மேம்பட்டவர் என்கிறார் திருமூலர்.

சன்மார்க்கம்

85. சைவப் பெருமைத் தனிநா யகன்நந்தி
உய்ய வகுத்த குருநெறி ஒன்றுண்டு
தெய்வச் சிவநெறி சன்மார்க்கம் சேர்ந்துய்ய
வையத் துள்ளார்க்கு வகுத்துவைத் தானே. 1463

சைவ சமயத்தின் ஒப்பற்ற தலைவன் ஆகிய சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் உய்தற்பொருட்டு, குருவழியாக நெறி காட்டப்பட்டுப் பெற வேண்டிய ஞானநெறி ஒன்றை உலகிற்குத் தந்துள்ளான். அதுவே சன்மார்க்கம் எனப் புகழப்பெறும் தெய்வச் சிவநெறியாகும். இவ்வுலக மக்கள் அடைந்து உய்வதற்குரிய வழியாக அந்த ஒரு வழியைத் தான் சிவபெருமான் அமைத்துள்ளான்.

சற்புத்திரமார்க்கம்

86. நின்று தொழுவன் கிடந்தெம் பிரான்தன்னை
என்றும் தொழுவன் எழிற்பரஞ் சோதியைத்
துன்று மலர்தூவித் தொழுவின் தொழுந்தொறும்
சென்று வெளிப்படும் தேவர் பிரானே. 1485

எம்பெருமானாகிய எழிற்பெருஞ்சுடர் வடிவாகிய சிவபெருமானை நான் என்றும் நின்றும் கீழே வீழ்ந்தும் வணங்குவேன். அவ்வாறு வணங்கும் போதெல்லாம்

வணங்குவாரின் உள்ளக் கமலத்தில் தேவர் தலைவனாகிய சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு நிற்பான். எனவே நீங்களும் அவனை மிகுந்த மலர்களைத் தூவி நின்றும் வீழ்ந்தும் வணங்குங்கள் என்று உலகோருக்கு வழிகாட்டுகிறார் திருமூலர்.

தாச மார்க்கம்

87. எளியன தீபம் இடல்மலர் கொய்தல்
அளியின் மெழுகல் அதுதூர்த்தல் வாழ்த்தல்
பளிபணி பற்றல் பல்மஞ்சனம் ஆதி
தளிதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கமே. 1487

திருக்கோவிலில்(தளி) விளக்கிடுதல், மலர்களைக் கொய்து கொடுத்தல், தொடுத்துக் கொடுத்தல், அலகிடல், மெழுகுதல், துதி பாடி வாழ்த்துதல், ஊர்தி(பளி) சுமத்தல், பலவகைத் திருமஞ்சனப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்தல் முதலிய எளிமையான தொண்டுகளைச் செய்தல் தாசமார்க்கம் எனப்படும்.

88. அண்ணலை வானவர் ஆயிரம் பேர்சொல்லி
உன்னுவர் உள்மகிழ்ந் துள்நின் றடிதொழக்
கண்ணவன் என்று கருதும் அவர்கட்குப்
பண்ணவன் பேரன்பு பற்றிநின் றானே. 1490

சிவபெருமானைத் தேவர்கள் அவன் அருகிலேயே நின்று அவனது ஆயிரம் பெயர்களைச் சொல்லி உளம் மகிழ்ந்து போற்றித்தியானிப்பர். ஆனால் சிவன் அவனைத் தமக்குக் கண் போன்ற சிறந்தவன் என்று கருதி அன்பும் ஆர்வமும் கொண்டு வழிபடும் அடியவர் உள்ளத்தில் நீங்காது நின்று அவர்கள் பால் பேரருள் செய்வானே ஒழியத் தேவர்கள் பால் செய்யமாட்டான். ஏனெனில் தேவர்கள் 'யாம் தேவர்' என மனத்தில் கொண்ட செருக்கு முற்றிலும் நீங்காமல் தான் சிவனைத் தியானிப்பர். எனவே சிறிதும் செருக்கில்லாத அடியவர்களிடம் தான் சிவன் பேரருள் கருணை காட்டுவான் என்பது பொருள்.

சாலோகமாத்ரி

89. சைவம் சிவனுடன் சம்பந்தம் ஆவது
சைவம் தனையறிந் தேசிவம் சார்தல்
சைவம் சிவமன்றிச் சாராமல் நீவ்தல்
சைவம் சிவானந்தம் சாயுச் சியமே.

1497

சிவனை அடையும் முத்தி நிலையை நான்காக வகுத்துரைப்பர். சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என்பவை அவை. இவை முறையே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவற்றால் அடையத்தக்கன.

அவற்றுள் சாயுச்சியத்தை விளக்குவது இத்திருமந்திரம். 'சைவம்' எனும் சொல்லின் பொருள் 'சிவனுடன் தொடர்புற்று நின்றல்' என்பது. ஆகவே உயிர் தான் சிவனது அடிமை என்னும் உண்மையை ஞானத்தால் உணர்ந்து அவனைச்சார்ந்து நின்றலே சிவநெறியாம். சிவனைச் சார்தல் என்பதோடு அவனையன்றி இவ்வுலகப்பற்று பாசங்களைச் சாராது முற்றிலும் அறவிடுத்தல் சிவமுத்தி அடைவதற்கு இன்றியமையாதது. சிவமுத்தியின் உச்சநிலை என்பது சிவானந்தத்தில் மூழ்கிநிற்கும் நிலையே. அதனையே சாயுச்சியம் என்பர்.

சத்திரியாதம்

90. இருவினை நேரொப்பில் இன்னருள் சத்தி
குருவென வந்து குணமலம் நீக்கித்
தருமெனும் ஞானத்தால் தன்செயல் அற்றால்
திரிமலம் தீந்து சிவனவன் ஆமே.

1512

இருவினைப் பயன்களையும் அதாவது வாழ்வில் வரும் இன்ப துன்பங்களை ஒரே மாதிரியாக உணரும் பக்குவம் உயிர்களுக்கு ஞானத்தால் வரும். இந்தப் பக்குவ நிலை உயிருக்கு வந்துவிட்டால் இனிய அருள்சத்தியின் உந்துதலால் சிவபெருமான் குருமூர்த்தியாக வந்து உயிரின் கண்காணப்படும் குற்றங்களை நீக்கிச் சிவஞானம் வழங்குவான். சிவஞானம் கைவரப்பெற்ற உயிர் தன் செயல் அற்று எல்லாம் சிவன் செயலே என்ற உணர்வைப்பெறும். அப்போது

உயிரினது மும்மலங்களும் இறையருளால் தீய்ந்து போக
அவ்வுயிர் சிவனோடு சேர்தலாகிய முத்தியை அடையும்.

புறச்சமய தூடணம்

91. உள்ளத்தும் உள்ளன் புறத்துளன் என்பவர்க்கு
உள்ளத்தும் உள்ளன் புறத்துளன் எம்மிறை
உள்ளத்தும் இல்லை புறத்தில்லை என்பவர்க்கு
உள்ளத்தும் இல்லைப் புறத்தில்லை தானே. 1517

எங்கும் நிறைந்துள்ள சிவபெருமானை ஆருயிர்களின்
உள்ளத்தும் உளன்; புறத்தும் உளன் என்று நம்பிக்கையோடு;
வழிபடுவார்க்கு அவன் வெளிப்பட்டு நன்மை அருள்வான்.
இறைவன் உயிர்களின் உள்ளத்தும் இல்லை; புறத்தும்
இல்லை; என்று நாத்திகம் பேசுபவர்க்கு அவன்
வெளிப்படான். நன்மை அருளான். பிற்பகுதியில் வரும்
'இல்லை' என்ற சொல்லுக்குச் சிவபெருமானால் எய்தும்
நன்மை இல்லை என்பதே பொருள்.

92. பாங்கமர் கொன்றைப் படர்சடை யானடி
தாங்கும் மனிதர் தரணியில் நேரொப்பர்
நீங்கிய வண்ணம் நினைவுசெய் யாதவர்
ஏங்கி உலகில் இருந்தழு வாரே. 1536

கொன்றைப் பூச்சுடிய சடையை உடையவனாகிய
சிவபெருமானது திருவடிகளை எப்போதும் தாங்கி நிற்கின்ற
மனத்தை உடைய சிவபத்தர்கள் இப்பூமியில் தமக்குத்தாமே
ஒப்பாவதன்றி வேறு ஒப்பார் இல்லாத மேல்நிலை எய்தி
வாழ்வர். அவ்வாறின்றிச் செந்நெறியாம் அறநெறியினின்றும்
நீங்கி இறைவனை ஒரு போதும் நினையாதவர்கள் தாங்கள்
விரும்பியது எதனையும் பெறாது வீணாக வாழ்ந்து
துன்புறுவர்.

உட்சமயம்

93. ஒன்றது பேரூர் வழியாறு அதற்குள்
வென்றது போல இருமூச் சமயமும்
நன்றிது தீதிது என்றுரை யாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழும் நாயைஓத் தாரே. 1543

இறைவனை அடையும் முத்திப்பேறு என்பது ஒரு பேரூர் என்று கொண்டால் அதனை அடைவதற்குரிய ஆறு வழிகள் என்று உட்சமயங்கள் ஆறையும் (சைவம், வைணவம், சாத்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், செளரம் என்பன அவை) கொள்ளலாம். இந்த உண்மையை அறியாமல் உட்சமயங்களுள் ஒன்றே நன்று என்றும் ஏனையவை தீயவை என்றும் கூறிச் சண்டையிடும் அறிவிலிகள் மலையைப் பார்த்துக் குரைத்து ஓடும் நாய்க்கு ஒப்பாவர். நாய் குரைத்தல் எப்பயனையும் தராது வீணே கழிதல் போல உட்சமயத்தார் தம்முள் இடும் சண்டையும் எப்பயனும் தராது வீணே கழியும் என்பது கருத்து.

திருவடிப்பேறு

94. மந்திரம் ஆவதும் மாமருந் தாவதும்
தந்திரம் ஆவதும் தானங்கள் ஆவதும்
சுந்தரம் ஆவதும் தூய்நெறி ஆவதும்
எந்தை பிரான்தன் இணையடி தானே.

1588

எம் தந்தையும் தலைவனும் ஆகிய சிவனுடைய திருவடிகளே எம்போன்ற பத்தர்களுக்கு மந்திரமும் மா மருந்தும் ஆகி எங்கள் நோய்களை நீக்குவன. அவையே நூல்களாகி (தந்திரம்) எங்கட்கு அறிவு கொளுத்துவன. அவையே கொடைச் செயலாகி எங்கட்குப் புண்ணியப் பயனைத் தருவன. அவையே தூய சிவநெறியாகி அதனால் கிடைக்கும் நற்பயன் (சுந்தரம்) ஆகிய சிவானந்தப் பெரும் பேறும் ஆகும்.

ஞாதுரு ஞான நேயம்

95. தான்என்று அவனென்று இரண்டாகும் தத்துவம்
தான்என்று அவனென்று இரண்டும் தனிற்கண்டு
தான்என்ற பூவை அவனடிச் சாத்தினால்
நான்என்று அவனென்கை நல்லதொன் றன்றே.1591

உயிர் என்றும் சிவம் என்றும் உண்மைப் பொருள் இரண்டு. ஆனால் இவ்விரண்டையும் பக்குவம் பெற்ற உயிர் தன்னிடத்திலேயே காண முடியும். அவ்வாறு கண்ட உயிர் தானென்ற தற்போதத்தை இறைவனுக்குச் சாத்தும் பூவாக்கிச்

சாத்தி விடும். அப்படிச் சாத்தினால் அதன்பிறகு தான்வேறு சிவம்வேறு என்ற உணர்வு அவ்வுயிருக்குத் தோன்றாது.

96. மோனங்கை வந்தோற்கு முத்தியும் கைகூடும்
மோனங்கை வந்தோற்குச் சித்தியும் முன்னிற்கும்
மோனங்கை வந்தாமை யாமொழி முற்றுங்காண்
மோனங்கை வந்தைங் கருமமும் முன்னுமே. 1595

தற்போதம் சிறிதும் எழாத அதீத நிலை எனப்படும் மோனநிலை கைவரப் பெற்றோருக்கு முத்திப்பேறு கிட்டும். அதற்கு முன்னே அட்டமாசித்தியும் கிடைக்கப் பெறும். 'ஊமைமொழி' எனச் சொல்லப்படும் பிரணவமந்திரமாகிய நாதத்தின் பிணிப்பு, மோனம் கைவந்தோரை விட்டொழியும். அவ்வாறு மோனம் கைவந்தவர் தாமும் சிவமேயாகி, அவனைப் போல ஐந்தொழில் இயற்றும் ஆற்றலையும் பெறுவர்.

துறவு

97. இறப்பும் பிறப்பும் இருமையும் நீங்கித்
துறக்கும் தவம்கண்ட சோதிப் பிரானை
மறப்பில ராய்ந்ததம் வாய்மொழி வார்கட்கு
அறப்பதி காட்டும் அமரர் பிரானே. 1598

பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய இரண்டினின்றும் இயல்பாகவே துறத்தலாகிய தவநெறியின் முறைமையை வேதாசுவாசங்களின் வாயிலாக உயிர்களுக்குச் சொல்லியவர், ஒளி வடிவில் விளங்கும் சிவபெருமானாவார். அவரை எஞ்ஞான்றும் மறவாது நினைத்தும் வாய் மொழிகளால் வாழ்த்தியும் நிற்பார்கட்கு, அமரர் தலைவனாகிய அச்சிவபெருமான், பிறப்பு இறப்பை விட்டு நீங்கிநிற்கத்தக்க இடமாகிய துறக்க இன்பத்தை நல்குவார்.

தவம்

98. ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனும்அங் கில்லை
இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே. 1608

உலகப் பொருள்கள் மேல் பரந்து செல்லுதலை விடுத்து இறைவனது திருவடிக்கண்ணே ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உயர்ந்தோரது உள்ளம் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சதல் இல்லை. அவர்கள்பால் கூற்றுவன் செல்வதும் இல்லை.

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்”

என்றும்,

“அஞ்சுவ தியாதொன்றும் மில்லை
அஞ்ச வருவதும் இல்லை”

என்றும் அப்பர் கூறிய கூற்றுக்கள் இக்கருத்தை விளக்குவன எனலாம்.

எல்லாப் பற்றுக்களையும் முற்றும் விடுத்து இறைவன் திருவடியில் ஒடுங்கிய உள்ளமுடைய உயர்ந்தோர்க்கு உலகியல் துன்பம் எதுவும் வராது. அவர்கட்கு இரவு பகல் என்ற கால வேறுபாடுகளும் இல்லை. (இறைவனை மறப்பதும் நினைப்பதும் ஆகிய மயக்க நிலையும் அவர்கட்கு இல்லை என்றும் பொருளுரைக்கலாம்) எனவே அவர்கட்கு உலகில் பிறரால் அடையத்தக்க பயனும் எதுவும் இல்லை.

தவதூடணம்

99. ஓதலும் வேண்டா உயிர்க்குயிர் உள்ளூற்றால்
காதலும் வேண்டாமெய்க் காயம் இடங்கொண்டால்
சாதலும் வேண்டா சமாதிகை கூடனால்
போதலும் வேண்டா புலன்வழி போகார்க்கே. 1617

அறிவுக்கு அறிவாய் உள்ள சிவம் ஒருவன் அறிவினுள்ளே தலைப்பட்டு விடுமாயின் அதன்பின் அவன் ஞான நூல்களைக் கற்றலும் ஓதலும் செய்ய வேண்டாம். இறைவன் பத்தனின் உடம்பைச் சிறப்பானதாக்கி அதில் ஒளிமயமாகத் தங்கிவிட்டால் பிறகு அப்பத்தன் இறைவனிடம் பத்தி செய்யவும் வேண்டாம். சிவத்தை அறிந்து அதிலே அழுந்தி நிற்கும் சமாதி நிலை ஒருவனுக்குக் கைகூடுமானால் அவன் இவ்வுடம்பு வீழ்ந்தொழிய வேண்டும் என உடம்பையும் உலக வாழ்வையும் வெறுக்க வேண்டாம். புலன்களின் வயப்படாது சிவத்தை நெருங்கியோர் உலகியலை நீத்துத்துறவு

கொள்ளவும் வேண்டாம். சாதனை கை கூடியபின் கருவிகள் தேவை இல்லை என்பதை இத்திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது.

100. ஆற்றிற் கிடந்த முதலைகண் டஞ்சிப்போய்
ஈற்றுக் கரடிக் கெதிர்ப்பட்ட தன்னொக்கும்
நோற்றுத் தவஞ்செய்யார் நூலறி யாதவர்
சோற்றுக்கு நின்று சுழல்கின்ற வாறே. 1626

நூல்முறைகளை அறியாதவர் பசி, வெயில், மழை முதலியவற்றால் வரும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு தவத்தைச் செய்ய இயலாதவர்கள். ஆனால் துறவிகளுக்கு இல்லறத்தார் சோறு முதலியவற்றை இடுவர் என அறிந்ததனால் அவற்றைப்பெற்றுப் பிழைத்தற் பொருட்டுத் துறவிகள் போல வேடம் பூண்டு திரிவர்

இது எதைப்போன்ற தென்றால் ஆற்றில் ஒரு துறையில் முதலை இருப்பதைக் கண்டு அஞ்சிய ஒருவன் மற்றொரு துறையில் புதிதாகக் குட்டியை ஈன்ற கரடி அக்குட்டியோடு இருத்தலை அறியாமல் அத்துறையில் இறங்கி அக்கரடியிடம் அகப்பட்டதைப் போன்றது என்கிறார் திருமூலர்.

ஆறு வாழ்க்கைக்கும் முதலை உள்ள துறை முயற்சியோடு கூடிய இல்லறத்திற்கும் குட்டி ஈன்ற கரடி உள்ள துறை நோன்றலோடு கூடிய துறவு நிலைக்கும் உவமை.

101. சித்தம் சிவமாகச் செய்தவம் வேண்டாவால்
சித்தம் சிவானந்தம் சேர்ந்தோர் உறவுண்டால்
சித்தம் சிவமாக வேசித்தி முத்தியாம்
சித்தம் சிவமாதல் செய்தவப் பேறே. 1628

ஒருவனது உள்ளத்தில் உலகியல் நினைவு எதுவும் இல்லாமல் சிவத்தையே சிந்தித்து அதன் விளைவாக அவனது உள்ளமே சிவமாகிவிட்டால் அவன் தவம் எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை. இயல்பாகவே அவனைப் போல் உள்ளம் சிவமாய்ச் சிவானந்தத்திலே திளைத்திருப்போரது உறவே அவனுக்கு உண்டாகும். உள்ளம் சிவமாதலே சித்தியும் வீடு பேறும் தரும். எனவே அது தான் தவம் செய்வதன் பயனாகும்.

அருளுடைமை

102. பிரானருள் உண்டெனில் உண்டுநற் செல்வம்
 பிரானருள் உண்டெனில் உண்டுநல் ஞானம்
 பிரானரு ளிற்பெருந் தன்மையு மாகும்
 பிரானரு ளிற்பெருந் தெய்வமும் ஆமே. 1629

சிவபெருமானது திருவருள் ஒருவனுக்குக் கிடைத்தால் அவனுக்கு அழிவற்ற நல்ல செல்வமும் மயக்கமற்ற நல்ல சிவஞானமும் அறிவினுள் அறிவாம் பேராப்பெருநெறி(வியாபக நிலை)யும் கிடைக்கும். இவை கிடைக்கவே அவன் சிவமேயாகும் நிலைக்கு உயர்வான்.

103. புண்ணியம் பாவம் இரண்டுள பூமியில்
 நண்ணும் பொழுதறிவார்சில ஞானிகள்
 எண்ணி இரண்டையும் வேரறுத் தப்புறத்து
 அண்ணல் இருந்திடம் ஆய்ந்துகொள் ளீரே. 1631

வினைப்பயன்கள் புண்ணியம் பாவம் என இரண்டு. ஞானிகள் அவை வரும்போது அவற்றுக்குக் காரணம் தாம் முன்பு செய்த நல்வினை தீவினைகளே என்பதை உணர்வர். இனி அவ்வினைகளைச் செய்தல் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வருவர். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் நல்வினையை விரும்புதலும் தீவினையை வெறுத்தலும் ஆகியவற்றை விட்டுவிட்டு எல்லாம் சிவன் செயலே எனச் செயல்படுவர். அத்தன்மையே 'இருவினை ஒப்பு' எனப்படும். அந்த இருவினை ஒப்பு கைவந்து விடுமானால் அதற்கும் அப்பால் இருக்கும் சிவபெருமானை அறிந்து அவனருளை அடைய முடியும். எனவே நீங்களும் இவ்வழியில் ஒழுகிச் சிவனது அருள் திறத்தைப் பெறுவீர்களாக என வழிப்படுத்துகிறார் திருமூலர்.

104. நாடும் உறவும் கலந்தெங்கள் நந்தியைத்
 தேடுவன் தேடிச் சிவபெரு மானைன்று
 கூடுவன் கூடிக் குரைகழற் கேசெல்ல
 வீடும் அளவும் விடுகின்றி லேனே. 1638

நாட்டில் உள்ளார் பலரோடும் என் உற்றார் உறவினரோடும் அளவளாவி 'எங்கள் சிவபெருமான்

எங்கே உள்ள' எனத்தேடுவேன். அவ்வாறு உள்ளன்போடு, உண்மை அன்போடு தேடினால் அவன் அகப்படாமல் இருக்கமாட்டான். ஏனெனில் அவன் 'அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலை' ஆவான். அவ்வாறு அவன் அகப்பட்டவுடன் 'சிவபெருமான், சிவபெருமான்' என்று அலறி அவனோடு கூடுவேன். அதன்பின் நான் சாகும் வரை என் உயிர் அவன் திருவடிகளைச் சென்று சேர்தல் வேண்டும் என்ற வேண்டுதலை விடாது தொடர்ந்து சிவபெருமானைப் பற்றிக்கிடப்பேன் எனத் திருமூலர் கூறுவதன் வாயிலாக 'நீங்களும் அவ்வாறே செய்யுங்கள்' என்று உலகோர்க்கு உணர்த்துகிறார்.

அவ வேடம்

105. ஆடம் பரங்கொண்டு அடிசிலுண் பான்பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகள்
ஆடியும் பாடி அழுதும் அரற்றியும்
தேடியும் காணீர் சிவனவன் தாள்களே. 1639

உழைப்பின்றி உண்ணும் பொருட்டு, துறவிகள் போல வேடமிட்டு அதில் பகட்டையும் மிகுதியாகக் காட்டி உலகத்தாரை அச்சுறுத்தி வாழும் பேதைகளே. இப்பொய் வேடத்தால் உமக்குப் பயன் ஏதுமில்லை என்பதை உணருங்கள். உணர்ந்த பின் சிவனிடத்தில் உண்மை அன்பு கொண்டு ஆடியும், பாடியும், அழுதும், அரற்றியும் (பன்முறை கூவியும்), உள்ளும் புறமும் தேடியும், சிவன் திருவடி இணையினைக் கண்டு அடைவீர்களாக எனப் பொய் வேடத்தாருக்கு அறிவுரை கூறி ஆற்றுப்படுத்துகிறார் திருமூலர்.

சிவ வேடம்

106. ஞானமி லார்வேடம் பூண்டும் நரகத்தர்
ஞானமு ளார்வேடம் இன்றெனில் நன்முத்தர்
ஞான முளதாக வேண்டுவோர் நக்கன்பால்
ஞான முளவேடம் நண்ணிநிற் பாரே. 1652

சிவஞானம் பெறாதவர்கள் அடியார்போல வேடம் பூண்டு வாழ்ந்தாலும் நரகமே செல்வர். சிவஞானம் பெற்றவர் அடியார் வேடத்தில் இருந்தாலும் இல்லையென்றாலும் முத்தி பெறுவர். எனவே உண்மையான சிவஞானத்தைப் பெற விரும்புவோர் சிவபெருமானிடம் அதற்குரிய வேடத்தையும் தருமாறு வேண்டிநிற்பர்.

107. ஞானிக்குச் சுந்தர வேடமும் நல்லவாம்
தானுற்ற வேடமும் தற்சிவ யோகமே
ஆனஅவ் வேடம் அருள்ஞான சாதனம்
ஆனதும் ஆமொன்றும் ஆகா தவனுக்கே. 1657

உண்மையான சிவஞானம் கைவரப்பெற்ற ஞானி உலகியலார்க்குரிய அழகிய கோலத்தில் வாழ்ந்தாலும் அதுவும் அவனுக்குப் பொருத்தமான கோலமே ஆகும். அக்கோலத்திலேயே இருந்தாலும் அவன் சிவயோக நிலையில் தான் வாழ்வான். அக்கோலமே அவன் சிவனருளையும் சிவஞானத்தையும் எய்துவதற்குரிய கருவியாகவும் அமையும். இக்கருத்துக்குச் சுந்தரர் வாழ்வே மிகப்பெரிய சான்று.

இதற்கு மாறாக மனப்பக்குவம் அடையாத மனிதர்களுக்கு எந்த வேடமும்(அடியார் வேடம் உட்பட) வேடமாக மாத்திரமே நிற்கும். அதற்குரிய பயனாகிய சிவஞானத்தையும் சிவனருளையும் அவ்வேடம் மட்டும் பெற்றுத்தராது.

108. தானற்ற தன்மையும் தானவன் ஆதலும்
ஏனைய அச்சிவம் ஆன இயற்கையும்
தானுறு சாதக முத்திரை சாத்தலும்
மோனமும் நந்தி பதமுத்தி பெற்றதே. 1659

யான் எனது என்ற செருக்கற்று இருத்தல்; தான் சிவமேயாகி நின்றல்; உலகின் அனைத்துப் பொருள்களிலும் சிவம் நிறைந்து நின்றலை உணர்ந்து அப்பொருள்களைச் சிவமாகவே காணல்; தான் அடைந்த ஞானநிலை(முத்திரை)யைத் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்துவதற்கு வேண்டிய கருவியாக(சாதகம்) உள்ள வேடங்களைப் பூணுதல்; மௌன நிலையை அடைதல் ஆகிய இவையாவும்

சிவனது திருவடிப் பேறாகிய முத்தியை அடைந்த நிலையின் இயல்புகளாம்.

109. உடலில் துவக்கிய வேடம் உயிர்க்காகா
உடல்கழன் றால்வேடம் உடனே கழலும்
உடல்உயிர் உண்மையொன் றோர்ந்துகொள் ளாதார்
கடலில் அகப்பட்ட கடடையொத் தாரே. 1661

உடம்பில் அணிந்து கொள்ளும் வேடங்கள் உயிர்க்கு உரியன ஆகா. உடம்பு நீங்கினால் உடனே வேடமும் அவ்வுடம்போடு நீங்கிப்போகுமேதவிர உயிரோடு உடன் செல்லாது. எனவே உடலுக்கும் உயிருக்கும் இடையே உள்ள உறவு பற்றிய உண்மையை ஆராய்ந்து உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

“குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டுயிரிடை நட்பு”

என்பது வள்ளுவம்.

அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளாமல் உடம்பில் பூணும் வேடத்தை மட்டும் நம்பி(அதற்குரிய சிவஞானத்தைப் பெறாதவர்) கடலில் அகப்பட்ட மரக்கட்டையைப் போலப் பிறவிப்பெருங்கடலில் சிக்கிச் சுழன்று துன்புறுவர்.

110. ஓடும் குதிரைக் குசைதீண்ணம் பற்றுமின்
வேடங்கொண் டென்செய்வீர் வேண்டா மனிதரே
நாடுமின் நந்தியை நம்பெரு மான்தன்னைத்
தேடுமின் பப்பொருள் சென்றெய்த லாமே. 1663

மனிதர்களே! வெறும் புறவேடத்தால் என்ன பயன்? ஒன்றுமில்லை. எனவே வேடம்பூண்டு மட்டும் வாழும் நிலை வேண்டாம். குதிரைபோல ஓடும் மூச்சுக்காற்றை, கடிவாளத்தை உறுதியாகப் பிடித்து ஒழுங்குபடுத்துக. இதைத் தான் திருமூலர் வேறோரிடத்தில் (564)

“ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்கும்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறிதல்” என்றார்.

அதாவது மூச்சை உள்ளிழுத்தல் (பூரித்தல்), உள்ளேயே அடக்கி வைத்தல் (கும்பித்தல்), வெளிவிடுதல் (இரேசித்தல்)

என்ற செயல்களின் அளவை அறிந்து பயிற்சியால் அந்த அளவு கைவரப்பெறும் வண்ணம் பிராணாயாமம் எனும் யோகத்தைச் செய்தல்.

அவ்வாறு செய்தால் அந்த யோக நிலையில் சிவபெருமானை உள்ளத்தின் உள்ளே காணலாம். அவ்வாறு காண்பதால் நீங்கள் அடைய விரும்பும் இன்பப் பொருளாகிய வீடுபேற்றைப் பெறலாம். அதற்கு வேடம் தேவை இல்லை; யோக சாதனமே தேவை என்கிறார் திருமூலர்.

அபக்குவன்

111. குருட்டினை நீக்கும் குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக் குருவினைக் கொள்வர்
குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும் குழிவிழு மாறே

1664

ஒரு குருடன் தனக்கு வழிகாட்டுமாறு இன்னொரு குருடனைக் கேட்டுக் கொள்கிறான். அவனும் நான் வழிகாட்டுகிறேன் என்று புறப்படுகிறான். என்ன நடக்கும்? இருவரும் சரியான வழியை அறியமாட்டாமல் அங்குமிங்கும் அலைந்து பின்னர் குழியில் விழுவர்.

அதுபோன்றதே மும்மலங்களால் மெய்யறிவு கிடைக்கப் பெறாமல் துன்புறும் பத்தன் அந்த அறியாமையை நீக்கிச் சிவனருளை அறிவிக்கும் சரியான குருவைக் கொள்ளாமல் மெய்யறிவு பெற்றவர் போல் வேடமிட்டு நடக்கும் தன்னையொத்த முதிர்ச்சியில்லாதவரைக் குருவாக ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையும்.

இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் மெய்ஞ்ஞானத்தை அறிவிக்க இயலாமல் உலகியலில் சிக்கி உழன்று மீண்டும் மீண்டும் பிறத்தல் என்னும் வினைப்படுகுழியில் வீழ்வர்.

112. மனத்தில் எழுந்ததோர் மாயக் கண்ணாடி
நினைக்கில் அதனில் நிழலையும் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கினும் கொள்ளார்
புனக்கடை இச்சித்தும் போகின்ற வாறே

1665

பக்குவம் அடையாத மனிதர்களின் மனத்தே ஆணவமலம் எனும் ஒரு மாயக்கண்ணாடி உள்ளது. ஆயின் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அக்கண்ணாடியின் நிழலைக் கூடக் காண இயலாது. அதாவது தம் மனத்தில் ஆணவமலம் உள்ளது என்பதைப் பக்குவம் அடையாத மனிதர்கள் உணர இயலாது.

அந்த ஆணவ மலம் உண்டாக்கும் மயக்கத்தால் பக்குவமடையாத உயிர்கள் வினைகளைச் செய்கின்றன. அவ்வினைகளின் பயன்கள் தம்மை விட்டு நீங்குவதற்கு நூல்களும் சான்றோரும் வழிகளை விளக்கிக் கூறினாலும் அவர்கள் ஏற்காது உலகியலில் உள்ள தாழ்வான இன்பங்களையே (புனக்கடை-புவனக்கடை) விரும்பி வாழ்க்கையை வீணாக்குகின்றனர். இதுவே பக்குவமடையாத உயிர்களின் நிலை.

113. வாயொன்று சொல்லி மனமொன்று சிந்தித்து
நீயொன்று செய்யல் உறுதி நெடுந்தகாய்
தீயென்றிங் குன்னைத் தெளிவன் தெளிந்தபின்
பேயென்றிங் கென்னைப் பிறர்தெளி யாரே. 1667

பக்குவம் அடையாத ஒரு பக்தனைப் பார்த்துத் திருமூலர் பேசுகிறார். நீ இறைவனை வழிபடும் போது மன, மொழி, மெய்களின் ஒருமைப்பாடு இன்றியமையாதது. உன் வாய் இறைவனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்க உன் மனம் உலகியல் செய்திகளுள் ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க நீ உடலால் இந்த இரண்டிற்கும் தொடர்பற்ற மூன்றாவது செயல் ஒன்றைச் செய்து கொண்டிருப்பதே உன் இயல்பாக இருக்கிறது. இது உன் பக்குவம் அடையாத நிலையை உணர்த்துமாகையால் நான் உன்னை இழிவானவன்(தீயை)யென்று தெளிவன் என்றே புரிந்து கொள்வேன். அதைக் காணும் உலகோர் நான் சரியான முடிவே எடுத்திருக்கிறேன் என்று கருதுவரே தவிர என்னைப் பேயன் என்று இகழார் என்கிறார் திருமூலர்.

114. மன்னும் மலமைந்தும் மாற்றும் வகையோரான்
துன்னிய காமாதி தோயும் தொழில்நீங்கான்
பின்னிய பொய்யன் பிறப்பிறப்பு அஞ்சாதான்
அன்னியன் ஆவான் அசத்தீடன் ஆமே. 1673

ஆணவம், கன்மம், மாயை, மாயேயம், திரோதானம் என்ற ஐந்து மலங்களும் உயிரைப் பற்றி நிற்பன. அவற்றை நீக்கும் வழியை நூல்கள் வாயிலாகவும் குரு வாயிலாகவும் அறிந்து நீக்குவதே பக்குவநிலை. ஆனால் அப்பக்குவ நிலையை அடையாத மனிதன் ஐந்து மலங்களையும் நீக்கும் முயற்சியையே மேற்கொள்ளமாட்டான்.

காமம், கோபம், கருமித்தனம், மயக்கம், செருக்கு, பகைமை என்னும் ஆறு குற்றங்களையும், குற்றங்கள் என்று அறியாமல் அவற்றில் தோய்ந்து கிடப்பான். 'ஒன்றை மறைக்க ஒன்பது' என அடுத்தடுத்துப் பல பொய்களை உரைக்கும் இயல்புடையவன். பிறப்பையும் இறப்பையும் துன்பங்கள் என்று உணராதவன்.

இவ்வியல்புகளெல்லாம் பொருந்திய பக்குவமற்றவன் சீடனாகத் தகுதியற்றவன். அவனுக்கு ஞானம் உணர்த்த முற்பட வேண்டாம் என ஞானகுருவுக்கு உபதேசிக்கும் திருமந்திரம் இது.

பக்குவன்

115. பதைத்தொழிந் தேன்பர மாவுனை நாடி
அகைத்தொழிந் தேன்இனி யாரொடும் கூடேன்
சிதைத்தடி யேன்வினை சிந்தனை தீர
உதைத்துடை யாயுகந் தாண்டரு ளாயே. 1675

'எல்லோருக்கும் மேலானவனே என்னை உடையவனே உன்னை அடைய விரும்பியே அடியேன் துடித்தேன். இவ்வுலக ஆசை உறவு அனைத்தையும் அறுத்து உன்னை நாடியதனால் உன்னை அடைந்தும் விட்டேன். எனவே இனி உலகோர் யாரொடும் சேரமாட்டேன். உன்னையே சரண் அடைந்தேன். எனவே என் வினைகளைச் சிதைத்து என் கவலை தீரும் வண்ணம் என் பிறப்பை உதைத்து எனை விரும்பி ஆட்கொண்டருள்வாயாக' என்பது பக்குவமடைந்த உயிர் இறைவனை முன்னிறுத்தி வேண்டிக்கொள்ளும் வேண்டுதல் ஆகும்.

116. சீராரும் ஞானத்தின் இச்சை செல்ச்செல்ல
ஆராத காதல் குருபரன் பாலாகச்
சாராத சாதகம் நான்கும்தன் பாலுற்றோன்
ஆராயும் ஞானத்த னாம்அடி வைக்கவே. 1683

சிவஞானத்தின் மீது விருப்பம் அதிகமாக அதிகமாக பக்குவம் பெற்ற சீடனுக்குத் தம் குருவாகிய ஞானாசிரியன் மீது அடங்காத பத்தி ஏற்படும். அந்தப் பத்தி நிலையையும், பக்குவத்தையும் அறிந்த குருவானவர் சீடனுக்குத் திருவடி தீட்சை (தலையில் தன் பாதங்களைச் சூட்டுதல்) செய்வார். திருவடி தீட்சை பெற்ற சீடன் 'கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், சமாதிசூடல்' எனும் நான்கு கருவிகளையும் முற்றாகப் பெறுவான். பெறவே அவன் உலகியல் பற்று பாசங்களிலிருந்து நீங்கிய முதிர்ந்த ஞானி ஆவான்.

117. இறையடி தாழ்ந்தை வணக்கமும் எய்திக்
குறையது கூறிக் குணங்கொண்டு போற்றச்
சிறையுடல் நீயறக் காட்டிச் சிவத்தோடு
அறிவுக் கறிவிப்போன் சன்மார்க்கி ஆமே. 1685

பக்குவம் பெற்ற ஒரு மனிதன் தன்ஞானாசிரியனாகிய குருவைச் சிவனாகவே கருதி அவனது அடியில் வீழ்ந்து அவனுக்கு ஐந்து வகை வணக்கங்களையும் செய்து தனது குறையைக் கூறி அதனை நீக்குமாறு வேண்டுவான். மேலும் சிவபெருமானது அருட்பண்புகளை விரித்துச் சொல்லிப் போற்றுவான். அதனைக் கேட்ட குருவானவர் சீடனுக்கு "நீ இருக்கும் சிறைக்கூடமாகிய உடம்பையே நீ என மயங்கி இருக்கின்றாய். அது உண்மையன்று. உன் உள்ளத்தே வீற்றிருக்கும் சிவனோடு ஒன்றாகும் நிலையை நீ பெற முடியும். அந்த நிலையை உன் அறிவுக்குக்குருவாகிய அடியேன் அறிவிப்பேன்" என்று கூறி அவனை உயர்த்துபவரே உண்மையான ஞானாசிரியர் (சன்மார்க்கி).

ஐந்து வகை வணக்கம் என்பது வடமொழியில் ஏகாங்க வணக்கம், திரியங்க வணக்கம், பஞ்சாங்க வணக்கம், சடாங்க வணக்கம், அட்டாங்க வணக்கம் எனப்படும்.

கைகட்டித் தலையால் மட்டும் வணங்குவது ஏகாங்க வணக்கம்(ஒருறுப்பு வணக்கம்); இரு கைகளையும் தலைமேல்

குவித்துக் கும்பிட்டுத் தலைதாழ்த்து வணங்குவது திரியங்க வணக்கம் (மூன்றுறுப்பு வணக்கம்); இருதோள் இருமுழந்தாள் மோவாய் இவ்வைந்தும் நிலம் தோய வணங்குதல் பஞ்சாங்க வணக்கம் (ஐந்துறுப்பு வணக்கம்); இவ்வைந்தோடு மார்பும் தரையில் தோய வணங்குவது சடாங்க வணக்கம் (ஆறுறுப்பு வணக்கம்); இவற்றோடு இரு காதுகளும் நிலந்தோய வணங்குவது அட்டாங்க வணக்கம்(எட்டுறுப்பு வணக்கம்). இதுவே சாஷ்டாங்க வணக்கம் என்றும் கூறப்படும்.

பிண்டலிங்கம்

118. மானுடர் ஆக்கை வடிவு சிவலிங்கம்
மானுடர் ஆக்கை வடிவு சிதம்பரம்
மானுடர் ஆக்கை வடிவு சதாசிவம்
மானுடர் ஆக்கை வடிவு திருக்கூத்தே. 1709

மனித உடம்பின் அமைப்பு இலிங்கம் போன்றது. சிதம்பரம் எனும் ஆகாயத்தானம் மானுடருடம்பில் தலையுச்சியில் உள்ளது. மானுடர் உடம்பில் சத்தியும் (பெண்மையும்) சிவமும்(ஆண்மையும்) உறைகின்றனர். மானுடர் உடம்பின் ஆதாரத் தானங்களில் இறைவனின் திருக்கூத்தாகிய சோதியைக் காணலாம்.

சதாசிவலிங்கம்

119. உணர்ந்தேன் உலகினில் ஒண்பொரு ளானைக்
கொணர்ந்தேன் குவலயம் கோயிலென் நெஞ்சம்
புணர்ந்தேன் புனிதனும் பொய்யல்ல மெய்யே
பணிந்தேன் பகலவன் பாட்டும் ஒலியே. 1731

ஒளிப்பொருளாக அச்சிவனை நான் இந்த உலகிலேயே உணர்ந்தேன். பின் அவனை இவ்வுலகிற்கே வருமாறு கொணர்ந்தேன். அதன் பின் என் மனமே கோவிலாக அவனைக் கூடினேன். எனவே அவன் இல்லாத பொருளல்லன். உண்மைப் பொருளே என்பதை அறிந்தேன். நாளெல்லாம் அவனைப் பாட்டும் ஒலியுமாக நான் வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

சிவலிங்கம்

120. ஒன்றெனக் கண்டேனெம் ஈசன் ஒருவனை
நன்றென் றடியிணை நானவ னைத்தொழ
வென்றைம் புலனும் மிகக்கிடந் தீன்புற
அன்றென்று அருள்செய்யும் ஆதிப் பிரானே. 1758

சிவபெருமான் ஒருவனே ஒப்பற்ற தனி முதற்பொருள் என்று உணர்ந்தேன். அதனால் அவனை வழிபடுதல் ஒன்றே நன்னெறி என்று அறிந்து வழிபட்டேன். வழிபட்டதனால் ஐம்புலனையும் வென்று அடக்கினேன். உலகியலாம் சிற்றின்பங்களின் பால் செல்லா வண்ணம் நான் அடக்கிய எனது ஐம்புலன்களும் பேரின்பமாகிய சிவானந்தப்பெரு வெள்ளத்தில் மிகக்கிடந்து இன்புறுமாறு நான் அவனை வழிபட்ட அப்போதும் தொடர்ந்து எப்போதும் அவன் அருள்பாலிக்கின்றான்.

சம்பிரதாயம்

121. நானென நீயென வேறில்லை நண்ணுதல்
ஊனென ஊனுயிர் என்ன உடன்நின்று
வானென வானவர் நின்று மனிதர்கள்
தேனென இன்பம் திளைக்கின்ற வாறே. 1770

ஆண்டவனும், ஆருயிரும், நானும் நீயும் என்பது போலப் பிரிந்து தோன்றும் பொருள்கள் அல்ல. ஆண்டவனும், ஆன்மாவும், உடலும் உயிரும் போல ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து(நண்ணுதல்) உடன் நிற்பன. வானவர்கள் வானிலேயே நிற்க, மனிதர்கள் தம் உடலில் உயிர் போலக் கலந்து நிற்கும் இறைவனைக் குருவருளால் அறிந்து, அவனது திருவடிப்பேறு எனும் தேன்போன்ற இன்பத்தில் திளைப்பர்.

திருவருள் வைப்பு

122. பொருள்போதம் ஈசன் இரவும் பகலும்
உருவது ஆவ துயிரும் உடலும்
அருளது ஆவ தறமும் தவமும்
பொருளது உள்நிறை போகம தாமே 1774

உலகப்பொருள்களும், இறைஞானமும் (ஈசன் போதம்) முறையே இருளும் ஒளியும் போன்றவை. ஈசனது உண்மையான உருவம் மக்களின் உடலுள் உறையும் உயிர்தான். அதனைக் குருவருளால் அறிந்தோர் செய்வது அறமும் தவமும். அவற்றைச் செய்தோர் பெறும் பயன் தம் அகவுணர்வால் நுகரும் சிவானந்தமே.

123. காண்டற் கரியன் கருத்திலன் நந்தியும்
தீண்டற்கும் சார்தற்கும் சேயனாத் தோன்றிடும்
வேண்டிக் கிடந்து விளக்கொளி யாம்நெஞ்சம்
ஈண்டிக் கிடந்தங் கிருளறு மாறே. 1775

சிவனருள் வாய்க்கப் பெறாத, பக்குவம் பெறாத மனிதர்கட்குச் சிவபெருமான் காணற்கு அரியவன். அவர்கள் நினைவிலும் அவன் இரான். அவனை நெருங்கவோ தொடவோ இயலாவண்ணம் தொலைவில் விலகியே இருப்பான். ஆனால் பத்திநெறியில் தலைப்பட்ட மனிதர்கள் வேறு நினைப்பின்றிச் சிவனருள் வேண்டித் தவங்கிடந்தால் அவர்கள் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த மும்மல இருள் விலகும் வண்ணம் சிவபெருமான் அவர்கள் நெஞ்சில் தங்கி, விளக்குப்போல ஒளி வீசுவான்.

124. தானே அழியும் வினைகள் அழிந்தபின்
நானே அறிகிலன் நந்தி அறியுங்கொல்
ஊனே உருகி உணர்வை உணர்ந்தபின்
தேனே அனையன்நம் தேவர் பிரானே. 1777

குருவருளால் நான் ஞானம் பெற்றபோது என் உள்ளத்தே 'நானு'ம் அழிந்து சிவனருள் எனத் தனியே இன்னொரு பொருள் உள்ளது என்ற நிலையும் அற்று, என் தேக உணர்வு கெட்டு, உள்ளுணர்வாகச் சிவனருளைப் பெற்றேன். அவ்வாறு பெற்ற நிலையில் எனது முற்பிறப்பு, இப்பிறப்பு ஆகியவற்றின் வினைகள் (சஞ்சித வினைகள்) தானே அழிவதைத் தவிர அவற்றிற்கு வேறு வழியில்லை. அவ்வாறு இருவினைப் பயன்கள் அழிந்தபின், சிவபெருமான் எனக்குத் தேன்போலத் தித்தித்தான்.

125. அகம்புகுந் தானடி யேற்கரு ளாலே
 அகம்புகுந் தும்தெரி யானரு ளில்லோர்க்கு
 அகம்புகுந் தானந்தம் ஆக்கிச் சிவமாம்
 அகம்புகுந் தான்நந்தி ஆனந்தி ஆமே. 1785

சிவனருள் எனக்கு வாய்க்கப் பெற்றதனால் அவன் என் சிந்தையுள் புகுந்தான். அவனது அருள் வாய்க்கப் பெறாத பக்குவமற்றவருக்கு அவன் அவருடன் 'ஒன்றாய்' நின்றாலும் அது தெரியாது. அருள் வாய்க்கப்பெற்ற என் உயிரினுள் அவன் புகுந்ததால் எனக்கு ஆனந்தம் அளித்தான். அந்த ஆனந்தத்தின் உச்சத்தில் நான் சிவமேயான போது அவன் என்னோடு கலந்தான். அதனால் சிவபெருமான் ஆனந்தமே வடிவானவன் (ஆனந்தி) என அறிந்தேன்.

அருளாளி

126. ஆடியும் பாடியும் அழுதும் அரற்றியும்
 தேடியும் கண்டேன் சிவன்பெருந் தன்மையைக்
 கூடிய வாறே குறியாக் குறிதந்தென்
 ஊடுநின் றானவன் தன்னருள் உற்றே. 1797

சிவன் திருவருளைப் பெறாத பக்குவமற்ற நிலையில் என்னால் இயன்ற அளவு ஆடுதல், பாடுதல், அழுதல், அரற்றல் ஆகிய செயல்களைச் செய்து அவனது உண்மை நிலையை அறிய முயன்றேன். எனது உண்மையான முயற்சியில் மகிழ்ந்த சிவபெருமான் தனது அருளை எனக்கு முழுமையாகத் தந்து, இறைவனை என் அறிவால் தேடாமல், அவன் அருளால் தேடும் முறையை(குறியாக் குறி) உணர்த்தினான். அம்முறையில் அவனைத் தேடியபோது, அவன் என்னின் வேறாகாது என்னுள்ளே கலந்து நின்றமையை உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன்.

சிவபூசை

127. உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
 வள்ளல் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
 தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
 கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே. 1804

இறைவனது இயல்புகளை முழுமையாக அறிந்த (தெள்ளத் தெளிந்த) சிவஞானியர்க்கு அவர் தம் உடம்பே சுற்றாலயம் ஆகும். அவ்வுடம்பின் உள்ளே உள்ள இருதயமே கருவறை ஆகும். அவர்தம் இருதயத்தில் உறையும் உயிரே சிவலிங்கம் ஆகும். உடம்பாகிய சுற்றாலயத்திற்கு அந்த ஞானியின் வாயே கோபுரவாயில் ஆகும். அவர் ஞானம் பெறுவதற்கு முன் அவரை உலக இன்பங்களில் மயங்கச் செய்ய முயன்றமையால் கள்ளப்புலன்களாக இருந்த அவரது ஐம்புலன்களும் திருவருள் கைவரப்பெற்ற அந்த ஞானியின் இப்போதைய நிலையில், அவர் தம் உள்ளத்தே வீற்றிருக்கும் உயிராகிய சிவலிங்கத்தைப் பூசை செய்வதற்குத் துணைநிற்கும் ஒளிமிக்க விளக்குக்கள் ஆகும். (கலா என்றால் ஒளி என்று பொருள். கலா என்பது களா என மருவிப்பின் காளா என்றாகியுள்ளது)

128. நினைவதும் வாய்மை மொழிவதும் அல்லால்
கனைகழல் ஈசனைக் காண அரிதாம்
கனைகழல் ஈசனைக் காண்குற வல்லார்
புனைமலர் நீர்கொண்டு போற்றவல் லாரே. 1807

சிவபெருமானை மனத்தின்கண் தியானித்தலும், அவனது புகழ் மொழிகளைச் சொல்லி அவனைப் போற்றுவதும், அச்சிவபெருமானின் உருவாக மக்கள் நினைவும் சிவலிங்கத் திருமேனியை நீரும் பூவும் கொண்டு பூசிப்பதும் தவிரச் சிவபெருமானைக் காண்பதற்கு வேறு வழியில்லை. நினைதல் அல்லது தியானித்தல் மனத்தின் செயல். புகழ்தல் மொழியின் செயல். நீரும், பூவும் கொண்டு பூசிப்பது மெய்யின் செயல். இவ்வாறு மன, மொழி, மெய்களால் ஒருமித்த நிலையில் செய்யும் சிவபூசையே சிவபெருமானைக் காண்பதற்குரிய வழி. ஆகையால் அவனைக் காணவிரும்பும் அனைவரும் இவற்றையே செய்வர்.

129. புண்ணியம் செய்வார்க்குப் பூஉள நீர்உள
அண்ணல் அதுகண் டருள்புரியா நிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்மிறை ஈசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின் றாரே. 1809

சிவபூசை செய்வதற்கு (புண்ணியம் செய்வதற்கு) வேண்டிய பொருள்கள் பூவும், நீரும் தான். இலிங்கத்

திருமேனியின் மீது நீரைச் சொரிந்து பூவைச் சாத்துவதே சிறந்த சிவ பூசையாகும். இதனைச் செய்வதற்குத் தேவையான பூவும், நீரும் எங்கும் கிடைக்கும். அவற்றைக் கொண்டு உள்ளன்போடு சிவ பூசை செய்வார்க்கு இறைவன் உறுதியாக அருள்புரிவான். ஆனால் இதை அறியாத எண்ணற்ற பாவிகள் இந்த எளிய சிவ பூசையைச் செய்யாமல் இறையருளைப் பெற இயலாமல் துன்புறுகின்றனர். மீண்டும் பிறப்புச்சுழலில் சிக்கி உழல்கின்றனர்.

130. உழைக்கவல் லோர்நடு நீர்மலர் ஏந்திப்
பிழைப்பின்றி ஈசன் பெருந்தவம் பேணி
இழைக்கொண்ட பாதத் தினமலர் தூவி
மழைக்கொண்டல் போலவே மன்னிநில் லீரே 1820

நீரும், மலரும் கொண்டு சிவபூசை செய்யும் அடியார் நடுவில் நீங்கலும் இருந்து, கழலணிந்த அவனது பாதத்தில் பல்வேறு மலர்களைத் தூவி, நீரைச் சொரிந்து ஈசனைப் பூசிக்கும் பெருந்தவத்தைக் குறைவின்றிச் செய்து, இறையனுபவத்தால் மழைமேகம் போல உடல் குளிர்ந்து இன்புறுவீர்களாக.

“போதொடு நீர்சுமந் தேத்திப் புகுவார் அவர்பின் புகுவேன்”
என்று இக்கருத்தை அப்பர் பாடுகிறார்.

மகேசுவர பூசை

131. படமாடக் கோயிற் பரமர்க்கொன் றீயின்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கங் காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கொன் றீயில்
படமாடக் கோயில் பரமர்க்க தாமே. 1836

கொடித்துகில் ஆடுகின்ற கட்டிடமாகிய கோவிலினுள் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனுக்கு ஒரு பொருளைக் கொடுத்தால் அது இறைவனுக்கு ஆகுமே தவிர நடமாடுகின்ற கோவிலாகிய மனித உடம்பில் (தம் உள்ளத்தில்) இறைவனை ஏற்றி வைத்திருக்கும் இறையடியார்க்குச் சென்று சேராது.

ஆனால் நடமாடுகின்ற கோவிலாகிய மனித உடம்பில் இறைவனை எழுந்தருள் செய்திருக்கும் இறையடியார்க்கு

ஒரு பொருளைக் கொடுத்தால் அது அடியார்க்கும் அவருள் கலந்திருக்கும் இறைவனுக்கும் சென்று சேரும்.

எனவே அரன் பூசையினும் அடியார் பூசை இருமடங்குபலன் தரும் என்கிறார் திருமூலர். அடியார் பூசையை மகேசுவர பூசை என்றும் அரன் பூசையை மாகேசுவர பூசை என்றும் ஆன்மிகம் பேசும்.

போதன்

132. சீவ னெனச்சிவ னாரென்ன வேறில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை அறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை அறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே.

1993

சீவன் எனவும், சிவன் எனவும் வேறுவேறாய்த் தனித்து நின்றல் எக்காலத்தும் இல்லை. உடலும் உயிரும் போல என்றும் கலந்தே நிற்கும். அப்படி நின்றாலும், மும்மலக்கட்டு அதன் அறிவை மறைத்து நின்றலால் சீவன் சிவனை அறிவதில்லை. இறையருளால் அல்லது குருவருளால் மும்மலக்கட்டு நீங்கி, சீவன் சிவனை அறியுமானால் அவ்வாறு அறியும் சீவனே ஞானி(போதன்) எனப்படுவார். அந்நிலையை ஒரு சீவன் எய்தும்போது அச்சீவன் சீவனாக இராது. சிவமாகவே இருக்கும்.

அசற்குரு நெறி

133. உணர்வொன் றிலாமுடன் உண்மையோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணான்
பணிவொன் றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோன் அசற்குரு ஆமே. 2020

இறையருளை எளிய பத்தர்களுக்குப் பெற்றுத்தருபவர் குருவே. அவ்வாறு பத்தர்கள் குருவைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது குருவாகி இறைவனை உணர்த்தும் தகுதியுடையவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும். தகுதியுடைய குரு சற்குரு எனப்படுவார். தகுதியற்றவர் அசற்குரு எனப்படுவார். இறையருளைத் தேட முற்படும் பத்தர்கள் அசற்குருவிடம்

சீடராகி அல்லல்படக்கூடாது என நினைத்த திருமூலர் அசற்குருவின் இயல்புகளை இத்திருமந்திரத்தில் எடுத்துரைக்கிறார்.

அசற்குரு சிறிதும் நல்லுணர்வில்லாதவர். அறியாமை உடையவர், மெய்ப்பொருளை ஆய்ந்து அறியாதவர். வேத, ஆகம நெறிகளைச் சிக்கறக் கல்லாதவர். சிறிதும் அடக்கமில்லாதவர். பிறரைப் பழிப்பவர். ஆணவமலத்தால் பற்றப்பட்ட உயிரின் (அணுவின்) தன்மையாகிய அறியாமை நீங்கப் பெறாதவர்.

இங்கே கூறப்பட்ட குற்றங்களுள் ஏதேனும் ஒன்றை உடையவராக இருந்தாலும் அவர் சற்குரு ஆகார். அசற்குருவே,

134. மந்திர தந்திர மாயோகம் ஞானமும்
பந்தமும் வீடும் தரிசித்துப் பார்ப்பவர்
சிந்தனை செய்யத் தெளிவியா தூண்பொருட்டு
அந்தகர் ஆவோர் அசற்குரு ஆமே. 2021

மந்திரம், ஞானநூல்கள், சிவயோகம், சிவஞானம், உயிரைப் பாசங்கள் பிணித்து நிற்கும் பந்தநிலை, அவற்றிலிருந்து கட்டறுத்துப் பெறும் வீடு எனப்படும் முத்திநிலை, இவற்றைத் தாமும் தெளியாது, மாணவர்க்கும் தெளிவிக்காது, மாணவரிடமிருந்து பெறும் சில பயன்களினால் வயிறு வளர்ப்பதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டு அலைபவர் அறிவென்னும் அகக்கண்ணில்லாத குருடராவர். அவர்கள் சற்குரு ஆகார் அசற்குருவே.

சற்குரு நெறி

135. கறுத்த இரும்பே கனகம் தானால்
மறித்திரும் பாகா வகையது போலக்
குறித்தவப் போதே குருவருள் பெற்றால்
மறித்தும் பிறவியில் வந்தணு காரே. 2027

கருமை நிறமுடைய இரும்பு, இரசவேதி செய்யப்பட்டுப் பொன்னாகி விட்டால் பின் மீண்டும் இரும்பாகாது. அதுபோல ஆன்மா பக்குவம் அடையத்தக்க காலத்தில்

சற்குருவின் திருவருளைப் பெற்றுச் சிவானந்தப் பேற்றினைப் பெற்றுவிடுமானால், பின் அந்த ஆன்மா மீண்டும் பிறவியை அடையாது.

கூடாவொழுக்கம்

136. கண்காணி இல்லென்று கள்ளம்பல செய்வர்
கண்காணி இல்லா இடமில்லை காணுங்கால்
கண்காணி யாகக் கலந்தெங்கும் நின்றானைக்
கண்காணி கண்டோர் களவொழிந் தாரே. 2043

அறிவில்லாதவர் 'தங்களைக் கூட இருந்து காவல்புரியும் அதிகாரி ஒருவரும் இல்லை' என்று தவறாக எண்ணிக்கொண்டு வஞ்சனைகள் பலவற்றைச் செய்கின்றனர். ஆராய்ந்து பார்த்தால் உயிர் அனைத்தையும் கூட இருந்து காவல் புரியும் அதிகாரி இறைவன் ஒருவனே. அவன் இல்லாத இடம் இல்லை. எங்கும் இருக்கிறான். எல்லா இடத்திலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இறைவனே காவல் அதிகாரி என உணர்ந்தவர்கள் ஒரு பொழுதும் வஞ்சகச் செயல்களைச் செய்வதில்லை.

137. காயக் குழப்பனைக் காயநன் னாடனைக்
காயத்தி னுள்ளே கமழ்கின்ற நந்தியைத்
தேயத்து னேயெங்கும் தேடித் திரிவார்கள்
காயத்துள் நின்ற கருத்தறி யாரே. 2047

ஆகாயம் உள்ளிட்ட ஐந்து பூதங்களையும் கலந்து (குழப்பி) உலகைப் படைத்தவன் நந்தி என அழைக்கப்படும் சிவபெருமான். அவன் சிதாகாயம், பரமாகாயம் என்ற வெளியைத் தன் இருப்பிடமாகக் கொண்டதோடு, அடியார் உடம்பினுள்ளும் ஒளிமயமாக விளங்குபவன்.

அவன் இவ்வாறு தம் உடம்பிலேயே கலந்து நிற்பதைக் குருவருளாலும், பக்குவம் கைவரப்பெற்றதாலும் அறியலாம். அவ்வாறு அறியாத அறிவிலிகளே இறைவனை இந்த உலகினில் பல்வேறு தலங்களில் சென்று தேடி அலைகின்றனர்.

138. கண்காணி யாகவே கையகத் தேளும்
கண்காணி யாகக் கருத்துள் இருந்திடும்
கண்காணி யாகக் கலந்து வழிசெய்யும்
கண்காணி யாகிய காதலன் தானே.

2048

உயிர்களின் கண்ணைத் தன் இடமாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு அன்பு செய்பவன் இறைவன். “உயிர் தனது வலது கண்ணில் சிறந்து விளங்கும். அவ்விளக்கத்தில் இறைவனும் சிறந்து விளங்குவான்” என்று பிருகதாரணிய உபநிடதம் கூறுகிறது. (கண்ணைக் காணியாகக் கொண்ட காதலன்)

அவ்வாறு உயிர்களுக்கு அன்பு செய்யும் இறைவன், அந்த உயிராகிய பத்தன், தொடக்கநிலையில் இருக்கும் போது, அவனது புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படும் உருவங்களாக (இலிங்கத் திருமேனி, நடராசர் திருமேனி போல்வன) உலகில் விளங்குவான். (கண்காணியாக - கண்ணுக்குரிய காட்சிப் பொருளாக)

உயிர்கள் பத்தியின் அடுத்த படிநிலைக்குச் சென்று குருவருளால் பக்குவம் பெற்ற நிலையில் அவர்கள் அகக்கண்ணுக்குப் புலப்படும் ஒளிப்பொருளாக அவர்தம் உள்ளத்தில் (கருத்துள்) இருப்பான்.

உயிர்களோடு கலந்து நின்று, அவர்கள் செயலைக் கண்காணித்து, அவர்களது பத்திநிலைக்கேற்ப அவர்களுக்கு அருள் வழங்குவான் (வழி செய்யும்).

கேடுகண்டிரங்கல்

139. நின்ற புகழும் நிறைதவத் துண்மையும்
என்றுமெய் ஈசன் அடியவர்க் கேநல்கும்
அன்றி உலகம் அதுஇது தேவென்று
குன்றுகை யாலே குறைப்பட்ட வாறே.

2064

எங்கள் சிவபெருமான் உலகியலில் நிலைத்த புகழையும், அருளியலில் நிரம்பிய தவத்தையும், அத்தவத்தின் பயனாகிய உண்மை ஞானத்தையும், வீடுபேற்றையும் தன்னை உள்ளன்போடு வழிபட்டு வாழும் தன் அடியவர்கட்கே வழங்கியருள்வான்.

ஆனால் அறியாமையில் உழலும் இவ்வுலக மக்கள், தம்மனம் போனபடி 'அது கடவுள், இது கடவுள்' எனக் கொண்டு, வழியல்லாத வழியில் போய் ஞானம் குறைகின்றமையால் அந்நற்பேறுகள் அவர்கட்குக் கிடைக்காமல் அவர் மீண்டும் பிறவிக்கடலில் அமிழ்கின்றனர்.

இக்கருத்தையே அப்பர்,

"சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்தவர்க் கல்லால் நலமிலன்"
(திரு. 4.11.6)

எனக் கூறுகிறார்.

140. பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றும்
பெறுதற் கரிய பிரானடி பேணார்
பெறுதற் கரிய பிராணிகள் எல்லாம்
பெறுதற் கரியதோர் பேறிழந் தாரே. 2066

பிறவிகளுள்ளெல்லாம் உயர்ந்தது மனிதப் பிறவி. ஏனென்றால், மனிதப் பிறவியில் தான் ஞானம் பெற்று அதன் துணையோடு இறைவன் திருவடிகளைப் போற்றி வழிபடலாம். அவ்வாறு வழிபடுவதால் பெறுதற்கரிய வீடுபேற்றினைப் பெறலாம்.

பரிணாம வளர்ச்சியில், மிக உயர்ந்த, பெறற்கரிய மனிதப் பிறவியைப் பெற்றும் பெரும் பாலானவர்கள் சிவஞானம் பெறமுயலாமல், இறைவன் திருவடியைப் போற்றி வழிபடாமல் கிடைத்தற்கரிய பிறவியை வீணாக்குகின்றனர்.

அவர்கள் மனிதராகப் பிறந்தாலும், விலங்குகள் போன்றோரே. அவர்கள் பெறற்கரிய வீடுபேற்றை இழந்தவராவர் என அவர்தம் நிலை கண்டு இரங்குகிறார் திருமுலர்.

இதோபதேசம்

141. ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகங்கதி இல்லைநும் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்ம்மினே. 2080

இவ்வுலகில் மனிதர்கள் அனைவரும் பிறப்பு வகையால் ஒரு குலத்தைச் சேர்ந்தவரே ஆவர். இக்கருத்தைத்தான் வள்ளுவர்

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்றார். வழிபடுவதற்குரிய பரம்பொருளாகிய இறைவன் ஒருவனே. இவற்றை நீங்கள் நன்றாக உணருங்கள்.

வெட்கமில்லாமல், பலரையும் அணுகி, நன்மை தீமையைக் கேட்டறிந்து, அவர்கள் சொல்லும் நல்வழியைக் கடைப்பிடித்து அதன் வாயிலாகச் சென்றடையும் நற்கதி என ஒன்று புறத்தே இல்லை. அந்நற்கதியாகிய சிவானந்தப் பெரும்பேறு உம் உள்ளத்திலேயே உள்ளது.

எனவே, இந்த உண்மைகள் அனைத்தும் உங்கள் உள்ளத்தில் நின்று நிலைபெற, நீங்கள் உள்ளன்போடு சிவனை நினைந்து வீடுபேறு பெறுவீர்களாக என்பது திருமூலர் உலகோருக்குச் சொல்லும் உபதேசம் ஆகும்.

142. கூடியும் நின்றுத் தொழுதெம் இறைவனைப்
பாடியு னேநின்று பாதம் பணிமின்கள்
ஆடியு னேநின்று அறிவுசெய் வார்கட்கு
நீடிய ஈற்றுப் பசுவது ஆகுமே.

2085

சிவனடியாரோடு சேர்ந்தும், தனித்து நின்றும், சிவனது புகழைப் பாடியும், அந்த ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஆடியும் சிவபெருமானைத் தொழுங்கள். மேலும் உங்கள் உள்ளத்தில் சிவபெருமானின் திருவடிகளை மறவாது நினைந்து அவன் அடிபணிந்து வணங்குங்கள். அவ்வாறு உள்ளத்துள் தம்மை நினைந்து ஞானத்தால் பணிபவர்கட்குச் சிவபெருமான், புதிதாகக் கன்றை ஈன்றபசு, அக்கன்றுக்குத் தரும் அன்பைப்போல அருள் செய்வான். அவ்வன்பாகிய அருள் இடையீடின்றித் தொடரும் (நீடிய).

கீழாலவத்தை

143. பாரது பொன்மை பசுமை உடையது
நீரது வெண்மை செம்மை நெருப்பது
காரது மாருதம் கறுப்பை உடையது
வானகம் தூமம் மறைந்துநின் றாரே.

2120

இத்திருமந்திரத்தில் ஐம்பூதங்களின் நிறத்தைச் சொல்கிறார் திருமூலர். நிலம் பசும்பொன் நிறத்தையும், நீர் வெண்மைநிறத்தையும், நெருப்புச் சிவப்பு நிறத்தையும், மழை மேகங்களை உந்தித் தள்ளும் காற்று கருப்பு நிறத்தையும், வானம் புகை நிறத்தையும் உடையன.

நிலம், நீர், நெருப்பு மூன்றும் கண்ணுக்குப் புலப்படுவன. ஊற்றால் உணரப்படும் காற்றும் அறிவால் உய்த்துணரப்படும் வானமும் கண்ணுக்குப் புலப்படா. எனவே அவ்விரண்டு பூதங்களையும் “மறைந்து நின்றார்களே” எனக் கூறினார்.

இனி, இவ்வைந்து பூதங்களில், அவற்றின் அதிதேவதைகள் மறைந்துறைகின்றனர் என்றும் ஒரு கருத்து “மறைந்து நின்றார்களே” என்பதற்குச் சொல்லப்படுகின்றது.

சுத்தநனவாதி

144. பசுக்கள் பலவண்ணம் பாலொரு வண்ணம்
பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன் ஒருவன்
பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன்கோல் போடின்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே. 2167

பசுக்கள் பலநிறம் உடையன. ஆனால் அவை தரும் பயனாகிய பால் ஒரே நிறம். அதுபோல உலக உயிர்களின் பசுத்தன்மை அல்லது ‘மும்மலபந்தம்’ என்பது பலவகைப்படும். ஆனால் அந்த உயிர்கள் அடையும் பயனாகிய வீடுபேறு ஒன்றே.

பசுக்களை மேய்க்கின்ற ஆயன் ஒருவன். அதுபோல உயிர்களைப் பெத்தம், முத்தி எனும் நிலைகளை நோக்கி நடத்திச் செல்லும் தலைவன் சிவபெருமான் ஒருவனே.

ஆயன் பசுக்களை முறையாக மேய்ப்பானே ஆனால், அவை இரையும், நீரும் உண்டு தத்தம் இல்லத்திற்குச் சென்று சேரும். அதுபோல இறைவன் உயிர்களின் மீது அருட்பார்வை செலுத்தினால் அவை இறைவனை அடையும்.

ஆயன் பசுக்களை முறையாக மேய்க்காமல், மேய்க்கும் கோலைக்கீழே போட்டுவிட்டு, பசுக்களை அவற்றின் நோக்கப்படி விட்டுவிட்டால், அவை தத்தம் இல்லம் சேராமல் காட்டிலேயே அலைந்து துன்புறும். அதுபோல

இறைவன் உயிர்களின் மீது அருள்நோக்கம் செலுத்தாவிடில், அவை வீடுபேற்றைப் பெறாமல் மீண்டும் பிறப்பிறப்புச் சுழலில் சிக்கித் துன்புறும்.

145. ஈதென் றறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்
ஈதென் றறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்
ஈதென் றறியும் அறிவை அறிந்தபின்
ஈதென் றறியும் இயல்புடை யோனே. 2183

மெய்ஞ்ஞானமாகிய பக்குவம் பெறாது இருந்த இத்தனை காலமும், உலகை இயக்கிக் கொண்டிருக்கும் தனி முதற்பொருள் சிவபரம்பொருளே என்பதை அறியாமல் இருந்தேன். குருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றபோது அவனை முழுமையாக அறிந்தேன். அவ்வாறு அவனை அறிந்தபின், அவனைத் தவிர நான் உள்ளிட்ட வேறு எப்பொருளையும் காணவில்லை.

ஞாயிற்றின் ஒளியால் உலகப்பொருள்களைப் பார்க்கும் ஒருவன் ஞாயிற்றைப் பார்ப்பானே ஆனால் அவனுக்கு ஞாயிறு மட்டுமே தெரியும். உலகப்பொருள் எதுவும் தெரியாது. அது போலச் சிவத்தை உணர்ந்த பின் வேறு எதையும் உணராமல் அவனையே புகலிடமாகக் கொண்டு வாழ்கிறேன்.

146. மலக்கலப் பாலே மறைந்தது சத்தி
மலக்கலப் பாலே மறைந்தது ஞானம்
மலக்கலப் பாலே மறைந்தனன் தாணு
மலக்கலப் பற்றால் மதிஒளி ஆமே. 2187

ஆணவ மலம் ஆன்மாவோடு ஒட்டியுள்ள காரணத்தால் சத்தியின் அருள் ஆன்மாவுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அக்காரணத்தால் அந்த உயிருக்கு மெய்ஞ்ஞானம் வாய்க்கவில்லை. மெய்ஞ்ஞானம் வாய்க்காத காரணத்தால் அவ்வுயிரால் சிவபெருமானையும் (தாணு) காண இயலவில்லை.

ஆன்மாவோடு ஒட்டியுள்ள ஆணவம் சிவனருளால் நீங்கப்பெற்று, சிவம் அந்த உயிரோடு கலக்குமேயானால், அந்த உயிரின் அறிவு, பதினாறு கலையும் நிரம்பிய

முழுமதி போல ஒளிவிடும். மலக்கலப்பால் இருள் வடிவாய் (அறியாமையாய்) இருந்த அறிவு சிவக்கலப்பால் ஒளிவடிவம் (ஞானம்) பெறும் என்கிறார் திருமூலர்.

கேவல, சகல, சுத்தாதி

147. தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்பானும்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
தானே தான்செய்த வினைப்பயன் துய்ப்பானும்
தானே தனக்குக் கருமமும் ஆமே. 2202

ஒருவன் தான் செய்த வினைகளின் பயனைத் தானே அனுபவிக்கின்றான்(வினைப்பயன்-முன்வினையின் விளைவு; பிராரத்தம்). இனிவரும் பிறவிகளில் அனுபவிக்க வேண்டிய அனுபவங்களையும் தானே தேடிக்கொள்கிறான்(கருமம்-வருவினை; ஆகாமியம்)

எனவே, தானே தனக்கு நண்பனாகவும், பகைவனாகவும் ஆகிறான். தனக்கு இம்மையையும் மறுமையையும் தானே உண்டாக்கிக் கொள்கிறான்.

சிவனருளால் வீடுபேற்றை அடையலாம் எனினும், அந்தச் சிவனருளைப் பெற, உயிரின் முயற்சியும் அவசியம் என்பதால், தனக்கு இம்மையையும் மறுமையையும் உண்டாக்கிக் கொள்பவன் தானே என்கிறார் திருமூலர்.

பராவத்தை

148. பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாம்
தன்னில் மறைந்தது தன்கர ணங்களே. 2263

பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலனின் அழகையும், செய்நேர்த்தியையும் கூர்ந்து நோக்குவோர் அது பொன்னால் செய்யப்பட்டது என்பதையே மறந்து அணிகலனாகவே காண்பர். அணிகலனின் முதற்காரணமாகிய பொன் தூய்மையான பொன்னா? (எத்தனை காரட்?) என்பது போன்ற ஆய்வு நோக்கோடு பார்ப்போருக்கு அணிகலனின் அழகு தெரியாது. பொன்னின் தன்மையே தெரியும்.

அதுபோல, உடம்பும், கருவி கரணங்களுமே 'தான்' என உயிர் நினைத்து மயங்கும் போது உயிர் தன் தன்மையை அறியாது. ஆனால் அதே உயிர் 'நானார்' என் உள்ளமார்' என ஆராயத் தொடங்கிக் குருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் பெறும் போது, உயிர், உடம்பையும், கருவி கரணங்களையும் மறந்து, தன்னையும் தன்னுள்ளே கலந்து நிற்கும் சிவத்தையும் உணர்கிறது.

149. மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே. 2264

மரத்தால் ஒரு யானைச் சிற்பத்தை உருவாக்கியுள்ளான் ஒரு சிற்பி. அந்த யானையின் உருவ அழகிலும், சிற்பியின் சிறந்த கைவண்ணத்திலும் மயங்குவோர், அது மரத்தால் செய்யப்பட்டது என்பதையே மறந்துவிடுவர்.

அச்சிற்பத்தைச் செய்யப்பயன்பட்டிருப்பது தேக்குமரமா? கருங்காலி மரமா? என்பது போன்ற ஆய்வு நோக்கோடு அச்சிற்பத்தைப் பார்ப்போருக்கு, அந்த யானை உருவமே புலப்படாமல் மரத்தின் தன்மை மட்டுமே புலப்படும்.

அதுபோல உயிரானது, உலகியல் அறிவுமட்டும் பெற்று நிற்கும் போது, தான் காணும் நிலம் முதலிய ஐம்பூதங்களும் தாமாகவே இயங்குகின்றன என்று மயங்கி அவற்றைப் படைத்து இயக்கும் பரம்பொருளை அறிவதில்லை.

ஆனால், அதே உயிர், குருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்ற நிலையில், ஐம்பூதங்களும் சிவன் இயக்குவதால் இயங்குபவையே தவிர அவற்றிற்குத் தனித்து இயங்கும் ஆற்றல் இல்லை என்பதை உணர்கிறது.

காரியத்தைப் பார்க்காமல், அதற்கு அடிப்படையான காரணத்தைக் காணமுற்பட வேண்டும் என்பதையே இவ்விரு திருமந்திரங்களும் விளக்குகின்றன.

கலவு செலவு

150. வல்லும் அளவு விடுமின் வெகுளியைச்
செல்லும் அளவும் செலுத்துமின் சிந்தையை
அல்லும் பகலும் அருளுடன் தூங்கினால்
கல்லும் பிளந்து கடுவெளி ஆமே. 2277

ஆசைகளை வெல்லுங்கள்(அளவு-அளவுதல்-கலத்தல்-
விருப்பம்-ஆசை). கோபத்தை அதற்குக்காரணமான
வெறுப்பை ஒழியுங்கள். இவற்றைச் செய்தால் உள்ளம்
தூய்மையாகும். அவ்வாறு தூய்மையான உள்ளத்தை, இயன்ற
அளவு திருவருளைப் பற்றியே சிந்திக்கச் செய்யுங்கள்.
அப்போது உள்ளமானது இரவும், பகலும் திருவருளையே
சார்ந்து அமைதி பெறும்.

அவ்வாறு உள்ளம் அமைதிபெறும் நிலையே
சிவபரம்பொருளைக் காண்பதற்குரிய பக்குவநிலை.
அந்தப்பக்குவ நிலையை நீங்கள் அடையும்போது,
உங்களோடு ஒட்டியிருக்கும் ஆணவம் என்ற மலை பிளந்து,
இறைவனைத் தவிர வேறு எப்பொருளும் இல்லாத கடுவெளி
உங்களுக்குப் புலப்படும் என்கிறார் திருமூலர்.

மேலாலவத்தை

151. ஆனைகள் ஐந்தும் அடக்கி அறிவென்னும்
ஞானம் திரியில் கொளுவி அதனுட்புக்கு
ஊனை இருளற நோக்கும் ஒருவற்கு
வானகம் ஏற வழியெளி தாமே. 2290

ஐம்புலன்களாகிய யானைகளை அடக்கி, உயிர் எனும்
திரியில், சிவஞானம் எனும் நெருப்பைக் கொளுத்தி அந்த
ஒளியில் உடம்பின் உள்ளே புகுந்து சிவத்தை(ஊனுட்புக்கு
அதனை) மயக்கமறத் தரிசிக்க வல்லவனுக்கு, வீடுபேறு மிக
எளிதாகும்.

152. முன்னை அறிவினில் செய்த முதுதவம்
பின்னை அறிவினைப் பெற்றால் அறியலாம்
தன்னை அறிவ தறிவாம் அஃதன்றிப்
பின்னை அறிவது பேயறிவு ஆமே. 2292

உயிர்கள் முதலில் பெறும் அறிவு தவ அறிவாகவும், பின்னர்ப் பெறும் அறிவு, அத்தவத்தின் விளைவாகிய மெய்யறிவாகவும்(சிவஞானம்) திகழ்தல் வேண்டும். ஓர் உயிர் மெய்யறிவைப் பெற்றுள்ள நிலையை அறியும் போது முன்னர் அவ்வுயிர் தவஅறிவு பெற்று முதுதவம் செய்துள்ளது என்பதை உணரலாம்.

இனி, தவத்தின் விளைவாகப் பெறும் மெய்யறிவு என்பது தன்னை அறியும் அறிவாம். அதாவது தான் என்பது ஆன்மாவே அன்றி உடம்பன்று. மேலும் அந்த ஆன்மாவைத் தன் உடம்பின் உள்ளேயே ஒளிவடிவாக இருந்து சிவம் இயக்குகிறது என்பதையும் அறியும் அறிவே தன்னை அறியும் அறிவு.

இவ்வாறு தன்னை உள்ளவாறு அறியாமல், ஓர் உயிர் பெறுகின்ற பிற அறிவுகள் அனைத்தும் மருள் அறிவே(மயக்கம்சார்ந்த அறிவே)

153. செயலற் நிருக்கச் சிவானந்தம் ஆகும்
செயலற் நிருப்பார் சிவயோகம் தேடார்
செயலற் நிருப்பார் செகத்தொடும் கூடார்
செயலற் நிருப்பார்க்கே செய்தியுண் டாமே. 2293

யாவும் சிவன் செயல். என் செயல் யாதொன்றும் இல்லை என அறிந்து தன் முனைப்போடு கூடிய செயல் எதனையும் செய்யாதிருந்தால் சிவானந்தம் உண்டாகும். அவ்வாறு சிவானந்தம் பெற்றவர்கள் யோகத்தின் பயனைப் பெற்றுவிட்டனர். ஆகையால் அவர்கள் அதன்பின் யோகம் பயில வேண்டியதில்லை. அந்தச் சிவஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் உலகியலாரைப் போலச் செயல்களைச் செய்யமாட்டார்கள். அவர்களைவிட உயர்ந்த நிலையில் நிற்கும், அச்சிவானுபவம் பெற்றவர்கட்கே மேலும் மேலும் ஆன்ம அனுபவங்கள் வாய்க்கும்.

154. தன்னை அறிந்து சிவனுடன் தானாக
மன்னும் மலக்குணம் மாளும் பிறப்பறும்
பின்னது சன்முத்தி சன்மார்க்கப் பேரொளி
நன்னது ஞானத்து முத்திரை நண்ணுமே. 2305

உயிரானது குருவருளால் மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றுத் தன்னை உள்ளவாற்றிந்தால், அது சிவமாம் தன்மையை அடையும். அவ்வாறு அடைந்தால் உயிரோடு ஒட்டியிருந்த ஆணவ மலத்தின் இயல்பாகிய மறைத்தல் பண்பு விலகும். விலகவே உயிர் இனிப்பிறவாத சன்மார்க்க முத்தியைப் பெறும். அப்போது அந்த உயிரிடத்தில் சன்மார்க்கத்தின் பெருவிளக்கமாகிய நல்ல ஞானத்தின் பண்புகளெல்லாம் தோன்றும்.

155. அவமும் சிவமும் அறியார் அறியார்
அவமும் சிவமும் அறிவார் அறிவார்
அவமும் சிவமும் அருளால் அறிந்தால்
அவமும் சிவமும் அவனருள் ஆமே.

2314

ஞானம் பெறாதவர்கள் இது அவம் (பயன்றது), இது சிவம் (பயந்தருவது) எனப் பிரித்தறியமாட்டாதவராயிருப்பர். ஞானம் பெற்றவர்கள் அவற்றைப் பிரித்தறியும் ஆற்றலுடையவராயிருப்பர்.

ஞானம் குருவருளாலும், திருவருளாலுமே பெறப்படக்கூடியது. அவ்வாறு அருளால் ஞானம் பெற்று அந்த ஞானக்கண் கொண்டு உலக வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் போது, தான் முன்னர் அவத்தில் உழன்றதும் அவனருளால் தான், பின்னர் சிவத்தைப் பற்றியதும் அவனருளால் தான் என்பதை முற்ற உணரலாம்.

156. தானென் றவனென் றிரண்டென்பர் தத்துவம்
தானென் றவனென் றிரண்டற்ற தன்மையால்
தானென் றிரண்டுன்னார் கேவலத் தானவர்
தானன்றித் தானாகத் தத்துவ சுத்தமே.

2322

உயிர், இறைவன் என உள்பொருள்கள் இரண்டு என்று தத்துவம் அறிந்தவர்கள் சொல்வர். அது உண்மைதான். ஆயினும் மலக்கலப்பற்ற நிலையை (கேவல) அடைந்த உயிரானது, தான் வேறு இறைவன் வேறு என்று நினைப்பதில்லை. அதனால் அவர்கள் இறைவன் தம்முள்ளேயே இருப்பதை அறிந்து, தாமே சிவமாக இருப்பர். அவ்வாறு 'யான், எனது' என்ற தற்போதம் கெட்டு, தாமே சிவமாக நின்றல்தான் சுத்தநிலையாகும்.

157. தன்னினில் தன்னை அறியும் தலைமகன்
தன்னினில் தன்னை அறியத் தலைப்படும்
தன்னினில் தன்னை அறிகிலன் ஆயிடி
தன்னினில் தன்னையும் சார்தற் கரியனே. 2323

மனித வாழ்வில் இறைவனை நோக்கிய பயணத்தின் முதற்படி தான் என்பது உடம்பன்று; ஆன்மா. அது பிற தத்துவங்களிலிருந்து வேறான ஒன்று என்பதை அறிதல். அவ்வாறு அறிந்து கொண்டவன், தான் இந்த உடம்போடு வாழும் காலத்திலேயே தன் ஆன்மாவில் கலந்து நிற்கும் தன் தலைவனை(தன்+ஐ - தன்தலைவன்) அறியத் தொடங்குவான்.

ஆனால் தான் என்பது ஆன்மா என அறியும் பக்குவம் கைவரப் பெறாமல், உடம்பும் அதில் உள்ள கருவி சுரணங்களுமே தான் என அறியும் மயக்க நிலையிலேயே ஒருவன் வாழ்வானாயின் அவனால் தன் தலைவனாகிய இறைவனையும் அறிய இயலாது என்கிறார் திருமுலர்.

இத்திருமந்திரத்தை அப்பர்,

“தன்னில் தன்னை அறியும் தலைமகன்
தன்னில் தன்னை அறியில் தலைப்படும்
தன்னில் தன்னை அறிவிலன் ஆயிடி
தன்னில் தன்னையும் சார்தற் கரியனே”

(திருமுறை 5-97-29)

என அப்படியே எடுத்தாள்வது அறியற்பாலது.

அறிவுதயம்

158. தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை அறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே 2328

உயிரானது தன்னை - தன் நிலையை - அதாவது தான் சிவபரம்பொருளால் இயக்கப்படுபவன் என்பதை அறிந்தால், அவ்வுயிர் வினைப்பயனை நுகர்தலாகிய தீமையை அடையாது. ஆனால் உலகோர் இவ்வாறு தன்னை

அறியாமல், தற்போதத்தோடு வாழ்ந்து, வினைப்பயனை நுகர்ந்து, மீண்டும் பிறப்பிறப்புச் சுழலில் சிக்குகின்றனர்.

குருவருளாலும், இறையருளாலும் ஒருவன் தன்னை உள்ளவாறு அறியும் அறிவைப் பெற்றால், தன்னை இயக்கும் சிவபரம்பொருளாகிய தந்தலைவனை(தன்+ ஐ - தந்தலைவன்) அருச்சித்து வழிபடுதலே தன் கடன் என்று முறையான வாழ்வு வாழ்ந்து வீடு பேற்றை எய்துவான்.

159. அறிவு வடிவென் றறியாத என்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தான் நந்தி
அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தும்
அறிவு வடிவென் றறிந்திருந் தேனே.

2330

நான் என்பது என் உடம்பே என மயங்கி, நான் என்பது சிவத்தையறியும் அறிவே என்ற உண்மையை உணராது இருந்தேன். சிவபெருமான் என் உள்ளத்தே தோன்றி அம்மயக்கத்தை நீக்கி, 'உனது வடிவம் உடம்பன்று; அறிவு' என்று அருளிச் செய்தான். அவனது திருவுளக் கருணையால் யான் அறிவு பெற்றேன். அந்த அறிவினால் உண்மை உணர்ந்து வாழ்கிறேன்.

160. அறிவுக் கழிவில்லை ஆக்கமும் இல்லை
அறிவுக் கறிவல்லது ஆதாரம் இல்லை
அறிவே அறிவை அறிகின்றது என்றிட்டு
அறைகின் றனமறை ஈறுகள் தாமே.

2331

ஆக்கம், அழிவு என்ற தோற்றமும் கேடும், அதாவது பிறப்பும் இறப்பும் உடம்புக்குத் தானே தவிர அதனுள்ளே இருக்கும் அறிவுவடிவான உயிருக்கு இல்லை. உயிர்களின் அறிவாகிய சிற்றறிவுக்குச் சிவம் என்கின்ற பேரறிவே பற்றுக்கோடாவதன்றி, உடம்பு பற்றுக்கோடாவதில்லை. பக்குவம் வரும்போது சிவமாகிய பேரறிவை அறிவதும், உயிராகிய சிற்றறிவே அன்றி உடம்பு இல்லை. இவ்வுண்மைகளை மறைமுடிவுகள் எனப்படும் உபநிடதங்கள் விளக்குகின்றன.

161. என்னை அறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்
என்னை அறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்
என்னை அறிந்திட் டிருத்தலும் கைவிடாது
என்னையிட் டென்னை உசாவுகின் றேனே. 2339

நான் என்பது அறிவு வடிவான உயிர் என்பதை இத்தனை காலமும் அறியாது இருந்தேன். இப்போது சிவனருளால் அதனை அறிந்தபின், என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் எப்பொருளும் எனக்குச் சார்பாகாது என அறிந்தேன். மாறாகப் பேரறிவு வடிவான சிவனுடன் நான் கலந்திருப்பதை அறிந்து, அந்த நிலையைக் கைவிட்டுவிடாது, இந்த ஞான அனுபவத்தை அடிப்படையாக வைத்தே என்னுள் நான் மேலும் ஆன்மிகத் தேடலைச் செய்து வருகிறேன்.

162. மாய விளக்கது நின்று மறைந்திடும்
தூய விளக்கது நின்று சுடர்விடும்
காய விளக்கது நின்று கனன்றிடும்
சேய விளக்கினைத் தேடுகின் றேனே. 2340

நம்மிடம் உள்ளது உடம்பு எனும் ஒரு விளக்கு(காய விளக்கு). அது நிலையற்றது (மாய விளக்கு); சிறிது காலம் நின்று பின் மறைந்துவிடும். மேலும் நிற்கும் காலத்தும், பசி, நோய் முதலியவற்றால் நம்மைத் துன்புறுத்தும்(கனன்றிடும்). எனவே, இதை விட்டுவிட்டு வேறொரு விளக்கைத் தேடுகின்றேன்.

அது இறைவன் திருவருளாகிய விளக்கு. அது எப்போதும் அழிவின்றியும், நம்மை விட்டு நீங்காமல் உடனிருந்தும் ஒளிவீசுமாம். அது தூய்மையானதும் ஆகும். அதனால் நமக்குத் தனி இன்பமாகிய வீடு பேற்றைத் தரும் விளக்காகும். ஆனால் சிவப்பேரொளி எனும் அந்த விளக்கு நமக்கு மிகத்தொலைவில் இருக்கிறது என்று உலகோர் சொல்கின்றனர். குருவருளால் நான் அந்த விளக்கைத் தேடி அடைய முயல்கிறேன்.

163. தேடுகின் றேன்திசை எட்டோ டிரண்டிலும்
நாடுகின் றேன்நல மேயுடை யானடி
பாடுகின் றேன்பர மேதுணை யாமெனக்
கூடுகின் றேன்குறை யாமனத் தாலே. 2341

நன்றே உடையவனாகிய சிவபெருமானது திருவடியே, பிற எதனையும் விட மேலான (பரமே) துணை என அறிந்து, அதனைப் பெற விரும்புகின்றேன் (நாடுகின்றேன்). அதனைப் பத்துத் திசைகளிலும் தேடி அலைகின்றேன். அதனைப் பாடித்துதித்துப் போற்றுகின்றேன். இவை எல்லாவற்றையும் செய்வதோடு ஆசையற்ற மனத்தினனாய்த் (குறை - ஆசை; குறையாமனம் ஆசையற்றமனம்) தேடுவதால், அவனைக்கிட்டி அவனோடு கலந்து இன்புறுகின்றேன்.

பதி, பசு, பாசம் வேறின்மை

164. அறிவறி வென்ற அறிவும் அனாதி
அறிவுக் கறிவாம் பதியும் அனாதி
அறிவினைக் கட்டிய பாசம் அனாதி
அறிவு பதியில் பிறப்பறும் தானே.

2378

உலகத்தாரால், 'அறிவு, அறிவு' என்று சொல்லப் படுவதாகிய உயிர்களும் தோற்றமும், முடிவும் அற்று என்றும் உள்ளவை. அவ்வுயிர்களின் சிற்றறிவுக்கு அறிவாக - பேரறிவாக - விளங்கும் இறைவனும் தோற்றமும் முடிவும் இன்றி என்றும் உள்ளவன். அறிவாகிய உயிர்களைக் கட்டியுள்ள பாசங்களும் (ஆணவம், கன்மம், மாயை) தோற்றமும் முடிவும் இன்றி என்றும் உள்ளவை.

ஆனால் சிவபெருமானது பேரறிவு, உயிர்களிடத்தில் பதியுமாயின், அவ்வுயிர்களிடமிருந்து பாசங்கள் நீங்க அவ்வுயிர் பிறவித் தொடர்ச்சி அற்று முத்தி அடையும்.

இத்திருமந்திரம் முன்னர்,

“பதிபசு பாசம் எனப்பகர் மூன்றில்”

(இத்தொகுப்பில் 17 ஆவது பாடல் மூலபாட
ஆய்வுப் பதிப்பில் 113 ஆவது பாடல்)

எனக் கூறப்பட்ட திருமந்திரத்தின் கருத்தையே கூறுகிறது.

165. பசுப்பல கோடி பிரமன் முதலாப்
பசுக்களைக் கட்டிய பாசமூன் றுண்டு
பசுத்தன்மை நீங்கியப் பாசம் அறுத்தால்
பசுக்கள் தலைவனைப் பற்றி விடாவே.

2379

பசுக்கள் எனப்படும் உயிர்கள், பிரமன் முதலாகக் கோடிக்கணக்கில் உள்ளன. ஆயினும் அவற்றைக் கட்டியுள்ள பாசங்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று தான். உயிர்களின் தலைவனாகிய இறைவன் தான் செலுத்தும் அருளினால், உயிர்களைக் கட்டியுள்ள பாசங்களை அறுத்துவிட்டால், அந்த உயிர்கள் பசுத்தன்மை (கட்டப்பட்டிருக்கும் நிலை) நீங்கி, தலைவனாகிய சிவத்தைப் பற்றிக்கொள்ளும். அவ்வாறு பற்றிக்கொண்ட பசுக்கள் பின்பு சிவத்தை விட்டு நீங்கமாட்டா.

166. கிடக்கின்ற வாறே கிளர்பயன் மூன்றும்
நடக்கின்ற ஞானத்தை நாடொறும் நோக்கித்
தொடக்கொன்று மின்றித் தொழுமின் தொழுதால்
குடக்குன்றில் இட்ட விளக்கது ஆமே. 2380

உயிர்கள் தொன்மை நிலையில் தம்மைப் பிணித்த மும்மலமாகிய பாசத்தால் கட்டுண்டு கிடந்தாலும் அவற்றிற்கு உண்டாகிற பயன், அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றுமாம். நான்காவதாகிய வீடுபேறு அந்நிலையில் (பாசத்தால் கட்டுண்ட நிலையில்) கிட்டாது.

அது கிடைக்க வேண்டுமாயின், சிவஞானம் ஒன்றையே விரும்பி, உலகப்பற்று (தொடக்கு) ஒன்றும் இன்றி இறைவனை நாள்தோறும் தொழுங்கள். அவ்வாறு தொழுதால், குடத்தில் இட்ட விளக்குப் போல மறைந்திருந்த இறைவன், குன்றில் இட்ட விளக்குப் போல பேரொளிப் பிழம்பாக உம் இதயத்தில் தோன்றி உமக்கு வீடுபேற்றை அருள்வான்.

167. ஆய பதிதான் அருட்சிவ விங்கமாம்
ஆய பசுவும் அடலே றெனநிற்கும்
ஆய பலிபீடம் ஆகுநற் பாசமாம்
ஆய அரன்நிலை ஆய்ந்துகொள் வார்கட்கே. 2384

சிவாலயங்களின் அமைப்பை நோக்கி ஆராய்ந்து உணரவல்லவர்கட்குக் கருவறையில் உள்ள இலிங்கத்திருமேனியே பதி எனப்படும் இறைவனாகவும் அவ்விலிங்கத்தின் முன்னே உள்ள இடபமே பசு எனப்படும் உயிராகவும், இடபத்திற்குப் பின் உள்ள பலிபீடமே அடக்கி

ஒடுக்கப்பட்டதால், நல்லதாக மாறி நிற்கும் பாசம் எனும் உயிரைப் பிணிக்கும் தளையாகவும் காட்சியளிக்கும். எனவே சிவாலயங்களில் உள்ள கருவறையின் அமைப்பு, உலகின் தொன்மையான முப்பொருள் இயல்பைக் குறியீட்டால் உணர்த்தும் அமைப்பாகும் என்கிறார் திருமூலர்.

168. நண்ணிய பாசத்தில் நானெனல் ஆணவம்
பண்ணிய மாயையில் ஊட்டல் பரிந்தனன்
கண்ணிய செய்தனன் கண்வந்த பேரருள்
அண்ணல் அடிசேர் உபாயமும் ஆகுமே. 2394

இவ்வுலகில் வாழும்போது உயிர்கள், 'நான்', 'எனது' என்று கொள்ளும் அகப்பற்று புறப்பற்றுக்கள் ஆணவ மலத்தால் விளைந்த அறியாமை ஆகும். அந்த ஆணவத்தை உயிர்களிடமிருந்து நீக்குவதற்கே இறைவன் மாயையில் உண்டாக்கிய இவ்வுலகியல் பொருள்களோடு பயிலச்செய்து கருணை காட்டுகிறான். அக்கருணையைப் புரிந்துகொண்டு, இறையன்பு பொருந்திய செயல்களை உயிர்கள் செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்யும் உயிர்கள்மாட்டுச் சிவன் பேரருள் செலுத்துவான். அப்பேரருளைப் பெற்ற உயிர்களுக்கு அதுவே சிவன் சேவடியைச் சேர்வதற்குரிய கருவியாகப் பயன்படும்.

முப்பரம்

169. பற்றறப் பற்றில் பரம்பதி ஆவது
பற்றறப் பற்றில் பரனறி வேபரம்
பற்றறப் பற்றினில் பற்றவல் லோர்கட்கே
பற்றறப் பற்றில் பரம்பரம் ஆமே. 2421

உயிரானது உலகப்பற்று அனைத்தையும் நீக்கி, சிவம் ஒன்றையே பற்றி நின்றால் அப்போது சிவனே உயிரின் தலைவன் ஆவான். அந்நிலையில் உயிர் விரும்புவது உலகியல் அறிவை அன்று; சிவனை அறியும் சிவஞானமாகிய மெய்ஞ்ஞானத்தையே உயிர் வேண்டி நிற்கும்.

ஆனால் உலகப்பற்றுக்களை ஒழித்து இறைவனைப் பற்றிக் கொள்வது எளிய செயலன்று; அவ்வரிய செயலைச் செய்யவல்ல உயிர்கட்குப் பரம்பொருள் பரம்பொருளாகவே வெளிப்பட்டு, அவ்வுயிர்களை ஆட்கொள்ளும்.

170. பரம்பர மாண பதிபாசம் பற்றாப்
 பரம்பர மாகும் பரசிவம் மேவப்
 பரம்பர மாண பரசிவா னந்தம்
 பரம்பர மாகப் படைப்ப தறிவே.

2422

பரம் என்றால் மேலான நிலை என்பது பொருள். உயிர் பசு எனப்படும். அதற்குக் காரணம் மும்மலம் எனும் பாசத்தால் கட்டப்பட்டிருத்தலே. அக்கட்டு நீங்குமானால் பாசம் பற்றாத நிலை ஓர் உயிருக்குக்கிட்டுமேயானால் அதுவே பசு நிலையிலிருந்து பரநிலைக்கு உயரும் நிலையாகும். அதனைப் பசுபரம் என்பர்.

அவ்வாறு பரநிலைக்கு உயர்ந்த பசுவுக்கும் மேலே இருப்பவன் உயிர்களின் தலைவனாகிய இறைவன். எனவே அவன் பரம்பரம் எனப்படுவான். பாசம் பற்றா நிலையில் பரமான உயிர், தனக்கும் மேலே உள்ள பரம்பரமாகிய சிவத்தைப் பொருந்தும் போது அது பரசிவானந்தத்தை அடையும். அப்பரசிவானந்தத்தை அடைய முயலும் அறிவாகிய மெய்ஞ்ஞானம் அல்லது சிவஞானமே சிறந்த அறிவு என்கிறார் திருமூலர்.

பரவிலக்கணம்

171. என்னை அறிய இசைவித்த என்நந்தி
 என்னை அறிந்தறி யாத இடத்துய்த்துப்
 பின்னை ஒளியில் சொரூபம் புறப்படத்
 தன்னை அளித்தனன் தற்பரம் ஆகவே.

2430

என் இறைவனாகிய சிவபெருமான் முதலில் என்னை யான் அறியுமாறு அறிவித்தருளினார். அதாவது உடம்பும் கருவிகரணங்களும் நானன்று நான் அவற்றினின்றும் வேறான உயிர் என்பதை உணரும்படி செய்தார்.

அவ்வாறு என்னை அறிந்ததும் நான் என்னுள் இருக்கும் இறைவனை உணர்ந்தேன். அந்தச் சிவன் குறித்த அறிவுமிகுந்த நிலையில்(சிவபோதம்) அதைத் தவிர என்னை உட்பட வேறு எப்பொருளையும் அறியாது நிற்கச் செய்தார்(சீவபோதம் அற்றநிலை).

அப்படி ஒரு நிலையில் நின்றபோது தோன்றிய பேரொளியில் அந்த ஒளிக்குரிய முதற்பொருளாகிய சிவம் புலப்பட்டது. புலப்பட்டபின் யான் அந்த மேலான பொருளே(சிவமே) ஆகும்படி அதனை எனக்குள் அளித்தருளினார்.

என்னை அறியுமாறு செய்தது 'ஆன்மதரிசனம்'. என்னை அறியாத இடத்து உய்த்தது 'ஆன்ம சுத்தி'. தன்னை அளித்தது 'ஆன்மலாபம்'.

172. பரந்தும் சுருங்கியும் பார்புனல் வாயு
நிரந்த வெளியொடு ஞாயிறு திங்கள்
அரந்த அரன்நெறி யாயவை யாகித்
தரந்த விசும்பொன்று தாங்கிநின் றானே. 2431

இத்திருமந்திரம் சிவபெருமான் அட்டமூர்த்தமாய் நிற்கும் இயல்பைக் கூறுகிறது. நிலம்(பார்), நீர்(புனல்), தீ(அரந்தம்-அர்த்தம்-குருதி-சிவப்புநிறம் -தீ), காற்று(வாயு), ஆகாயம்(வெளி), ஞாயிறு, திங்கள், ஆன்மா(தரந்த விசம்பு-தரத்த-வியாபகத் தன்மையுடைய விசம்பு போன்ற ஆன்மா. இது உவமையாகு பெயர்) என்ற எட்டாகவும் சிவன் பரந்தும் சுருங்கியும் நிற்கின்றான் என்கிறார் திருமூலர். இறைவனின் அட்ட மூர்த்தி நிலையை ஏனைய பெருமக்களும் பாடிப்போற்றியுள்ளார்.

மும்பாழ்

173. உள்ளம் உருவென்றும் உருவம் உளமென்றும்
உள்ள பரிசறிந் தோரும் அவர்கட்குப்
பள்ளமும் இல்லை திடரில்லை பாழில்லை
உள்ளமும் இல்லை உருவில்லை தானே. 2472

உடம்பே(உரு) உயிரென்றும் (உள்ளம்) உயிரே உடம்பென்றும் மயங்கி உணர்பவரே உலகில் பெரும்பாலானோர் ஆவர். அவ்வாறின்றி உடல்வேறு உயிர் வேறு என்ற உண்மை நிலையை (உள்ள பரிசு) ஆராய்ந்து அறியவல்லோர் மிகச் சிலரே.

அவ்வாறு அறிந்தவர்கட்கு ஆன்மிக நிலையில் தாழ்வும் (பள்ளம்) உயர்வும் (திடர்) இல்லை. அவர்தம்

உள்ளம் சலனமற்று நிலைத்திருப்பதால் அவர்கட்குத் தத்துவசேட்டை(பாழ்) இல்லை. தத்துவ சேட்டை இல்லாததால் உடம்பும் (உரு) இல்லை என்றே கூறலாம். தத்துவ சேட்டை இல்லாத நிலையில் அவர்கள் ஆன்மபோதம் நீங்கிச் சிவமாம் தன்மை பெறுவதால் அவர்களுக்கு உயிரும் (உள்ளம்) இல்லை என்றே கூறலாம்.

உபசாந்தம்

174. முத்திக்கு வித்து முதல்வன்தன் நாமமே
பத்திக்கு வித்து பணிந்துற்றுப் பற்றலே
சித்திக்கு வித்துச் சிவபரம் தானாதல்
சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சாந்தமே.

2477

வீடு பேறடையும் முயற்சியின் தொடக்கம் சிவபரம்பொருளின் பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தை ஒதுதல். அவன்பால் பத்தி முதிர்வதற்கு வழி அவனைப் பணிதலும் அனைத்திற்கும் அவனே துணை எனக்கொண்டு அவனைப் பற்றிக்கொள்ளுதலும் ஆகும். திருவருட்சத்தி ஆன்மாவில் பதிவதற்கு (சத்தி நிபாதத்திற்கு) வழி ஆன்மா செயலற்ற நிலையில் (உபசாந்தம்) இருத்தல் ஆகும். இவற்றின் முதிர்ச்சியால் ஆன்மா தானே சிவமாகும் நிலையை அடைவதே வீடுபேற்றை அடைய வழி ஆகும்.

இத்திருமந்திரம் திருநாமம் ஒதல், வழிபாடு, அருட்பேறு, சிவப்பேறு ஆகியவை ஆன்மா வீடுபேறடைவதற்குரிய படிநிலைகள் என விளக்குகிறது.

புறங்கூறாமை

175. என்னிலும் என்னுயிர் ஆய இறைவனைப்
பொன்னிலும் மாமணி ஆய புனிதனை
மின்னிய எவ்வுயிர் ஆய விகிந்தனை
உன்னிலும் உன்னும் உறுவகை யாலே.

2487

என்னை நான் என்னுயிர் என்று நினைத்ததுமயக்க நிலை. உண்மையில் என் உயிரினுள் உயிராய் நின்று என்னை இயக்கும் இறைவனே என் உயிராவான். அவன் பொன்னை விட இரத்தினங்களை விடச் சிறப்பாகக் கருதிப்

போற்றத்தக்கவன். உலகில் விளங்கத் தோன்றுகின்ற எல்லா உயிர்களுள்ளும் உயிராய் நின்று அவற்றை இயக்க வல்லவன். ஆனால் அவற்றினின்றும் வேறாய் நிற்கும் இயல்புடையவன் (விகிர்தன்). இத்தகு சிறப்புக்களையுடைய சிவனை நினைக்க வேண்டிய முறைப்படி நீங்கள் நினைத்தால் அவனும் உங்களை நினைப்பான். உங்களுக்கு வீடுபேறு அருள்வான்.

176. நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நிமலனை
ஒன்றும் பொருள்கள் உரைப்பவர் ஆகிலும்
வென்றைம் புலன்கள் விரைந்து பிணக்கறுத்து
ஒன்றே உணரும் ஒருவனும் ஆமே. 2488

நூல்களில் உள்ள பொருள்களைப் பிறர் அறிய நன்கு உரைப்பவராயினும் அவர்கள் முதலில் தம் ஐம்புலன்களை வெல்லுதல் வேண்டும். பின்னர் மனத்தில் உலகின் தலைவன்(பரம்பொருள்) யார் என்பது பற்றிச் சிறிதளவும் ஐயமின்றி, அந்த ஐயங்களை (பிணக்கு) விரைவில் அகற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

அவ்வாறு ஐம்புலனை வென்று ஐயமகற்றிய பின் 'இவன் ஒருவனே பரம்பொருள்' என உறுதியாக உணரத் தக்கவனாகக் குற்றமற்ற (நிமலன்) எங்கள் சிவபெருமான் தோன்றுவான். தோன்றவே அவனை நீங்கள் நிற்கும் போதும் இருக்கும் போதும் கிடக்கும் போதும் என எப்போதும் இடையீடின்றி மனத்தால் நினையுங்கள். உரிய பயனைப் பெறுவீர்கள் என்கிறார் திருமூலர்.

177. விண்ணவ ராலும் அறிவரி யான்தன்னைக்
கண்ணற உள்ளே கருதியில் காலையே
எண்ணுற வாகமுப் போதும் இயற்றிநீர்
பண்ணிடில் தன்மை பராபரன் ஆமே. 2490

தேவர்களாலும் அறிதற்கரியனாகிய சிவபெருமானைச் சிறிதும் இடையீடின்றி (கண்+அற - இடையீடு இன்றி) உள்ளத்தால் பற்றுங்கள். அவ்வாறு பற்றிய அப்பொழுதே அவன் உங்கள் கருத்துக்குரிய உறவாக (எண்+உறவு) வெளிப்பட்டு விளங்குவான்.

அவ்வாறு வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் சிவபெருமானை நீங்கள் மூன்று வேளையும் மனத்தாலும், மொழி மெய்களாலும் வழிபட்டுப் பூசனை இயற்றுங்கள். அவ்வாறு இயற்றி வழிபட்டால் உம் தன்மை சிவத்தன்மை ஆகிவிடும். நீர் சிவமேயாகி வீடுபேறடைவீர் என்கிறார் திருமூலர்.

178. ஒன்றாய் உலகுடன் ஏழும் பரந்தவன்
பின்தான் அருள்செய்த பேரரு ளானவன்
கன்றா மனத்தார்தம் கல்வியுள் நல்லவன்
பொன்றாத போது புனைகழ லானே. 2491

சிவன் ஒன்றானவன்; அதே நேரத்தில் ஏழு உலகிலும் உள்ள உயிருள்ள பொருள்கள் அனைத்திலும் நிறைந்து பரந்திருப்பவன் (உடனானவன்) ஆயினும் தன்னைச் சார்ந்தவர்க்குச் சார்ந்தவுடன் பேரருளைச் செய்யும் தலைவன் அவன்.

இவ்வுலகில் உள்ள நிலைகுலையாத (கன்றா) மனத்தை உடைய அன்பர்கள் சிறந்தன என்று தேடிக்கற்கும் கல்வியுள் மிகச்சிறப்பாகத் தங்கியிருப்பவன் அவன். அந்த நல்லோர்களின் அன்பு குறையாத (பொன்றாத) இதயம் எனும் தாமரை மலர் சாத்திய திருவடிகளை உடையவன் அவன். அதாவது அடியார் மனத்துள் வீற்றிருப்பவன் என்பது கருத்து.

179. பதமுத்தி மூன்றும் பழுதென்று கைவிட்டு
இதமுற்ற பாச இருளைத் துறந்து
மதமற் றெனதியான் மாற்றிவிட டாங்கே
தீதமுற் றவர்கள் சிவசித்தர் தாமே. 2496

சிவசித்தர் இயல்பை இத்திருமந்திரம் விளக்குகிறது. சிவசித்தர்கள் 'சாலோகம், சாமீபம், சாருபம்' எனும் பதமுத்திகள் மூன்றும் குறையுடையன என்று அவற்றை வேண்டாமென்று ஒதுக்குவர். ஆணவத்தை முற்றாகத் துறந்து அதன் காரியமாகிய மயக்கமும், 'யான்' 'எனது' எனும் செருக்கும் நீங்கி, சிவபெருமான் திருவடிகளிலேயே நிலை பெற்ற (ஸ்திதம்-திதம்) மனத்தை உடையவர்களே சிவசித்தர் எனப்படுவர்.

நவாவத்தை

180. தேறாத சிந்தை தெளியத் தெளிவித்து
வேறாக நரக சுவர்க்கமும் மேதினி
ஆறாப் பிறப்பும் உயிர்க்கரு ளால்வைத்தான்
வேறாத் தெளியார் வினைஉயிர் பெற்றதே. 2514

ஆணவமலத்தின் பிணிப்பினால் அறியாமை இருளில் மூழ்கிய உயிர்களைத் தனு கரண புவன போகங்களை அளித்துச் சிறிதே சிந்தை தெளியச் செய்கிறான் சிவபெருமான். மேலும் அவ்வுயிர்களின் மீது அவன் செலுத்தும் அருளினால் அவற்றிற்குத் தத்தம் வினைகளுக்கு ஏற்ப நரகிலும் சுவர்க்கத்திலும் மண்ணுலகிலும் அளவிலாப் பிறப்புக்களை அருள்கிறான்.

அப்பிறப்புக்களில் சிறந்தது மானுடப் பிறப்பு. ஏனெனில் மனிதப் பிறப்பில்தான் இறைவனைப் பற்றிச் சிந்தித்து ஆராய்ந்து தெளிவதற்குரிய கருவியாக அறிவைக் கொடுத்துள்ளான் இறைவன். எனவே மனிதப் பிறப்பைப் பெற்ற உயிர்கள் இறைவன் பற்றிய உண்மைகளைத் தெளிதல் வேண்டும். அதுவே முத்திக்கு வழி.

ஆனால் பெறுதற்கரிய மானிடப் பிறப்பைப் பெற்றும் இறைபற்றிச் சிந்திக்காமல் தெளிவுபெறாமல் இருப்போர் மேலும் மேலும் வினைகளைச் செய்து பிறப்பிறப்புச் சுழலில் சிக்கித் துன்புறுவர் என்கிறார் திருமூலர்.

சுத்த அசுத்தம்

181. ஆகூசம் இல்லை அருநிய மத்தருக்கு
ஆகூசம் இல்லை அரணைஅர்ச் சிப்பவர்க்கு
ஆகூசம் இல்லையாம் அங்கி வளர்ப்போருக்கு
ஆகூசம் இல்லை அருமறை ஞானிக்கே. 2521

கடைப்பிடித்தற்கு அரிய கட்டுப்பாடான ஒழுக்க நெறிகளை மேற்கொண்டு வாழ்வவருக்கும், சிவபெருமானை நாளும் வழிபடுவோருக்கும், புறத்திலும் அகத்திலும் சிவாக்கினியை வளர்ப்பவருக்கும், அரிய நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து குருஉபதேசம் பெற்ற ஞானியர்க்கும் சுத்த அசுத்த வேறுபாட்டு உணர்வு இராது.

182. பொருளது வாநின்ற புண்ணியன் எந்தை
அருளது போற்றும் அடியவர் அன்றிச்
சுருளது வாநின்ற துன்பச் சுழியின்
மருளவர் சிந்தை மயங்குகின் றாரே.

2525

மெய்ப்பொருளாய் என்றும் ஒரே தன்மை உடையவனாக
நிற்பவன் எங்கள் தந்தையாகிய சிவபெருமானே. அவனது
திருவருளைப் போற்றுகின்ற அடியவர்களே சுருண்டு
வருகின்ற கடலின் அலைபோல முடிவின்றி வருகின்ற
பிறப்பிறப்பாகிய துன்பச் சுழலினின்றும் நீங்குவர்.

சிவனது திருவருளைப் போற்றாது வாழ்பவர்
எல்லாம் அத்துன்பச் சுழலில் அகப்பட்டுத் திகைக்கும்
மருளுடையவரே ஆவர்.

மோட்ச நிந்தை

183. திடரிடை நில்லாத நீர்போல ஆங்கே
உடலிடை நில்லா உறுபொருள் காட்டிக்
கடலிடை நில்லாக் கலம்சேரு மாபோல்
அடலெரி வண்ணனும் அங்குநின் றானே.

2529

மேட்டுநிலத்தில் பொழிந்த மழைநீர் அங்கு நில்லாது
நீங்குவது போல வினையால் உடலிடத்துச் சேர்க்கப்பட்ட
உயிர் அதன்கண் நில்லாது நீங்கும் இயல்புடையதாகும்.

எனினும் தழல் வண்ணனாகிய சிவபெருமானும்
அவ்வுயிரோடு கூட அவ்வுடம்பின்கண் நிற்கின்றான்.
ஏனெனில் கடலிடை நின்றாருடன் மரக்கலம் தானும் நின்று
அவர்களைக் கரைசேர்ப்பதைப் போலச் சிவன் உயிரோடு
நின்று அதனைத் தளைகளினின்றும்(மும்மலம்) விடுவித்து
அதற்கு வீடுபேற்றை அளித்தருளுகிறான்.

வாய்மை

184. தானே உலகில் தலைவன் எனத்தகும்
தானே உலகுக்கோர் தத்துவம் ஆய்நிற்கும்
தானே மழைபொழி மாமறை கூர்ந்திடும்
ஊனே உருகிய உள்ளமொன் றாமே.

2537

உலகில் எத்துணைத் தேவர் இருப்பினும் சிவனே முதல்வன். அவனே மெய்ப்பொருள். வேத வழி யாகத்தால் மழை பொழிவிக்கும் கருணை அவனுடையதே.

இந்த உண்மைகளையெல்லாம் உணர்ந்து எந்த உயிர் தன் ஊனும் உருகும்படி சிவன்மாட்டு அன்பு செய்து உள்ளம் உருகுகின்றதோ அந்த உள்ளம், உயிரோடு அவன் சேர்ந்து ஒன்றாகி அவ்வுயிருக்குச் சிவானந்தப் பேறு நல்குவான்.

185. அருள்பெற்ற காரணம் என்கொல் அமரில்
இருளற்ற சிந்தை இறைவனை நாடி
மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றி அருமைப்
பொருளுற்ற சேவடி போற்றுவர் தாமே. 2538

அடியவர் இறைவனது திருவருளைப் பெற்ற வழிமுறை யாது என அறிய விரும்பினால் அவ்வழிமுறை வருமாறு. ஆணவமலமாகிய இருள் நீங்கிய இறைவனின் அருளறிவால் இறைவனை உள்முகமாக ஆராய்ந்து, மாயையால் மயங்கிய மனத்தைத் தெளிவித்து, அரிய பொருளாகத் தாம் உணரும் சிவபெருமானது திருவடியை நாளும் போற்றுவதே அவனது திருவருளைப் பெறுவதற்குரிய வழி ஆகும்.

186. மெய்கலந் தாரொடு மெய்கலந் தான்தன்னைப்
பொய்கலந் தார்முன் புகுதா ஒருவனை
உய்கலந் தூழித் தலைவனும் ஆய்நிற்கும்
மெய்கலந் தின்பம் விளைத்திடும் மெய்யார்க்கே. 2539

எச்சுழலிலும் வாய்மையையே பற்றி நிற்பாரொடு சிவனும் கலந்து நிற்பான். பொய்மையைப் பற்றி நிற்போருக்கு அவன் தன் இருப்பைக்கூடப் புலப்படுத்தமாட்டான்.

வாய்மையாளர்கள் தாம் உய்தி பெறுதற் பொருட்டு அவனையே சார்தலால், அவன் அவர்களுக்கு ஊழித் தலைவனாய் உடனிருந்து எல்லை இல்லாத இன்பம் விளையுமாறு செய்வான்.

187. மயக்கிய ஐம்புலப் பாசம் அறுத்துத்
துயக்கறுத் தானைத் தொடர்மின் தொடர்ந்தால்
தியக்கம்செய் யாதே சிவனெம் பெருமான்
உயப்போக வேமனம் ஒன்றுவித் தானே. 2547

தம் அடியார்களது ஐம்புல ஆசையாகிய பாசங்களை நீக்கி அவர்கள் கலக்கத்தைப் போக்கி அவர்கட்குத் தெளிவைத் தருபவன் சிவபெருமான்.

ஆகவே அவனை அறிவினாலே பற்றுங்கள். பற்றினால் நீங்கள் உய்யும் வண்ணம் அவன் உங்கள் மனங்களை ஒருமுகப்படுத்துவான்.

ஞானிசெயல்

188. தன்னை அறிந்தீடும் தத்துவ ஞானிகள்
முன்னை வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பார்கள்
பின்னை வினையைப் பிடித்துப் பிசைவார்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனரு ளாலே. 2550

தத்துவ ஞானிகள் தங்கள் தலைமீது வைத்துக் கொண்டாடும் சிவபெருமானது அருளால் முதலில் தன்னை அறிவார்கள். எஞ்சவினையாகியதன் (பழவினை-சஞ்சிதம்) பயன் தம்மை அடையாமல் நீக்கிக் கொள்வர். வருவினையாகியதன்(வருவினை-ஆகாமியம்) பயன் தம்மை நெருங்காதபடி அவற்றை முளையிலேயே கிள்ளி வீசுவர்.

தன்னையறிதல், சஞ்சிதம், ஆகாமியம் ஆகியவற்றின் பயனிலிருந்து விடுபடுதல் இவை ஞானியர்க்குச் சிவனருளால் கைகூடும் பயன்களாம்.

189. மனவாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளும்
மனவாக்கு நேர்நிற்கில் வல்வினை மன்னா
மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்
தனைமாற்றி ஆற்றத் தகும்ஞானி தானே. 2551

எண்ணம் சொல் செயல்களால் வினை தோன்றும். ஆனால் அவை மெய்யுணர்வின்படி நின்றால் வினை தோன்றாது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்த ஞானியர் தமது யோகப்பயிற்சியால் (வாதனை - அட்டாங்கயோகம்) மனம் வாக்கு காயம் ஆகியவற்றின் தன் முனைப்பைக் (தற்போதம்) கெடச்செய்து அனைத்தும் இறைவன் செயலே எனும் அருள்முனைப்பு நிலை (சிவபோதம்)க்குத் தம்மை மாற்றிக்கொள்வர். எனவே அவர்களுக்கு வினை தோன்றா.

அவா அறுத்தல்

190. மாடத்து ளானலன் மண்டபத் தானலன்
கூடத்து ளானலன் கோயிலு ளானலன்
வேடத்து ளானலன் வேட்கைவிட டார்நெஞ்சில்
மூடத்து ளேநின்று முத்திதந் தானே. 2553

சிவபெருமான் மாடம், மண்டபம், கூடம், கோயில் ஆகியவற்றில் வைத்து வணங்கப்பெறும் அருஉருவம் (இலிங்கம்), உருவம் ஆகிய திருமேனிகளில் (வேடத்துள்) தங்கியிருக்கவில்லை. மாறாக ஆசையை முற்றிலுமாக அறுத்தவர்கள் நெஞ்சத்தில் அவர்கள் உள்ளத்தில் (மூடம்-உள்ளம்) தங்கி நின்று அவர்கட்கு முத்திப் பேற்றினை அருளுகின்றான்.

எனவே உள்ளத்தில் ஆசையை நீக்காதவர்கள் சிவனை மாடம் போன்ற இடங்களில் சென்று வழிபடுவது பயன்தராது என்பது கருத்து.

191. ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே. 2554

உலகப்பொருள்கள் மீது ஆசைவைக்கும் தோறும் அந்த ஆசை மிகுதியான துன்பங்களையே தரும். ஆசைகளை வேரறுக்கும் தோறும் பேரானந்தம் கிடைக்கும். எனவே உலகப்பொருள்களின் மீது வைத்த ஆசைகளை முற்றுமாக நீக்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று கூறும் திருமூலர் "ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்" என்கிறார்.

இதற்கு மூன்று வகையாகப் பொருள் சொல்லலாம். சிவனை மனத்தால் அடைந்து உயர்ந்த நிலைக்கு நீங்கள் சென்ற பிறகும் பழக்க வாசனை காரணமாக உங்களுக்குச் சிலவேளைகளில் சில ஆசைகள் தோன்றலாம். அவற்றை அப்போதே களைந்துவிடுங்கள் என்பது ஒன்று.

ஈசனோடு தொடர்புடைய செயல்கள் காரணமாகச் சில ஆசைகள் தோன்றலாம். ஈசனுக்கு அருச்சிக்க நிறைய மலர் வேண்டும். ஈசனை அலங்கரிக்க நகை செய்ய நிறையப் பொருள் வேண்டும் என்பன போன்ற ஆசைகள்.

அவையும் துன்பம் தருவனவே. அவற்றையும் களைக என்பது இரண்டாவது பொருள்.

ஈசனை அடைவதற்கே கூட ஆசைப்படக் கூடாது. நாம் அவன்மாட்டு அன்பு செலுத்த அவன் நம்மிடம் வந்து தலைப்பட வேண்டுமே தவிர நாம் அவனை அடைய ஆசைப்படக் கூடாது என்பது மூன்றாவது பொருள்.

மூன்றுமே சிறப்புடைய பொருள்கள். மொத்தத்தில் இந்தத் திருமந்திரத்தில் ஆசையே துன்பங்களின் தொடக்கம் என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

பத்தியுடைமை

192. அடியார் அடியார் அடியார் அடிமைக்கு
அடியனாய் நல்கிட டடிமையும் பூண்டேன்
அடியார் அருளால் அவனடி கூட
அடியான் இவனென் றடிமைகொண் டானே. 2562

சிவனடியார்க்கு அடியார்க்கு அடியார்க்கு அடிமையாய் என்னை அளித்து நான் அவர்தம் அடிமையாகப் பணிசெய்தேன். அதனால் என்னை அடியவனாக ஏற்றுக்கொண்ட பெரியோர் என் மீது கருணை செலுத்தினர். அந்தக் கருணையின் விளைவாக நான் சிவன் திருவடிகளை அடைந்தேன். அப்பெருமானும் “இவன் எனக்கு அடிமையாகத் தகுதி உடையவன்” என்று சொல்லி நேராகவே என்னை அடிமை கொண்டான்.

இத்திருமந்திரம் அடியார் தொண்டே ஆண்டவன் தொண்டு என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

193. நீரில் குளிரும் நெருப்பினில் சுட்டிடும்
ஆரிக் கடன்நந்தி ஆமா றறிபவர்
பாரில் பயனாகும் பார்க்கிலும் நேரியன்
ஊரில் உமாபதி ஆகிநின் றானே. 2563

சிவபெருமான் நீரில் தண்மையாயும் தீயில் வெம்மையாயும் இருக்கின்றான். இவ்வாறு பொருள்கள் தோறும் அதன் தன்மையாகவும் பயனாகவும் அவன் நிற்கும் இயல்பை முற்ற அறிந்தவர் யார்? அவனைப் பார்க்க நினைத்தாலும் அவனது வடிவம் உண்மையில் மிக நுண்ணியது(நேரியன்). ஆயினும் அடியார்பால் அருள்

கொண்டு ஊர்தோறும் உமாதேவியுடன் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுக்கும் எளிமையும் உடையவன் ஆவான் சிவபெருமான்.

சோதனை

194. அறிவுடை யானரு மாமறை உள்ளே
செறிவுடை யான்மிகு தேவாக்கும் தேவன்
பொறியுடை யான்புலன் ஐந்தும் கடந்த
குறியுடை யானொடும் கூடுவன் நானே. 2574

சிவபெருமான் பேரறிவாளன். மறைகளின் உள்ளே பொதிந்து நிற்கும் மாண்பொருள். பெரிய தேவர்க்கெல்லாம் தேவன். ஐம்பொறிகளும் கொண்ட தெய்வ உருவுடையவன். ஆனால் ஐம்புலன்களையும் வென்றவன் (பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்). இத்தகைய பெருமைகளை உடைய சிவபெருமானொடு நான் எப்போதும் கலந்து நிற்கின்றேன் என்கிறார் திருமுலர்.

195. காலினில் ஊறும் கரும்பினில் கட்டியும்
பாலினுள் நெய்யும் பழத்துள் இரதமும்
பூவினுள் நாற்றமும் போலுளான் எம்மிறை
காவலன் எங்கும் கலந்துநின் றானே. 2576

எங்கள் இறைவனும் இவ்வுலகின் காவலனும் ஆகிய சிவபெருமான் காற்றில் ஊறு (பரிசும்)ம், கரும்பில் வெல்லமும், பாலில் நெய்யும், பழத்தில் சுவையும், பூவில் மணமும் இரண்டறக் கலந்து நிற்பதைப் போல இவ்வுலக உயிர்கள் அனைத்தின் உள்ளங்களிலும் (உள்ள எங்கும்) கலந்து நிற்கின்றான்.

196. தன்மை வல்லோனைத் தவத்துள் நலத்தினை
நன்மை வல்லோனை நடுவுறை நந்தியைப்
புன்மை பொய்யாதே புனிதனை நாடுமின்
பன்மையில் உம்மைப் பரிசுசெய் வானே. 2579

சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு அருள் செய்வதாகிய தனது பண்பில் வல்லவன். உண்மைத் தவத்தின் பலனாக அடியவர்க்கு வெளிப்படுபவன். உலகுக்கு நன்மை செய்யவல்லவன். அனைத்துயிர்களையும் ஒப்ப நோக்கும் நடுவுநிலையாளன். தூயவன். இத்தகு சிவபெருமானை நீங்கள் இழிந்தபொய்ம்மை மனத்தில் நிலவாமல் உண்மை

அன்போடு நாடுங்கள். நாடினால் உலகில் உள்ள பலவாகிய உயிர்களிலிருந்து உங்களை வேறுபடுத்தி உங்களுக்கு வீடுபேறாகிய பரிசினை நல்குவான்.

தத்துவமசி - வாக்கியம்

197. நீஅது ஆனாய் எனநின்ற பேருரை
ஆயது நானானேன் என்னச் சமைந்தறச்
சேய சிவமாக்கும் சீர்நந்தி பேரருள்
ஆயது வாயானந் தானந்தி ஆகுமே.

2596

‘நீஅது ஆகிறாய்’ என்னும் பொருளதாய்க் குரு மாணவனுக்கு உபதேசிக்கின்ற மகாவாக்கியம் ‘தத்துவமசி’ (தொம்-நீ; தத்-அது; தசி-ஆகிறாய்). அந்த வாக்கியத்தைப் பொருளுணர்ந்து மாணவன் பயிலும் போது ‘நான் அது ஆனேன்’ எனும்பொருளதாகிய ‘அகம் பிரம்மாஸ்மி’ (அகம்-நான்; பிரம்மா-அது; அஸ்மி-ஆனேன்) எனும் மகாவாக்கியமாக நிற்கிறது.

இம்மகாவாக்கியங்களை உள்ளன்போடு பயிலும் மாணவனைச் சிவபெருமானின் பேரருள் மனம், வாக்குக்கட்கு அப்பாற்பட்ட சேயனாம் சிவமாகவே ஆக்கிவிடும். அவ்வாறு சிவனான அந்த மாணவனின் சீவன் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும்.

198. அறிவறி யாமை இரண்டும் அகற்றிச்
செறிவறி வாயெங்கும் நின்ற சிவனைப்
பிறிவறி யாது பிரானென்று பேணும்
குறியறி யாதவர் கொள்ளறி யாரே.

2599

கருவி கரணங்களால் வரும் சிற்றறிவையும், ஆணவமலத்தால் உண்டாகும் அறியாமையையும் எங்கும் நிறைந்துள்ள பேரறிவாம் சிவனருளால் நீக்கி, பெற்ற சிவஞானம் எனும் மெய்யறிவினால் சிவன் உயிர்களனைத்திலும் நீங்காது நிறைந்திருக்கும் முதல்வன் என்பதை உணர்ந்து, ‘அவனே எம்பிரான்’ என்று உள்ளம் கசிந்துருகி, அவனைப் பற்றிக் கொள்ளும் குறிக்கோளை அறிந்து கடைப்பிடிப்போர் பேரின்பம் அடைவர். அவ்வாறு அறியமுடியாதவர் துன்பத்திற்கே(பிறிவித்துன்பம்) ஆளாவர்.

199. துறந்துபுக் குள்ளொளிச் சோதியைக் கண்டு
பறந்தவென் உள்ளம் பணிந்து கிடந்தே
மறந்தறி யாவென்னை வானவர் கோனும்
இறந்து பிறவாமல் ஈங்குவைத் தானே. 2603

நான் எனது பற்றுக்களையெல்லாம் துறந்து குருவருளால் என் உள்ளே கலந்து நிற்கும் சோதிவடிவான இறைவனைக் கண்டேன். அதற்கு முன் அலையாய் அலைந்து கொண்டிருந்த என் மனம் அவனைக் கண்டதும் ஒடுங்கி அவனிடத்தே அடங்கிக் கிடந்தது. அதனால் அவனை இமைப்பொழுதும் மறவாமல் வாழ்ந்தேன். அத்தகைய என் அன்பை அறிந்த தேவர்களின் தலைவனாகிய சிவபெருமான் இறப்பு பிறப்பு என்பன என்னை அடையாதபடி செய்து இவ்வுலகிலேயே நீண்ட காலம் வாழச்செய்தான். இறுதியில் வீடுபேறு அருளுவான் என்பது குறிப்பு.

காரண பஞ்சாக்கரம்

200. சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்
சிவசிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவர்
சிவசிவ என்றிடச் சிவகதி தானே. 2679

இன்னும் தீவினைப் பயனை அனுபவிக்க வேண்டிய பக்குவமற்ற நிலையில் வாழ்வோர் 'சிவசிவ' எனச் செபிக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் பக்குவம் பெற்று அப்புண்ணிய நாமத்தைச் செபித்தால் அவரது தீவினைப் பயன்கள் மாய்ந்தொழியும். அதன் பின்னும் அவர்கள் தொடர்ந்து செபித்தால் விண்ணுலக வாழ்வு பெறுவர். அதன் பின்னரும் அவர்கள் உள்ளன்போடு தொடர்ந்து 'சிவசிவ' எனச் செபிப்பார்களேயானால் அவர்கள் வீடுபேறடைவர்.

திருக்கூத்து

201. எங்கும் திருமேனி எங்கும் சிவசத்தி
எங்கும் சிதம்பரம் எங்கும் திருநட்டம்
எங்கும் சிவமாய் இருத்தலால் எங்கெங்கும்
தங்கும் சிவனருள் தன்வினை யாட்டே. 2684

காணப்படும் பொருள் எல்லாம் அவற்றில் சிவன் ஒன்றாயும் உடனாயும் இருத்தலின் அவன் திருமேனிகளே.

உலகப்பொருட்களின் செயல்பாடெல்லாம் சிவனது திருவருட்சத்தியால் நிகழ்வனவே. எங்கும் நீக்கமற நிறைந்த அகண்ட பெருவெளியில் அவன் பேரறிவுவடிவனாகத் திருநடனம் ஆடுதலின் இவ்வெளி முற்றும் சிதாகாயமே. அவனது நடனத்தை எங்கும் காணலாம். இவ்வாறு எங்கும் சிவத்தொடர்பு இருத்தலால் அவனது அருளாகிய விளையாட்டே இவ்வுலகெங்கும் தங்கியுள்ளது என்பதை உணரலாம்.

சிவானந்தக் கூத்து

202. ஆனந்தம் ஆடரங்கு ஆனந்தம் பாடல்கள்
ஆனந்தம் பல்லியம் ஆனந்தம் வாச்சியம்
ஆனந்தம் ஆக அகில சராசரம்
ஆனந்தம் ஆனந்தக் கூத்துகந் தானுக்கே. 2687

‘ஆனந்தம்’ எனும் சொல்வழியாக உணரப்படும் பொருள் (வாச்சியம்-சொற்பொருள்) ஆருயிர்கள் அனைத்துக்கும் அனுபவப் பொருளாதற் பொருட்டே சிவபெருமான் ஆனந்தக் கூத்தை விரும்பி ஆடுகின்றான்.

அந்நிலையில் ‘மன்னன் எப்படி மன்னுயிர் அப்படி’ என்றாற்போல அவனது கூத்தின் நிகழிடமாகிய ஆடரங்கும் ஆனந்தம். கூத்துக்குப் பின்னணியாக இசைக்கும் பாடல்களும் இசைக்கருவிகளும் ஆனந்தம். இக்கூத்தின் பயனாய் உலகில் உள்ள இயங்குதிணை நிலைத்திணைகளாகிய அனைத்துப் பொருள்களும் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கின்றன.

203. வேதங்கள் ஆட மிகுவா கமமாடக்
கீதங்கள் ஆடக் கிளரண்டம் ஏழாடப்
பூதங்கள் ஆடப் புவனம் முழுதாட
நாதன்கொண் டாடினான் ஞானானந்தக் கூத்தே.

2691

சிவபெருமான் அறிவின்பக்கூத்தை ஆடினான். அதன் விளைவாக வேதங்கள் தோன்றின. உயர்ந்த ஆகமங்கள் தோன்றின. பல்வேறு இசைப் பாடல்கள் தோன்றின.

சிவபெருமான் அறிவின்பக்கூத்தாடியதன் விளைவாகவே ஐம்பூதங்கள் தோன்றின. அவற்றின் நடனத்தால்(செயற்பாடு-கலப்பு) புவனங்கள் தோன்றின. அவை விரிந்து ஏழு அண்டங்கள் ஆகின.

இத்திருமந்திரம் 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' என்பதன் விளக்கமாகும். சிவன் அசையவில்லை என்றால் ஒருபொருளும் அசையாது. அவன் அசைந்தால் அனைத்தும் அசையும். எனவே உலகப்பொருள்கள் அனைத்தும் அசைந்து தத்தம் இயல்பில் தொழிற்பட வேண்டும் என்றற்பொருட்டே சிவபெருமான் அசைதலாகிய அறிவின்பக்கூத்தை நிகழ்த்துகின்றான் என்பதே இத்திருமந்திரத்தின் உட்பொருள்.

204. பூதங்கள் ஐந்தில் பொறியில் புலனைந்தில்
வேதங்கள் ஐந்தில் மிகுமா கமந்தன்னில்
ஓதும் கலைகாலம் ஊழி உடனண்டப்
போதங்கள் ஐந்தில் புணர்ந்தாடும் சித்தனே. 2692

முந்திய திருமந்திரத்தில் உலகப்பொருட்கள் அனைத்தின் இயக்கத்திற்கும் காரணம் சிவன் திருக்கூத்து என்று சொல்லி அவன் 'வேறாய் நின்று' பொருள்களை இயக்கும் தன்மையை விளக்கிய திருமூலர் இத்திருமந்திரத்தில் அப்பொருள் இயக்கத்தில் கலந்து(புணர்ந்து) நின்று 'உடனாய் நின்று' இயங்குபவனும் அவனே என்பதை விளக்குகின்றார்.

நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, வானம் எனும் ஐம்பூதங்கள்; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐம்பொறிகள்; இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் எனும் வேதங்கள்; சிவாய நம எனும் ஐந்தெழுத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த (ஐந்தின்மிகும்) சிவாகமங்கள்; உலகில் கற்கப்படும் நூல்கள்; அவை வரையறுக்கும் கால அளவுகள்; அந்தக் காலத்தின் எல்லையாகச் சொல்லப்படும் ஊழி அண்டங்கள்; அவற்றை அறியும் அறிவு(போதம்) ஆகிய அனைத்திலும் சித்தனாகிய சிவபெருமான் கலந்து நின்று ஆடும் சிவானந்தக்கூத்தே அப்பொருள்களின் இயக்கம் என்பது இத்திருமந்திரத்தின் பொருள்.

பொற்றில்லைக் கூத்து

205. ஆதி பரனாட அங்கைக் கனலாட
ஓதும் சடையாட உன்மத்தம் உற்றாடப்
பாதி மதியாடப் பாரண்டம் மீதாட
நாதமோ டாடினான் நாதாந்த நடடமே. 2713

தத்துவங்களின் முடிவாகச் சொல்லப்படுவது நாததத்துவம். அந்த நாத தத்துவத்திற்கும் அப்பால் சிவன்

ஆடுவதே நாதாந்த நடனம் எனப்படும். அந்த நாதாந்த நடனத்தையே சிவன் சிலம்பொலியோடு (நாதமோடு) தில்லையில் ஆடுகின்றான் என்று சொல்கிறது இத்திருமந்திரம்.

இவ்வாறு சிவன் தில்லையில் ஆடும் போது அவன் கையில் உள்ள நெருப்பு, அவனது விரிந்து பரந்த சடை, அச்சடையில் அவன் சூடியிருக்கும் ஊமத்தம்பூ, அவன் தலையில் சூடியிருக்கும் பிறைநிலா, அவனைச் சார்ந்திருக்கும் இப்பாரும், அண்டங்களும் ஆடுகின்றன என்கிறார் திருமூலர்.

அனல் வினையை நீக்குவதையும் சடை ஞானத்தைத் தருதலையும், ஊமத்தைமலர் ஆனந்தம் விளைப்பதையும், பிறை அருள் வழங்கு தலையும் குறிப்பால் உணர்த்துவன. அவற்றின் அந்தச் செயற்பாடுகளையே அவையும் ஆடுகின்றன என இத்திருமந்திரம் விளக்குகிறது.

அற்புதக் கூத்து

206. அம்பலம் ஆவ தகில சராசரம்
அம்பலம் ஆவ தாதிப் பிரானடி
அம்பலம் ஆவ தப்புத்தீ மண்டலம்
அம்பலம் ஆவ தஞ்செழுத் தாமே.

2737

சிவன் ஆடும் நடனத்துக்குரிய ஆடரங்குகளைத் தூல சூக்கும் வகையால் கூறுவது இத்திருமந்திரம். இவ்வுலகனைத்தையும் (அகிலசராசரம்) ஆடரங்காகக் கொண்டு ஆடுகின்றான். நீர், நெருப்பு, நிலம், காற்று, ஆகாயம் (அப்பும்தியும் சொன்னதால் அது இனம் பற்றி ஐம்பூதங்களையும் குறிக்கும்) ஆகிய ஐம்பூதங்களையும் ஆடரங்காகக் கொண்டு ஆடுகின்றான்.

இவை சிவனது அற்புதக் கூத்தின் ஆடரங்குகளைத் தூல வகையால் சொன்னது. இனி சிவபெருமானது திருவடிகளே அவனது ஆடரங்கம் என்றும் 'சிவயநம்' எனும் ஐந்தெழுத்தே அவனது ஆடரங்கம் என்றும் கூறுவது சூக்கும் வகையால் என்க.

சிவபெருமானது வலத்திருவடி திரோதான சத்தியையும் இடத்திருவடி அருட்சத்தியையும் குறிக்கும். ஐந்தெழுத்து இவ்விரு சத்திகள், உயிர், சராசரம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். இவற்றையெல்லாம் ஆடரங்காகக் கொண்டு சிவபெருமான் அற்புதத் திருக்கூத்தை நிகழ்த்துகிறான் என்கிறார் திருமூலர்.

207. ஆதி நடஞ்செய்தான் என்பர்கள் ஆதர்கள்
ஆதி நடஞ்செய்கை ஆரும் அறிகிலர்
ஆதி நடமாடல் ஆரும் அறிந்தபின்
ஆதி நடமாடல் ஆமருட் சத்தியே.

2749

முதல்வன் ஆகிய சிவபெருமான் நடனம் ஆடுகிறான் என்று அதன் காரணத்தையும் உட்பொருளையும் அறியாத அறிவிலிகள் பிதற்றித்திரிவர். அந்நடனத்தின் உட்பொருளை ஞானிகளைத் தவிர யாரும் அறியமாட்டார்கள். ஞானிகள் அறிந்து கூறும் செய்தி யாதெனின் சிவபெருமான் உயிர்களின் மீது வைத்த அருளினால் 'உயிர்கள் உய்க', 'உலகங்கள் தோன்றுக' எனச் சங்கற்பித்தலாகிய அசைவே அவனது நடனம் என்பது தான்.

208. தத்துவம் ஆடச் சதாசிவம் தானாடச்
சித்தமும் ஆடச் சிவசத்தி தானாட
வைத்த சராசரம் ஆட மறையாட
அத்தனும் ஆடினான் ஆனந்தக் கூத்தே.

2751

உலகம் எல்லாம் இயங்க இறைவனின் ஆடல் நிகழ வேண்டும் என்று கூறுவது இத்திருமந்திரம். இதன் மூன்று அடிகளிலும் 'ஆட' என்ற சொல் வரும் இடமெல்லாம் 'ஆடுவதற்காக' எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். அவையெல்லாம் ஆடுவதற்காக என்றால் தத்தம் இயல்புப்படி தொழிற்படுவதற்காக என்பது பொருள்.

இவ்வுலகத்தின் மூலக்கூறுகள் எனச் சைவ சித்தாந்தம் கூறும் தத்துவங்கள் அனைத்தும் தொழிற்படுவதற்காகவும், சதாசிவம் முதலிய ஐந்தொழிற் கடவுளாகிய சிவபேதங்கள் தொழிற்படுவதற்காகவும், உயிர்களின் அறிவு செயற்படுவதற்காகவும், உலகின் உயிர்த்திணை, நிலைத்திணை ஆகிய அனைத்தும் செயற்படுவதற்காகவும், வேதங்கள் செயற்படுவதற்காகவும், அவனது அருட்சத்தியாகிய சிவசத்தி செயற்படுவதற்காகவுமே தலைவனாகிய சிவபெருமான் அற்புதக் கூத்தாடினான் என்பது பொருள்.

ஞானோதயம்

209. கரியட்ட கையன் கபாலங்கை ஏந்தி
எரியும் இளம்பிறை கும்பம் மாணை
அரியன் பெரியன்னன் நாட்பட்ட தல்லால்
கரியன்கொல் சேயன்கொல் காண்கின்றி லேனே.

2776

உயிர்களின் ஆணவமலம் என்பது மதயானையை ஒக்கும். எனவே சிவபெருமான் கயமுகாசுரன் எனும் யானையைக் கொண்டு தோலைப் போர்த்திக் கொண்டாடும் என்பது அவன் ஆணவமலத்தை நீக்க வல்லவன் என்பதைக் குறிக்கும் உருவகம்.

பிரம்மாவின் தலைகளுள் ஒன்றைக் கிள்ளி அதனைப் பிச்சைப் பாத்திரமாகத் தன்கையில் வைத்திருக்கிறான் சிவன் என்பது கல்வியறிவு காரணமாகச் செருக்குக் கொள்வாரின் செருக்கை அடக்க வல்லவன் சிவன் என்பதைக் குறிக்கும் உருவகம்.

தக்கனது சாபத்தால் பீடிக்கப்பெற்ற சந்திரனைப் பிறை வடிவத்தில் சிவபெருமான் தன் சடையில் அணிந்து கொண்டான் என்பது வலியோரால் எளியோர் துன்புறும்போது அவர்க்கு அடைக்கலம் அருளிக் காப்பவன் சிவன் என்பதன் உருவகம்.

இவ்வாறு சிவபெருமானின் உருவம், திருமேனி குறித்த கதைகள், புராணச் செய்திகள் அனைத்தும் உருவகங்களே. எனவே சிவன் கரிய நிறத்தவனா? சிவந்த நிறத்தவனா? என்பதைக் கண்கொண்டு கண்டவர் யாருமில்ர். யானும் கண்டதில்லை.

ஆனால் சிவபெருமான் அரியவன் பெரியவன் என்று ஞானியரும் அருளாளர்களும் நூல்களும் சொல்வதைக் கேட்டே நான் அவனுக்கு அடிமை ஆயினேன் என்கிறார் திருமூலர்.

இதே கருத்தைக்(இறைவன் உருவமற்றவன் என்பதை) காரைக்காலம்மையாரின்

“அன்றும் திருஉருவம் காணாதே ஆட்பட்டேன்
இன்றும் திருஉருவம் காண்கிலேன் - என்றுந்தான்
எவ்வுருவோ நும்பிரான் என்பார்கட் கன்னுரைக்கேன்
எவ்வுருவோ நுன்னுருவம் ஏது”

(அற்புதத்திருவந்தாதி - 61)

எனும் பாடலாலும் அறியலாம்.

210. தத்துவம் எங்குண்டு தத்துவன் அங்குண்டு
தத்துவம் எங்கில்லை தத்துவன் அங்கில்லை
தத்துவ ஞானத்தில் தன்னை அறிந்தபின்
தத்துவன் அங்கே தலைப்படும் தானே. 2779

தத்துவம் என்பது இங்கே மெய்யறிவு எனப்
பொருள்படும். அதாவது பொருள்களின் பொதுமையை
மட்டும் உணராமல் அவற்றின் மெய்ம்மையை உணர்தல்.
“மெய்ப்பொருள் காண்பது” எனத் திருவள்ளுவர் கூறுவதும்
அதுவே.

அவ்வாறு மெய்ப்பொருள் உணர்தலின் முதற்படி
'தன்னை அறிதல்'. தான் என்பது கருவி கரணங்கள் அல்ல.
ஆன்மா என அறிதல்.

அவ்வாறு தன்னை அறிந்த பின் மேன் மேலும்
மெய்ப்பொருள் ஆய்வில் முனைந்து நிற்போர்க்குச் சிவன்
தானே வந்து தலைப்படுவான்.

தன்னை அறியும் அறிவு கூட இல்லாத பேதையர்
சிவனை அறியமாட்டார் எனச் சிவானந்தம் பெறுதற்கு
மெய்ஞ்ஞானமே அடிப்படை என்பதை இத்திருமந்திரம்
விளக்குகிறது.

211. நானென்றும் தானென்றும் நாடினேன் நாடலும்
நானென்று தானென் நிரண்டில்லை என்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானும் நினைப்பொழிந் தேனே. 2782

குருவின் உபதேசத்தால் நான் என்பது உட-லும்
அதன் கருவி கரணங்களும் அல்ல. உயிரே என்பதை
உணர்ந்தேன். அப்படி உணர்ந்த பின் உயிராகிய நான்
அடிமை. சிவபெருமான் என்னை ஆட்கொண்டவன் என
நினைந்து மேலும் ஆய்வில் ஈடுபட்டேன்.

அப்போது என்னை எனக்குத் தன் திரோதான சத்தியால்
உணர்த்தியருளிய சிவன் தன் அருட்சத்தியால் நான் வேறு
சிவம் வேறில்லை. சிவன் என்னுள் கலந்தே நிற்கிறான்
என்பதை நான் உணரும்படி செய்தான்.

அதனை உணர்ந்த நான் இப்போது 'நான்' எனத்தனியே
உணரும் தற்போதத்தை நீக்கி என்னிற் கலந்து நிற்கும்
சிவனையே நினைத்து வாழ்கின்றேன் என்கிறார் திருமூலர்.

சொருப உதயம்

212. உருவின்றி யேநின் றுருவம் புணர்க்கும்
கருவின்றி யேநின் று தான்கரு வாகும்
மருவின்றி யேநின் ற மாயப் பிரானைக்
குருவின்றி யாவர்க்கும் கூட ஒண்ணாதே. 2800

சிவபெருமான் தனக்கு ஓர் உடம்பில்லாமலேபல உயிர்கட்கும் பல்வேறு வகையான உடம்புகளைப் படைத்துக் கொடுக்கிறான். தனக்கு ஒரு காரணம் இன்றித் தானே அனைத்திற்கும் காரணனாய் உள்ளான். எந்தப்பொருளின் தன்மையும் தன்னைப் பற்றாது தான் அனைத்துப் பொருளிலும் தாமரை இலைத் தண்ணீர் போலப் பொருந்தி நிற்கின்றான். ஆகவே அவனது நிலை அறிய இயலாத மறைபொருளாக இருக்கிறது. எனவே தகுதியான குரு ஒருவரின் துணையின்றி யாரும் தாமாகவே நேரடியாகச் சிவனை அடைதல் இயலாத ஒன்றாம் என்கிறது இத்திருமந்திரம்.

சிவருபம்

213. சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படும்
சிந்தை தெளியத் தெளியவல் லார்கட்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானே. 2812

உயிரும், உயிரின் அறிவினுள் அறிவுக்கறிவாய் உள்ள சிவனும் பொருளால் வெவ்வேறு. ஆயினும் உடலும் உயிரும் போல ஒன்றுபட்டு நிற்கும் கலப்பினால் உயிர்வேறு சிவம்வேறு இல்லை என்கிறது இத்திருமந்திரம்.

பயிற்சியால் தங்களது அறிவு மாசற்று விளங்கும்படி உயிரில் கலந்து நிற்கும் சிவனை உணர முயலும் முயற்சியை மேற்கொள்பவர்கட்கு அவர்கள் அறிவிலிருந்து சிவன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவான். இக்கருத்தைத் தான் அப்பர்,

விறகில் தீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
பறைய நின்றுளன் மாணிச் சோதியான்
உறவுகோல் நட்டு உணர்வு கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடைய முன்றிற்குமே.

(தி.5.ப.90.பா.10)

என்று கூறுகிறார்.

சிவதரிசனம்

214. உணர்வும் அவனே உயிரும் அவனே
புணரும் அவனே புலனும் அவனே
இணரும் அவன்தன்னை எண்ணலும் ஆகான்
துணரின் மலர்க்கந்தம் துன்னிநின் றானே. 2816

கொத்தாக உள்ள மலர்களில் (மலர்த்துணர்) மணம் (கந்தம்) ஒன்றியைந்தே இருத்தல்போல் சிவன் என் உணர்வாயும் உயிராயும் என்னோடு ஒன்றியைந்து நிற்கின்றான். அதே சமயம் வேறுபொருளாய் உடன்நின்று நான் கூடிமகிழ் (புணர்)த் தன்னைத் தருபவனும் அவனே. கூடி மகிழுங்கால் புலப்படுகின்ற பேரின்பமும் (புலன்) அவனே. இவ்வாறெல்லாம் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளுகின்ற (இணரும்) அவனைச் சிந்திக்க நினைத்தால் அவன் நம்சிந்தனைக்கு எட்டான்.

சிந்தனைக்கு எட்டாதவனாய் 'வேறாய்' இருக்கும் சிவன் அதே நேரத்தில் உயிர்களோடு 'உடனாயும்' 'ஒன்றாயும்' இருப்பதனை இத்திருமந்திரம் விளக்குகிறது.

முத்திநிலை; கரும நிருவாணம்

215. பற்றற் றவர்பற்றி நின்ற பரம்பொருள்
கற்றவர் கற்றுக் கருதிய கண்ணுதல்
சுற்றற் றவர்கற்றி நின்றஎம் சோதியைப்
பெற்றுற் றவர்கள் பிதற்றொழிந் தாரே. 2824

உலகியற் பற்றுச் சிறிதும் இல்லாதோர் தமக்கு ஒரே பற்றாகப் பற்றி நிற்கும் பரம்பொருள் சிவன். நூல்களைத் தக்க குருவிடம் சுற்றவர்கள் சிவஞானத்தோடு எண்ணி அடைய விரும்பும் ஈசன் சிவன். சிவனும் சிவனடியாருமே சுற்றம். வேறு சுற்றம் எதுவும் தமக்கு இல்லை என வாழ்பவர்கள் சார்ந்து நிற்கும் சோதி சிவன். இத்தகு இயல்புடைய சிவபெருமானைத் தமதாகப் பெற்றவர்கள், அதாவது சிவப் பேறு பெற்றவர்கள் மட்டுமே உலகியற் பேச்சுக்களாகிய பிதற்றலை மறந்து, ஒழித்து, சிவனை வழிபடுபவர் ஆவர்.

அனுபூதி

216. உருவிலி ஊனிலி ஊனமொன் றில்லி
 திருவிலி தீதிலி தேவர்க்கும் தேவன்
 பொருவிலி பூதப் படையுடை யாளி
 மருவிலி வந்தென் மனம்புகுந் தானே. 2829

சிவன் உருவம் இல்லாதவன். அன்பர்க்காக வடிவம் கொள்ளும்போதும் ஊனுடம்பை அன்றி அருளுடம்பைக் கொள்ளுபவன். நன்மை, தீமை இரண்டும் அற்றவன். செல்வம், வறுமை இரண்டும் அற்றவன். தேவர்கட்கெல்லாம் தேவன். தன்னை ஒப்பார் இல்லாதவன். பூதகணங்களை உடையவன். குற்றம் (மரு) அற்றவன். அவன் என்னால் இன்று உண்மையாய், அனுபூதியாய் அறியப்பட்டான். மிகவும் அரியவன், அடியார் மனத்தில் எளியனாய் வந்து நின்றலை இத்திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது.

217. கண்டறி வாரில்லைக் காயத்துள் நந்தியை
 எண்ணிசை யோரும் இறைவனென் றேத்துவர்
 அண்டம் கடந்த அளவிலா ஆனந்தம்
 தொண்டர் முகந்த துறையறி யோமே. 2830

இந்த உலகத்தின் எட்டுத்திக்குிலும் வாழும் மக்களெல்லாம் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுள் என்று போற்றி வணங்குகின்றனர். ஆனால் அவர்களுட் பெரும்பாலோர் அந்தச் சிவபெருமான் அவரவர் உடலுக்குள்ளே நின்று அருள் புரிவதை அறியாதவர்களே.

அந்த நிலையை அறிந்த ஒரு சிலரே உண்மையில் சிவபெருமானின் மெய்த்தொண்டர் ஆவர். கரையில்லாத ஆனந்தமாகடலாக உள்ள சிவபெருமானிடம் அந்த மெய்த் தொண்டர்கள் ஆனந்தத்தைத் தம்மால் ஆன அளவு முகந்து உண்கின்ற துறையை நாமெல்லாம் அறியவில்லை.

அந்தத்துறை சிவபெருமானை உள்ளத்தின் உள்ளே வைத்துச் செய்யப்படும் ஞானபூசை அல்லது மோனசமாதி எனும் அனுபூதி நிலையே ஆகும்.

218. முகத்தினில் கண்கொண்டு பார்க்கின்ற மூடர்காள்
 அகத்தினில் கண்கொண்டு பார்ப்பதே ஆனந்தம்
 மகளுக்குத் தாய்தன் மணாளனோ டாடிய
 சுகத்தினைச் சொல்லெனில் சொல்லுமா றெங்ஙனே. 2832

புறக்கண்ணால் சிவபெருமானைக் கண்டு சிவானுபவம் எனும் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க நினைக்கின்ற மூடர்களே. அகக்கண்ணால் சிவபெருமானை உங்கள் உள்ளத்தில் ஒளியாகக் கண்டு அனுபவிப்பதே உண்மையான சிவானந்தம் ஆகும்.

எதுபோல என்றால் தாய் தன் கணவனோடு வாழ்ந்து அனுபவித்த இல்லற இன்பத்தைத் தனக்கு விளக்கிச் சொல்லுமாறு மகள் கேட்டால் தாயால் அதனை விளக்கிச் சொல்ல இயலுமா? உரிய பருவமும் வாழ்க்கையும் அமையும் போது மகள் தன் அனுபவத்தால் தான் அவ்விற்பத்தை உணர முடியுமே தவிர, தாயோ வேறு யாரோ எடுத்துச் சொல்லி உணர முடியாது.

அவ்வாறே சிவானந்தமும் மோனசமாதியில் அனுபூதியாக அனுபவித்து மட்டுமே அறியக்கூடிய ஒன்று என்பதை இத்திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது.

வரைவுரை மாட்சி

219. தான்வரை வற்றபின் ஆரை வரைவது
தானவன் ஆனபின் ஆரை நினைவது
காமனை வென்றகண் ஆரை உகப்பது
தூமொழி வாசகம் சொல்லுமின் நீரே. 2842

உயிரானது தானே எல்லையற்ற வியாபக நிலையை அடைந்த பின் அது யாரைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்? உயிர் சிவமே ஆகிய பின் அது யாரைக் குறித்துத் தியானிப்பது? பற்றெல்லாம் விட்ட(காமனை வென்ற) பேரறிவு நிலையை அடைந்த உயிர் இனி யாரை விரும்பும்? நீங்களே இதற்கு விடை சொல்லுங்கள் என்கிறார் திருமூலர். இவற்றிற்குரிய விடை தானே சிவமானபின் யாரையும் விரும்ப வேண்டாம். நினைக்க வேண்டாம். பற்றிக் கொள்ள வேண்டாம் என்பதே.

220. உரையற்ற தொன்றை உரைசெய்யும் ஊமர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாணல் ஆகுமோ
தீரையற்ற நீர்போல் சிந்தைதெளி வார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான் புரிசடை யோனே. 2843

சிவம் சொல்லைக் கடந்தது. அதனைச் சொல்ல முயலும் ஊமைகளே! உங்கள் முயற்சி கரையற்ற கடலுக்குக் கரைகாண்பதைப் போன்ற முயற்சியாகும். அலையில்லாதகடல்போலச் சிந்தை தெளிந்தால் அந்த ஞானத்தில் தான் சிவனைப் புரிந்து கொள்ளலாம். மற்றபடி அவனை உவமைசொல்லி விளக்க இயலாது. ஏனெனில் அவன் உவமையற்றவன் (புரை-உவமை)

அணைந்தோர் தன்மை

221. மலமில்லை மாசில்லை மானாபி மானம்
குலமில்லை கொள்ளும் குணங்களும் இல்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தி னாலே
பலமன்னி அன்பில் பதித்துவைப் பார்க்கே. 2845

குருவருளால் சிவஞானம் பெற்று அதன் பயனாகச் சிவத்தை அன்பினால் தம் உள்ளத்தில் பதித்து வைத்திருப்போர் சீவன் முத்தர் ஆவர். அவரது புறத்தோற்றம் உலகத்தவர் தோற்றம் போலவே காணப்பட்டாலும் அவரது இயல்புகள் முற்றிலும் வேறுபட்டவையாம்.

சீவன் முத்தர்களுக்கு ஆணவமலமும், அதனால் ஏற்படும் யான், எனது என்ற அகப்புறப்பற்றுக்களும் இல்லை. ஆசை, கோபம் முதலிய குற்றங்கள் இல்லை. தன்முனைப்பும், உறவு, பொருள் ஆகியவற்றின் மீது பற்றும் இல்லை. குலவேறுபாடு பார்க்கும் இயல்பில்லை. சத்துவம், இராஜசம், தாமதம் எனப்படும் முக்குணவயப்படும் தன்மை இல்லை. இன்ப துன்பம் இல்லை.

இத்திருமந்திரம் சிவனை அனுபவமாக அணைந்தவர் இயல்பால் உலகோரிலிருந்து வேறுபட்ட சீவன் முத்தர் என்பதை விளக்குகிறது.

222. ஆராலும் என்னை அமட்டவொண் ணாதினிச்
சீரார் பிரான்வந்தென் சிந்தை புகுந்தனன்
சீராடி அங்கே திரிவதல் லாலினி
யார்பாடும் சாரா அறிவறிந் தேனே. 2848

சிறப்புமிக்க சிவபெருமான் வந்து என் உள்ளத்தில் புகுந்து அங்கே நிலைத்து நிற்கிறான். எனவே அவனது பெருமைகளைத் திரும்பத்திரும்ப நினைத்து அந்நினைவில்

திளைத்துச் சிவனோடு ஊடாடுதலைத் தவிர யாரையும் சார்ந்து அவர்க்கு அடிமையாகும் நிலையிலிருந்து நீங்கும் அறிவை (சுதந்திர உணர்வு) நான் அடைந்து விட்டேன். எனவே இனி யாராவது என்னை அடக்கியாளவோ, கட்டுப்படுத்தவோ, அச்சுறுத்தவோ (அமட்டுதல்) இயலாது.

இது சீவன் முத்தர்(சிவனை அடைந்தோர்) பெறும் துணிவு. இத்துணியைத் தான் அப்பரும்

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” என எடுத்து மொழிந்தார்.

223. ஒன்றுகண் டருல குக்கொரு தெய்வமும்

ஒன்றுகண் டருல குக்குயி ராவது

நன்றுகண் டரிந் நமச்சிவா யப்பமும்

தின்றுகண் டேற்கது தீத்தீத்த வாறே.

2850

உலகுக்கு ஒரு தெய்வமான பரம்பொருள் சிவமே. அச்சிவபரம்பொருள் உலக உயிர்கள் அனைத்திலும் உயிருக்கு உயிராக - அறிவுக்கு அறிவாக - பரவியிருக்கிறது.

அந்த ஒரே பரம்பொருளுக்குரிய மந்திரம் ‘நமசிவாய’ என்பதே. அதன் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து பயில்கின்றவர்கள் கடவுள் இன்பம் கரை இல்லாப் பேரின்பம் என்பதை உணர்வர்.

‘நமசிவாய’ மந்திரத்தை ஒரு பழமாக உருவகித்தால் அப்பழத்தின் இனிமை அதனைத் தின்றவர்க்கே தெரியும். பிறர்க்குத் தெரியாது. நான் அதனைத் தின்று பார்த்தவன். பிறகனிகளின் சுவை உண்ணத்தெவிட்டும். ‘நமசிவாய’ப் பழம் எப்போதும் தெவிட்டாமல் இனிக்கும்.

திருமூலர் ஒரு சீவன் முத்தர் ஆகையால் சீவன் முத்தரின்(அணைந்தோரின்) இயல்பைத் தன் அனுபவத்தை வைத்தே விளக்குகிறார்.

224. சித்தம் சிவமாய் மலம்மூன்றும் செற்றவர்

சுத்த சிவமாவார் தோயார் மலபந்தம்

கத்தும் சிலுகும் கலகமும் கைகாணார்

சத்தம் பரவிந்து தானாமென் றெண்ணியே. 2855

மும்மலங்களையும் வென்று சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தியோர் சுத்த சிவமே யாவர். ஆகவே அவர் மும்மலங்களால் பிணிப்புற மாட்டார். பிறர் கூறும்

ஆரவாரச் சொற்களும், புன்மொழியும் (சிலுகு), மயக்கும் மொழியும் தம்மை அணுகவிடார். ஏன் எனில் அவர்கள் பரநாதத்தை(சிவன் தொடர்பான ஒலி) மதிப்பரே தவிரப் பிற ஒலிகளை மதியார் ஆதலின்.

இத்திருமந்திரம் சிவனை அணைந்தோர் சிவன் தொடர்பான ஒலிகளைத் தவிரப் பிற ஒலிகளை மதியார் என்பதை உணர்த்துகிறது.

225. நினைப்பும் மறப்பும் இல்லா தவர்நெஞ்சம்
வினைப்பற் றறுக்கும் விமலன் இருக்கும்
வினைப்பற் றறுக்கும் விமலனைத் தேடி
நினைக்கப் பெறில்அவன் நீளியன் ஆமே. 2856

நினைத்தலும் மறத்தலும் உலகோர் செயல். ஆனால் இடையறாது சிவனை நினைந்து அதன் பயனாகத் தம் சித்தத்தில் சிவன் வந்து சேரப்பெற்றவர்கட்கு நினைப்பும் மறப்பும் வாரா. அவ்வாறு நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாச் சீவன் முத்தர் நெஞ்சத்தில் வினைப் பயன்களை வேரறுக்கும் குற்றமற்ற(விமலன்)வனாகிய சிவபெருமான் தங்கியிருப்பான்.

அவ்வாறின்றிச் சிவனை ஒரு கால் நினைந்து ஒருகால் மறந்து மீண்டும் நினைவு வரும் போது சிவனைத் தேடுவோர்க்கு அவன் கிட்டவொண்ணாத தொலைவில் இருப்பான்(நீளியன்).

இத்திருமந்திரம் சிவனை அணைந்த சீவன் முத்தர் மனத்தில் சிவன் கரவின்றி எப்போதும் விளங்கித் தோன்றுவான் என்பதை விளக்குகிறது.

226. சிவபெரு மானென்று நானழைத் தேத்தத்
தவபெரு மானென்று தான்வந்து நின்றான்
அவபெரு மானென்னை ஆளுடை நாதன்
பவபெரு மானைப் பணிந்துநின் றேனே. 2857

நான் சிவபெருமானை உணரத் தலைப்பட்டுச் 'சிவனே' என்று அழைத்தேன். 'அந்த மெய்த்தவத்திற்குத் தலைவன் நானே' என்பான் போலச் சிவபெருமான் என் முன்னே வந்து நின்றான்.

இவ்வாறு தன் பெயரைச் சொல்லுவாரிடமெல்லாம் உடனே தோன்றுகின்ற(பவன்) அப்பெருமானை, 'யார்

யார் எவ்வெப் பெயரால் அழைக்கின்றாரோ, அவர் முன்னெல்லாம் அவர்களுதும் வடிவில் தோன்றும் அருளாளன்' (அவபெருமான்-அவ்வப்பெருமான்) எனவும் அறிந்தேன். இக்கருத்தையே சிவஞான சித்தி,

“யாதொரு தெய்வங்கொண்டார் அத்தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொரு பாகனார் தாம் வருவர்”

என்று கூறுகிறது.

227. பணிந்துநின் றேன்பர மாதி பதியைத்
துணிந்துநின் றேன்இனி மற்றொன்றும் வேண்டேன்
அணிந்துநின் றேன்உடல் உத்திப் பிராணைத்
தணிந்துநின் றேன்சிவன் தன்மைகண் டேனே.2858

முதல்வர்கட்கெல்லாம் முதல்வனாயுள்ள (பரமாதிபதி) சிவனையே நான் முதல்வன் எனத் துணிந்தேன். அதனால் அவனையே நான் வணங்கினேன். இனி அச்செயலைத் தவிர வேறெதையும் நான் விரும்பேன். ஆதி முதல்வனாகிய சிவனை என் உள்ளத்தில் இருத்தினேன். அதனால் அவனது உண்மை இயல்புகள் எல்லாம் எனக்கு அனுபவமாயின. அதன் விளைவாக நான் முனைப்புநீங்கி நின்றேன் என அணைந்தவர் தன்மையைத் தம்மீதே வைத்து விளக்குகிறார் திருமூலர்.

228. என்னஞ்சம் ஈசன் இணையடி தான்சேர்ந்து
முன்னஞ்செய் தேத்த முழுதும் பிறப்பறும்
தன்னஞ்சம் இல்லாத் தலைவன் தலைவிதி
பின்னஞ்செய் தென்னைப் பிணக்கறுத்தானே.2859

எனது நெஞ்சம் சிவபெருமானது திருவடி இணைகளையே சார்ந்து, அவற்றையே நினைத்து, அவற்றையே துதித்தலால் எனது பிறவித்தொடர் இத்தோடு முடிவுறும். இது உறுதி.

தனக்கு நெஞ்சம் முதலிய மாயா கருவி கரணங்கள் இல்லாத தலைவனாகிய சிவபெருமான் எனது தலைவிதியை (வினைப்பயனை) எனக்கு ஆகாதபடி பிரித்து, எனக்கு இன்பத்தில் மகிழ்ச்சியும் துன்பத்தில் வாட்டமும் ஆகிய முரண்பட்ட நிலைகள்(பிணக்கு) இல்லாதபடி அறவே நீக்கிவிட்டான்.

பிறவிச் சுழலிலிருந்து விடுபடுவதும் வினைப்பயனைத் துய்க்காத நிலைபெறுவதும் இன்பதுன்பமற்ற நிலை எய்துவதும் அணைந்தோர் தன்மை என்பதை இத்திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது.

229. பிணக்கறுத் தான்பிணி மூப்பறுத் தெண்ணும்
கணக்கறுத் தாண்டனன் காண்நந்தி என்னைப்
பிணக்கறுத் தென்னுடன் முன்வந்த துன்பம்
வணக்கலுற் றேன்சிவம் வந்தது தானே. 2860

சிவபெருமான் என்னுடைய அறியாமையைப் (பிணக்கு) போக்கி, என் உடம்பு நோய் மூப்பு முதலிய துன்பங்களை அடையாவண்ணம் செய்து, ஆயுள் எப்போது முடியும் எனக் கணக்கிடும் எண்ணத்தையும்(மரணபயம்) நீக்கி என்னை ஆண்டு கொண்டான்.

யானும் தொன்று தொட்டு என்னோடு கூடவே வந்து கொண்டிருந்த இன்ப துன்பங்களாகிய முரண்பாடுகளை (பிணக்கு) நீக்கிக்கொண்டு சிவபெருமானையே வணங்கத் தலைப்பட்டேன். அதன் விளைவாகச் சிவமே என்னிடம் வந்து சேர்ந்து எனக்கு அனுபவப் பொருளாயிற்று.

அணைந்தோர் தன்மை சிவானுபவம் பெறுவது என்று இத்திருமந்திரம் உணர்த்துகிறது.

சூனிய சம்பாஷணை

230. பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுவைந்தும் பாலாச் சொரியுமே. 2884

பார்ப்பான் ஒருவன் வீட்டில் பாற்பசுக்கள் ஐந்துள். ஆனால் அவற்றை முறையாக மேய்ப்பவர் ஒருவரும் இல்லை. எனவே அவை தம் மனம் போன போக்கில் ஊரெங்கும் அலைந்து திரிகின்றன. சரியாக மேய்ப்பவர் ஒருவர் வாய்த்தால் அவற்றின் வெறி அடங்கி முறையாகப் புல்மேய்ந்து நேரத்திற்குக் கொட்டிலுக்குத் திரும்பிப் பார்ப்பானுக்குப் பயன்தரும் வகையில் பாலை மிகுதியாக வழங்கும்.

இது ஒரு குறியீட்டுச் செய்தி. இதன் உள்ளே பொதிந்துள்ள பொருள் வருமாறு. உயிரின் உள்ளே மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்து பொறிகள் இருக்கின்றன. அவற்றைச் சிவத்தை நோக்கிச் செலுத்தும் தகுதி மிக்க குரு அந்த உயிருக்கு வாய்க்கவில்லையென்றால் அவ்வுயிரின் ஐம்பொறிகளும் உலகியல் இன்பங்களை நாடித் தம் போக்கில் செயல்பட்டு அவ்வுயிருக்கு எப்பயனுமின்றிக் கழியும்.

உயிருக்குச் சிவஞானத்தை உபதேசிக்கும் தகுதிமிக்க குரு வாய்க்கப் பெற்றால் அவரது உபதேசத்தாலும் அருளாலும் உயிரின் ஐம்பொறிகளும் சிவவழிபாட்டில் அந்த உயிருக்குத் துணை செய்யும். அவ்வுயிர் சிவானந்தப் பெரும்பேற்றை அப்பொறிகளின் துணையுடன் அடையலாம்.

இக்கருத்தைத் தான் திருமூலர் மறைபொருளாக (சூனிய) எடுத்துரைக்கிறார்.

231. பாசி படர்ந்து கிடந்த குளத்திடைக்
கூசி இருக்கும் குருகிறை தேர்ந்துண்ணும்
துாசி மறவன் துணைவழி யெய்திடப்
பாசி கிடந்து பதைக்கின்ற வாறே.

2927

ஒரு குளத்தில் பாசி படர்ந்து கிடக்கிறது. அக்குளத்தில் இரைதேர்ந்துண்ணும் குருகு, பாசிபடர்ந்து மறைத்தலால் தனக்குரிய இரையை எளிதில் காண இயலாமல் வருந்தி வருந்திச் சிறிதே இரையைப் பெறுகிறது. அவ்வழியே வரும் படைவீரன் குளத்தில் நீர்பருக எண்ணிப் பாசிகளை அப்புறப்படுத்தினான். குருகு தனக்கு வேண்டிய இரையை எளிதில் மிகுதியாக உண்டு மகிழ்ந்தது.

இதன் உட்பொருள் வருமாறு;

உயிரின் அறிவு (குளம்) மலத்தால் (பாசி) மறைக்கப் பட்டுள்ளது. எனவே உயிரால் (குருகு) சிவத்தை (இரை) எளிதில் கண்டடைய முடியவில்லை. படை வீரன் (குரு), பாசியை (மலத்தை) அப்புறப்படுத்திவிட்டால் உயிர் சிவத்தை எளிதில் கண்டடைந்து இன்புறும்.

பாசநீக்கத்திற்கும் சிவானந்தப்பெரும் பேற்றிற்கும் குருவருள் தேவை என்பதே இத்திருமந்திரத்தின் மறைபொருள்.

சருவ வியாபி

232. நானறிந் தப்பொருள் நாட இடமில்லை
 வானறிந் தங்கே வழியுற விம்மிடும்
 ஊனறிந் துள்ளே உயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர்
 தானறிந் தெங்கும் தலைப்பட லாமே. 2937

மெய்ப்பொருளை உயிர் தனக்குள் தேடித்தான் காண வேண்டுமே தவிர உலகில் வேறு எங்கும் அம்மெய்ப்பொருளைக் காணும் இடம் நான் அறிந்தவரை இல்லை என்கிறார் திருமூலர்.

இறைவன் திருவருளை முதலில் அறிந்து (வானறிந்து) அத்திருவருள் காட்டும் வழியில் சென்றால் மெய்ப்பொருள் வெளிப்படும். அது வெளிப்படும் போது உயிரானது உடம்பு எனப்படும் கருவி கரணங்கள் தானல்ல என்பதை அறிந்து விலக்கிட வழி புலப்படும். அவ்வாறு விலக்கினால் உயிரின் உள்ளே ஒளிப்பொருளாக உள்ள மெய்ப்பொருள் இவ்வுலகில் எல்லா இடத்திலும் நிறைந்திருக்கும்(வியாபக நிலை) நிலையை உணர்ந்து எய்தலாம்.

233. தேவனும் ஆகும் தீசைதீசை பத்துளும்
 ஏவனும் ஆம்விரி நீருல கேழையும்
 ஆவனும் ஆமமர்ந் தெங்கும் உலகினும்
 நாவனும் ஆகி நவிறுகின் றானே. 2942

சிவபெருமான் திசையனைத்திலும் உள்ள பொருள்கள் அது அதற்குத் தலைவனாய் நிற்கின்றான். அங்குள்ள எல்லாப்பொருள்களுமாய் நிற்கின்றான். கடல் சூழ்ந்த உலகங்கள் ஏழையும் ஆக்குபவனாகி அவை அனைத்திலும் விரும்பி அமர்ந்து அவற்றை நிலைக்கச் செய்கிறான். அங்குள்ளோர் நாவில் தானே சொற்களாய்க் கலந்து சொற்களைச் சொல்கின்றான். இது எல்லா உயிருக்கும் பொருந்துமாயினும் குறிப்பாக அருளாளரின் நாவாக அமர்ந்து பேசுபவன் இறைவனே என்பது கருத்து. சம்பந்தர் இதனையே 'எனதுரை தனதுரையாக' எனக் கூறுவார். (தி.1-ப.76)

இத்திருமந்திரம் இறைவனின் சருவவியாபகத் தன்மையை விளக்குகிறது.

234. விண்ணவ னாயுல.கேழுக்கும் மேலுளன்
மண்ணவ னாய்வலம் சூழ்கடல் ஏழுக்கும்
தண்ணவ னாயதன்தன்மையில் நிற்பதோர்
கண்ணவ னாகிக் கலந்துநின் றானே. 2946

சிவபெருமான் பராகாயத்தில் அனைத்துலகங்கட்கும் மேலேயும் இருக்கின்றான். அதே நேரத்தில் மிகக் கீழே உள்ள மண்ணில் திண்மையாயும் அதனைச் சூழ்ந்துள்ள நீரில் தண்மையாயும் இவ்வாறு எல்லாவற்றிலும் அதனதன் தன்மையாய் நிற்கிறான். உயிர்களுக்கெல்லாம் அறிவாகவும் (கண் - அறிவு) இருக்கிறான்.

இத்திருமந்திரம் சிவன் மேலானவற்றிற்கு மேலாயும் கீழானவற்றிற்குக் கீழேயும் எனப்பரந்து நிற்கும் அவனது சருவ வியாபகத்தை விளக்குகிறது.

235. நீரும் நிலனும் விசும்பங்கி மாருதம்
தூரும் உடம்புறு சோதியும் அங்குளன்
பேரும் பராபரன் பிஞ்சுகன் எம்மிறை
ஊரும் சகலன் உலப்பிலி தானே. 2954

எங்கள் சிவபெருமான் நீர், நிலம், ஆகாயம், நெருப்பு, காற்று, உயிர் (உடம்பு என்றது இங்கே ஆன்மாவைக் குறித்தது) ஒளிப்பொருள்களாகிய ஞாயிறு, திங்கள் ஆகிய எட்டு வடிவங்களையும் உடையவன் (அஷ்டமூர்த்தம்).

பராபரன் (கடப்பு நிலைத் திருப்பெயர்) பிஞ்சுகன் (கலப்பு நிலைத் திருப்பெயர்) என்பன போன்ற பெயர்களால் புகழப்படுபவன். எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருப்பவன் (சகலன்). தனக்கு இறுதி அற்றவன்(உலப்பிலி).

இத்திருமந்திரம் சிவபெருமானின் சருவவியாபக நிலையை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

தோத்திரம்

236. மாயனை நாடி மனநெடும் தேரேறிப்
போயின நாடறி யாதே புலம்புவர்
தேயமும் நாடும் திரிந்தெங்கள் செல்வனைக்
காயமின் நாட்டிடைக் கண்டுகொண் டேனே. 2955

தோத்திரம் என்றால் புகழ்தல் என்று பொருள். பெரும்பாலும் ஆன்மிக நூல்கள் குறிப்பாகத் திருமுறை நூல்கள் தோத்திரப்பாடல்களாகவே அமைந்து இறைவனைப் புகழுமாற்றால் அவனது இயல்புகளை விரித்துரைக்கும் அமைப்புடையன. ஆனால் திருமந்திரம் பெரும்பாலும் இறைவனுடைய இயல்புகளைத் தத்துவங்களாக எடுத்துச் சொல்லும் சாத்திர நூலாகவே காணப்படுகிறது.

ஆயினும் ஆங்காங்கே திருமந்திரத்திலும் தோத்திரப் பாடல்கள் காணக்கிடக்கின்றன. குறிப்பாகத் திருமூலர் நூலை நிறைவு செய்யும் பகுதியில் தோத்திரம் எனத் தலைப்பிட்டு நாற்பத்தாறு திருமந்திரங்களைத் தோத்திரப்பாக்களாகவே அமைத்துள்ளார்.

இத்தொகுப்பில் அந்த நாற்பத்தாறு திருமந்திரங்களுள் பதினாறு திருமந்திரங்களே நிறைவுப் பகுதியாக அமைகின்றன. எனவே இத்திருமந்திரம் தொடங்கி இனிவருவன எல்லாம் இறைவன் 'பொருள்சேர் புகழை' விரித்துரைக்கும் திருமந்திரங்களே.

எத்துணையோ பேர் எத்துணையோ வகையில் காண முயன்றும் காணப்படாது ஒளிந்திருப்பவனாகிய மாயனே எங்கள் செல்வன். அவனை எப்படியும் கண்டுவிட வேண்டும் என்று மனமாகிய தூரம் நேரம் பற்றிக் கவலைப்படாத தேரில் ஏறித்தேடியும் அவன் இருக்கும் இடம் அறியாமல் துன்புறுகின்றனர்.

நானும் அவர்களைப் போல் முதலில் நாடு நகரங்களிலெல்லாம் அலைந்து தேடினேன். பின்னர் அவன் என் உடம்பினுள் ஒளி வடிவாய் அமர்ந்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்து உள்முகமாகத் தேடி அவனைக் கண்டடைந்தேன் என்கிறார் திருமூலர். இதே கருத்தை அப்பர் பெருமானும், "தேடொணாத் தேவனை என்னுள்ளே தேடிக் கண்டுகொண்டேன்" எனக் கூறுகிறார்.

237. முத்தினில் முத்தை முகிழிள ஞாயிற்றை
எத்தனை வானோரும் ஏத்தும் இறைவனை
அத்தனைக் காணாது அரற்றுகின் றேனையோர்
பித்தனிவ னென்று பேசுகின் றாரே.

என் தந்தையாகிய சிவபெருமான் முத்துக்களிலேயே சிறந்த ஆணிமுத்து. காலையில் கிழக்கே உதித்தெழும் இளஞாயிறு போன்ற ஒளியுடையவன். தேவர்கள் அனைவரும் போற்றிப் புகழும் இறைவன். அவனை உள்முகமாகத் தேடிக் கண்டறிந்த பின்னும் ஒரோவழி உலகியற் சூழலால் அவனைக் காண இயலாத போது அவனை அழைத்து அரற்றிக் கதறுகிறேன். நான் கதறுவதற்குரிய காரணத்தை அறியாத உலகோர் என்னைப் பைத்தியம் என்று பேசுகின்றனரே. இது என்ன அவலம் எனத் தன் ஆற்றாமையைப் புலப்படுத்துகிறார் திருமூலர்.

238. புகுந்துநின் றானெங்கள் புண்ணிய மூர்த்தி
புகுந்துநின் றானெங்கள் போதறி வாளன்
புகுந்துநின் றானடி யார்தங்கள் நெஞ்சம்
புகுந்துநின் றானையே போற்றுகின் றேனே. 2958

சிவபெருமான் அறமே வடிவானவன். எனவே 'அறவாழி அந்தணன்' என அவனைப் போற்றுவார் திருவள்ளுவர். அவன் முற்றறிவாளன். எனவே 'வாலறிவன்' என்பார் வள்ளுவர். அவன் அடியவர் நெஞ்சங்களில் நிறைந்திருப்பவன். அவன்என் உள்ளத்திலும் புகுந்துவிட்டான். எனவே நான் எஞ்ஞான்றும் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்கிறார் திருமூலர்.

239. மெய்த்தவத் தானை விரும்பும் ஒருவற்குக்
கைத்தலம் சேர்தரு நெல்லிக் கணியொக்கும்
சுத்தனைத் தூய்நெறி யாய்நின்ற தேவர்கள்
அத்தனை நாடி அமைந்தொழிந் தேனே. 2964

சிவபெருமான் மெய்த்தவத்தின் பயனாக விளங்குபவன். தன்னை விரும்பும் அடியவர்கட்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல விளங்குபவன். தூயவன். அடியவர்க்கும் தூநெறி காட்டி ஆட்கொள்பவன். தேவர்கள் தலைவன். இத்தகு பெருமைகளை இயல்பாக உடைய சிவபெருமானை நான் நாடி அடைந்ததனால் என் உள்ளத்தில் எந்தச் சலனமும் இல்லாத அமைதி நிலையை அடைந்துவிட்டேன் என்கிறார் திருமூலர்.

240. வள்ளல் தலைவனை வானநன் னாடனை
வெள்ளப் புனற்சடை வேத முதல்வனைக்
கள்ளப் பெருமக்கள் காண்பர்கொல் என்றென்று
உள்ளத்தி னுள்ளே ஒளிந்திருந் தாளுமே. 2966

சிவபெருமான் வள்ளல் தன்மை மிகுந்த தலைவன்; பராகாயத்தில் உறைபவன். கங்கையைச் சடையில் தாங்கி நிற்கும் கருணையாளன். வேதங்களை ஆக்கிய ஆசிரியன். அவன் உயிர்கள் அனைத்தின் உள்ளத்திலும் தோன்றாத் துணையாக மறைந்திருப்பான். உலகியல் உணர்வாலும் மலக்கலப்பாலும் சிவனின் பெருமையை உணராத உண்மையற்ற மக்கள் தன்னைத் தங்கள் உள்ளத்தினுள் என்று காண்பர் கொல் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பான். பக்குவம் பெற்ற உயிர்கள் தம் உள்ளத்தினுள் சிவனைக் காணும் காலம் வரும்போது அவன் வெளிப்பட்டு அவர்கட்கு வீடுபேறு அளித்தருளுவான்.

241. ஆளும் மலர்ப்பதம் தந்த கடவுளை
நாளும் வழிபட்டு நன்மையுள் நின்றவர்
கோளும் வினையும் அறுக்கும் குரிசிலின்
வாளும் மனத்தொடு வைத்தொழிந் தேனே. 2967

சிவபெருமான் அடியவர்களை ஆட்கொண்டு அவர்களுக்குத் தம்திருவடிக்காட்சி கொடுக்கும் கடவுளாவார். அக்கடவுளை நாள் தோறும் வழிபட்டு நன்னெறியில் வாழ்வோரது வினைப்பயனையும், அவற்றை அறிவிக்கும் கோள்களையும் நீக்கி அருளும் தலைவன் அவன். அவன் எனக்குத் தந்த ஞானவானை மனத்தில் ஏந்திப் பகையை (மலம், வினை, நமன்) எல்லாம் வென்றேன் என்கிறார் திருமூலர்.

242. அண்டங் கடந்துயர்ந் தோங்கும் பெருமையன்
பிண்டங் கடந்த பிறவிச் சிறுமையன்
கண்டர் கடந்த கனைகழல் காண்தொறும்
தொண்டர்கள் தூய்நெறி தூங்கிநின் றாரே. 2978

அண்டங்கள் அனைத்தையும் கடந்து எல்லையற்று விளங்கும் அகண்டப் பொருளாய் இருப்பினும் பிறவாப் பிறவியாகிய திருமேனிகள் பலவற்றைக் (தொண்டர்கட்காகத் தாங்கிய திருமேனிகள்) கொண்டு கண்டப் பொருளாயும்

விளங்குபவன் சிவன். அவனது திருவடிகள் தீயோரால்(கண்டர்) அணுகப்பட இயலாதவை. அத்திருவடிகளைக் காணும் தோறும் அவனது மெய்யடியார்கள் தூநெறியாகிய இன்ப உலகில் தங்கி மகிழ்வர்.

243. கலையொரு மூன்றும் கடந்தப்பால் நின்ற
தலைவனை நாடுமின் தத்துவ நாதன்
விலையில்லை விண்ணவ ரோடும் உரைப்ப
உரையில்லைஉள்ளுளும் உள்ளவன் தானே.

2983

சிவபெருமான் தத்துவங்கட்கெல்லாம் முதல்வன். உயிர்கட்கெல்லாம் உயிராய் அவற்றின் உள்ளே உள்ளவனும் அவனே (உள்ளுளும் உள்). பிற தேவர்களோடு அவனை ஒப்பவைத்துக் கூறும் கூற்றுக்கே இடமில்லை. எவரொருவர் சிவனைப் பெற நினைத்தாலும் தம்மை அவனுக்குக் கொடுத்துப் பெறலாமே தவிர, பொன் பொருள் முதலியவற்றை விலையாகக் கொடுத்துச் சிவனைப் பெற இயலாது. அவன் மூன்று கலைகளையும் கடந்து அவற்றுக்கும் மேலே நிற்கும் தலைவன். எனவே அவனை நாளும் இடையறாது நினையுங்கள். அதுவே நீங்கள் உயர்வதற்கு வழி என்கிறார் திருமூலர்.

மூன்று கலைகளைக் கடந்து நிற்பவன் என்பதற்குப் பலவாறாகப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. இடைகலை (இடப்பால் நாடி), பிங்கலை (வலப்பால் நாடி), சுழுமுனை (நடுநாடி) என்ற மூன்றையும் கடந்து நிற்பவன் என்பது ஒரு பொருள். மந்திரம் தந்திரம் உபதேசம் என்ற மூன்றையும் கடந்து நிற்பவன் என்பது மற்றொரு பொருள். இதனையே அருள்நூல் (தந்திரம்), ஆரணம் (மந்திரம்), அல்லாதது (பிற உபதேசங்கள்) என்றும் சொல்வர். சூரிய கலை, சந்திர கலை, அக்னி கலை என்ற மூன்றையும் கடந்து நிற்பவன் என்பதும் ஒரு பொருள்.

இனி ஆன்ம தத்துவங்கள் ஐந்து. அவை நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்பனவாம். அவற்றுள் ஏனைய சமயத்தவர், அவர் கடவுளாகக் கொண்டு வணங்கும் தேவர்கள் ஆகியோர் முதல் மூன்று கலைகளுக்குள் நிற்க, சிவபெருமான் மட்டுமே அவற்றைக் கடந்து சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் இரு கலைகளுக்குள்ளும் விளங்குபவன் என்பது தத்துவம் செறிந்து சொல்லப்படும் பொருள்.

244. இல்லனும் அல்லன் உளனல்லன் எம்இறை
கல்லது நெஞ்சம் பிளந்திடும் காட்சியன்
தொல்லையன் தூயன் துளக்கிலன் தூய்மணி
சொல்லரும் சோதி தொடர்ந்துநின் றானே. 2986

ஞானியர் சிவபெருமானை அறிந்து அவனை அவர்தம்
சீடர்களுக்கும் உணர்த்தும் நிலையைக் காண்பதால்
சிவன் இல்லாதவன் அல்லன் என்பதை நாம் உணரலாம்.
பக்குவநிலை பெறாத பலரும் எங்கள் கட்டிலனுக்குச் சிவன்
காட்சியாகவில்லையே. எனவே 'சிவன்' என்பது கற்பனை
அப்படி ஒருவன் இல்லை" என்று பிதற்றுவதற்கேற்பச்
சொன்னால் சிவன் உள்ளவனும் அல்லன்.

ஆனால் 'சிவன் என ஒருவன் இல்லை' எனச்
சொல்வோரின் கல்போன்ற நெஞ்சங்களையும் ஒரு காலத்தில்
பிளந்து வெளிப்படுவான். ஏனெனில் அவன் தொன்று
தொட்டு எங்கும் இருப்பவன். இயல்பாகவே மலங்களால்
பற்றப்படாதவன். ஆகையால் மாசிலா மாணிக்கம் போலச்
சுடர்விடக்கூடிய இயல்பினன். சலனம் அற்று நிலைபெற்ற
தன்மையை உடையவன். சொல்லால் உணர்த்த முடியாத
அறிவு வடிவினன். இவ்வளவு பெருமைகளை உடையவனாகச்
சிவபெருமான் இருந்தாலும் அடியார்க்கு எளியனாக
அவர்தம் நெஞ்சகத்தில் தொடர்ந்து நிற்பவன்.

245. விண்ணிலும் வந்த வெளியினன் மேனியன்
கண்ணிலும் வந்த புலனல்லன் காட்சியன்
பண்ணினில் வந்த பயனல்லன் பான்மையன்
எண்ணிலா னந்தமும் எங்கள் பிரானே. 2989

எங்கள் தலைவனாகிய சிவபெருமான் ஆகாயத்தைப்
போல அருவத்தன்மை உடையவன். அது அவனுடைய
சொருப நிலை. ஆனால் தடத்த நிலையில் அவன் உருவம்
உடையவனே.

அவன் கண்ணால் காணப்படும் பொருளல்லன்; அது
அவனுடைய சொருப நிலை. ஆனால் தடத்த நிலையில்
கண்ணால் காணப்படுபவனே.

ஒன்றை ஆக்கும் செயலின் (பண்ணுதல்) பயனாகத்
தோன்றுபவனல்லன் சிவன். அதுவும் அவனது சொருப

நிலையே. தடத்த நிலையில் பத்தி அன்பு செய்வதன் பயனாகவே அவன் தோன்றுவான்.

இவ்வாறு இருவேறு முரண்பட்ட இயல்புகளை உடைய சிவபெருமான் அடியவர்கட்கு எல்லையற்ற ஆனந்தமாகவும் விளங்குகின்றான்.

246. உத்தமன் எங்கும் முகக்கும் பெருங்கடல்
நித்திலச் சோதியன் நீலக் கருமையன்
எத்தனை காலமும் எண்ணுவர் ஈசனைச்
சித்தர் அமரர் தேர்ந்தறி யாரே.

2990

சிவபெருமான் மிக உயர்ந்தவன். எந்த இடத்திலும் அவனை விரும்புவோர் முகந்து கொள்ளக் கூடிய பேரானந்தப் பெருங்கடலாய் உள்ளவன். முத்துப் போன்ற வெண்மைநிறம் உடையவன். ஒரு பகுதியில் நீலமணி போலும் கருமை நிறத்தையும் உடையவன். (அப்பன் வெண்ணிறம் அம்மை கருநிறம்). அத்தகைய சிவபெருமானைச் சித்தர்களும் தேவர்களும் எத்துணையோ காலமாக எண்ணிப்பார்க்கிறார்கள். ஆயினும் இன்னும் அவனை முழுமையாக அவர்களால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை எனச் சிவபெருமானின் அறுதியிட்டறியப்பட முடியாத பெருமையைத் திருமூலர் விளக்குகிறார்.

247. நிறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஈசன்
அறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் இன்பம்
மறம்பல எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் பாவம்
புறம்பல காணினும் போற்றுகி லாரே.

2991

உயிர்களுக்குச் சிவனது அறக்கருணை எப்போது கிடைக்கிறதோ அப்போது வீட்டின்பம் கிடும். அவனது மறக்கருணை எவ்வளவு நாள் கிடைக்கிறதோ அவ்வளவு நாளும் அவ்வுயிர்கட்குப் பிறவித்துன்பமும் உளதாகும்.

இவற்றை அறிந்து உலகில் எத்தனையோ வண்ணங்களிலும் வடிவங்களிலும் விளங்கும் சிவபெருமானை அறிந்து அவனைத் துதிக்காமல் வாழ்கின்றனரே உலகோர் என இரங்கி அவனைத் துதித்தலே பிறப்பறுக்கும் என உணர்த்துகிறார் திருமூலர்.

248. இங்குநின் றானங்கு நின்றனன் எங்குளன்
பொங்கிநின் றான்புவ னாபதி புண்ணியன்
கங்குல்தின் றான்கதிர் மாமதி ஞாயிறு
எங்கும்நின் றான்மழை போலிறை தானே. 2992

சிவபெருமான் உலகிற்குத் தலைவன். அறமே வடிவானவன். அவன் இங்கும் இருக்கிறான். அங்கும் இருக்கிறான். எங்கும் இருக்கிறான். எல்லாப்பொருள்கட்கும் மேலே பொங்கியிருக்கின்றான். இரவில் தண்கதிர் மாமதியொளியாயும் பகலில் வெஞ்ஞாயிற்றின் விரிசோதியாகவும் நிற்கின்றான். மழைபோல எல்லா உயிர்கட்கும் தன் அருளைப் பொழிகின்றான். எனவே அவன் துதிக்கத்தக்கவன் என்பது குறிப்பு.

249. தன்வலி யாலுல கேழும் தரித்தவன்
தன்வலி யாலே அணுவினும் தான்நொய்யன்
தன்வலி யால்மலை எட்டினும் சார்பவன்
தன்வலி யாலே தடங்கடல் ஆமே. 2994

சிவன் தனது ஆற்றலால் தானே உலகங்கள் அனைத்தையும் தாங்குகின்றான். அதனால் அவன் மிகப்பெரிய பொருள்போலத் தோன்றினாலும் அவன் தனது ஆற்றலினால் அணுவினுள் அணுவாய் நிற்கும் நுண்ணியனும் ஆகின்றான். மலைகள் எட்டினாலும் எட்ட முடியாத உயரத்தில் நின்று உலகை நிலை நிறுத்துகிறான். உயரத்தில் இருக்கிறான் என முடிவு செய்ய இயலாது. ஏனெனில் அவன் தன் ஆற்றலால் கடலை விட ஆழத்திலும் இருக்கிறான்.

இத்திருமந்திரம் சிவபெருமானது பருமை, நுண்மை, உயரம், ஆழம் ஆகிய ஆற்றல்களைப் புகழ்கிறது.

250. ஏனோர் பெருமையன் ஆகிலும் எம்இறை
ஊனே சிறுமையுள் உட்கலந் தங்குளன்
வானோர் அறியும் அளவல்லன் மாதேவன்
தானே அறியும் தவத்தின் அளவே. 2995

எங்கள் இறைவனாகிய சிவபெருமான் தேவர்களுக் கெல்லாம் தலைவன். பிறதேவர்களை எல்லாம் விடப் பெரியவன் எனினும் மனிதரின் சிறுமையுடைய

ஊனுடம்பின் உள்ளே உள்ளத்தின் ஒளியாய்ச் சுடர்விட்டுத் தங்கியிருக்கிறான். எனவே அவனது பெருமை தேவர்களாலும் அளவிட்டு அறிய இயலாத ஒன்றாகும். ஆனால் அவன் இவ்வுலக உயிர்கள் செய்யும் தவத்தின் அளவைக் கணக்கிட்டு அறிந்து அந்த அளவிற்கு ஏற்ப அருள் புரியும் இயல்புடையவன். இத்திருமந்திரம் சிவபெருமான் பெருமை, எளிமை, அருள் தன்மை ஆகியவற்றை விளக்கி அவனைப் புகழ்கிறது.

வாழ்த்து

251. வாழ்கவே வாழ்கவென் நந்தி திருவடி
வாழ்கவே வாழ்க மலமறுத் தான்பதம்
வாழ்கவே வாழ்கமெய்ஞ் ஞானத் தவன்தான்
வாழ்கவே வாழ்க மலமிலான் பாதமே. 2998

கடவுள் வாழ்த்தில் 'ஒன்றவன் தானே' என நூலைத் தொடங்கிய திருமூலர் நூலின் இறுதியிலும் வாழ்த்துக் கூறி நூலை நிறைவு செய்கிறார். இத்தொகுப்பும் அவ்வாறே ஒன்றவன் தானே என்ற திருமந்திரத்தில் தொடங்கி 'வாழ்கவே வாழ்க' எனும் திருமந்திரத்தில் நிறைவு பெறுகிறது. என் இறைவனாகிய சிவபெருமான் இயல்பாகவே மலம் தன்னை அணுக இயலாத நிலையில் மலம் இல்லாதவனாக இருக்கிறான். பேரறிவு பெற்றவனாக இருக்கிறான். தன்னைச் சார்ந்தவர்களின் மலத்தைப் போக்கி (அறுத்து) அவர்கட்கு வீடுபேறு வழங்குகின்றான். அவன் தன் திருவடிகளை வாழ்த்துவோம். அத்திருவடிகள் வாழ்க! வாழ்கவே!! என வாழ்த்தித் திருமூலர் 'நன்றாகச் செய்த தமிழை' நிறைவு செய்கிறார்.

பாட்டு முதற்குறிப்புகராத்

பாட்டெண்

பாட்டெண்

அகம்புகுந்தான்	125	ஆனும் மலர்ப்பதம்	241
அஞ்சுள ஆனை	71	ஆற்றிற் கீடந்த	100
அடப்பண்ணி வைத்தார்	45	ஆனந்தம் ஆடாங்கு	202
அடிமுடி காண்பான்	31	ஆனைகள் ஈந்தும்	151
அடியார் அடியார்	192	கிங்கு நின்றான்	248
அண்டம் கடந்து	242	கிருந்தார் சிவமாசி	19
அன்னலை வானவர்	88	கிருந்தேன் கிக்காயத்தே	13
அன்னல் கிருப்பிடம்	69	கிருமனும் சோகையும்	53
அது கிது என்று	78	கிருவினை நேரொப்பில்	90
அப்பணி செஞ்சடை	24	கில்லனும் அல்லன்	244
அப்பனை நந்தியை	8	கிறப்பும் பிறப்பும்	97
அம்பலம் ஆவது	206	கிறையடி தாழ்ந்தை	117
அருள்பெற்ற காரணம்	185	ஈசன் அறியும்	55
அவழும் சிவழும்	155	ஈதென்றறிந்திலன்	145
அவ்வியம் பேசி	50	உடம்பார் அழியில்	67
அவனை அறியா	72	உடம்பினை முன்னம்	68
அறம் கேடும்	57	உடலாம் உயிராம்	37
அறிவறியாதை	198	உடலில் துவக்கிய	109
அறிவறிவென்ற	164	உணர்ந்தேன் உலகினில்	119
அறிவுக்கழிவிலை	160	உணர்வும் அவனே	214
அறிவுடையான்	194	உணர்வொன்றிலா	133
அறிவு வடிவென்று	159	உத்தமன் எங்கும்	246
அன்பின் உருகுவன்	82	உருவின ஊனிலி	216
அன்பும் அறிவும்	38	உருவின்றியே நின்று	212
அன்பும் சிவமும்	54	உரையற்றதொன்றை	220
ஆகூசம் கில்லை	181	உழைக்க வல்லோர்	130
ஆசை அறுமின்கள்	191	உள்ளத்தும் உள்ளன்	91
ஆடம்பரம் கொண்டு	105	உள்ளத்தொருவனை	40
ஆடியும் பாடியும்	126	உள்ள முருவென்றும்	173
ஆதிநடம் செய்தான்	207	உள்ளம்பெருங்கோயில்	127
ஆதிபரனாட	205	உறுவதறி தண்டி	28
ஆத்த மனையான்	60	உற்று வனைவான்	39
ஆய பதிதான்	167	ஊரலாம் கூடி	44
ஆற்றிவார் எங்கள்	16	எங்கும் திருமேனி	201
ஆராலும் என்னை	222	எம்பெருமானிறை	32
ஆரே திருவிள்	77	எளியன தீபம்	87
ஆர்க்கும் கிடுமின்	51	என்னிலும் என்னுயிர்	175
ஆவையும் பாவையும்	49	என்னெஞ்சம் ஈசன்	228
ஆழி வலம் கொண்டு	26	என்னையறிந்திலேன்	161

என்னையறிய	171	செயலற்றிருக்க	153
எற்றி கிறக்கி	64	சைவப் பெருமை	85
ஏனோர் பெருமையன்	250	சைவம் சிவனுடன்	89
ஒடுங்கி நிலைபெற்ற	98	ஞானத்தின் மிக்க	84
ஒருவனுமே	35	ஞானமிலார்	106
ஒன்றது பேரூர்	93	ஞானிக்குச்சந்தர	107
ஒன்றவன் தானே	1	தத்துவமாட	208
ஒன்றாயுகுடன்	178	தத்துவமெங்குண்டு	210
ஒன்று கண்டீர்	223	தன்மை வல்லோனை	196
ஒன்றெனக் கண்டேன்	120	தன்வலியால்	249
ஒன்றே குழைம்	141	தன்னினில் தன்னை	157
ஒங்காரியென்பான்	73	தன்னையறிந்தும்	188
ஒடுங்குதிரை	110	தன்னையறிந்து	154
ஒதலும் வேண்டா	99	தன்னையறிய	158
கண்காணியாகவே	138	தாங்கி இருபது	27
கண்காணியில்லென்று	136	தானற்ற தன்மையும்	108
கண்டறிவாரில்லை	217	தானென்றவனென்று	
கரியட்ட கையன்	209	கிரண்டாகும்	95
கருவரை மூடி	29	தானென்றவனென்று	
கல்லா அராசனும்	47	கிரண்டென்பர்	156
கலையொரு மூன்றும்	243	தானே அழியும்	124
கறுத்த கிரும்பே	135	தானே கிருநிலம்	3
கானும் பஸ்பல	74	தானே உலகில்	184
காண்டற்கரியன்	123	தானே எழுந்த	66
காமமும் கள்ளும்	61	தானே தனக்குத் தலைவியும்	70
காயக்குழப்பனை	137	தானே தனக்குப் பகைவனும்	147
காலினில் ஊறும்	195	தானே திசையொரு	36
கிடக்கின்றவாறே	166	தானே வெளியென	80
குசவன் திறிகையில்	42	தான் வரைவற்றபின்	219
குருட்டினை நீக்கும்	111	திடறிடை நிலைநாத	183
கூடியும் நின்றும்	142	திரிகின்ற முப்புரம்	25
கொலையே களவு	59	திருவடியே சிவம்	21
கொல்லான் பொய்	63	தீயினும் வெய்யன்	2
சத்தியென்பாளொரு	76	துறந்துபுக்குள்ளொளி	199
சந்திப்பது நந்தி	23	தெளிவு குருவின்	22
சித்தஞ்சிவமாக	101	தேடுகின்றேன் திசை	163
சித்தஞ்சிவமாய்	224	தேவர்பிரான்	58
சிந்தையதென்ன	213	தேவனுமாகும்	233
சிவசிவ என்கிறர்	200	தேறாத சிந்தை	180
சிவபெருமானென்று	226	தையல் நல்லானை	75
சீராரும் ஞானத்தின்	116	நடுவுநின்றார்க்கன்றி	62
சீவனைச் சிவனார்	132	நண்ணிய பாசத்தில்	168
கூடுவன் நெஞ்சிடை	10	நந்தியருள் பெற்ற	11
கூரிய காந்தமும்	18	நந்தியருளாலே	12

நாடும் உறவும்	104	பெறுதற்கரிய	140
நாடும் நகரமும்	81	பொருளதுவா நின்ற	182
நாளறிந்தப்பொருள்	232	பொருள்போதம்	122
நானென நீயென	121	பொன்னை மறைத்தது	148
நானென்றும் தானென்றும்	211	போற்றிசைத்தும்	5
நான் பெற்ற கின்பம்	15	மண்ணொன்று கண்டீர்	43
நிறம்பல எவ்வண்ணம்	247	மண்ணொன்று தான்பல	41
நின்றுமிருந்தும்	176	மந்திரதந்திர	134
நினைப்பும் மறப்பும்	225	மந்திரமாவதும்	94
நினைவதும் வாய்மை	128	மயக்கிய ஊம்புல	187
நின்ற புகழும்	139	மரத்தை மறைத்தது	149
நின்று தொழுவன்	86	மலக்கலப்பாலே	146
நீ அதுவானாய்	197	மலமில்லை மாசில்லை	221
நீரகத்தின்பம்	34	மனத்திலெழுகின்ற	4
நீரில் குளிரும்	193	மனத்திலெழுந்த	112
நீரும் நிலனும்	235	மனவாக்குக் காயத்தால்	189
பசுக்கள் பலவண்ணம்	144	மன்னும் மலைமந்தும்	114
பசும்பலகோடி	165	மாடத்துளாளனை	190
படமாடக்கோயில்	131	மாயவிளக்கது	162
பணிந்து நின்றேன்	227	மாயனைநாடி	236
பதமுத்தி மூன்றும்	179	மானின்கண் வானாசி	33
பதிபசுபாசம்	17	மானுடராக்கை	118
பதைத்தொழிந்தேன்	115	முகத்தினில் கண்கொண்டு	218
பரந்தும் சுருங்கியும்	172	முத்திக்கு வித்து	174
பரம்பரமான	170	முத்தினில் முத்தை	237
பற்றது பற்றின்	56	முன்னையறிவினில்	152
பற்றறப் பற்றின்	169	மெய்கலந்தாரொடு	186
பற்றற்றவர் பற்றி	215	மெய்த்தவத்தானை	239
பாங்கமர் கொன்றை	92	மோனங்கை வந்தோர்க்கு	96
பாசிபடர்ந்து	231	யாவர்க்குமாம்	52
பாரது பொன்மை	143	வளத்திடை முற்றத்தோர்	46
பார்ப்பானகத்திலே	230	வள்ளல் தலைவனை	240
பிணக்கறுத்தான்	229	வாயொன்று சொல்லி	113
பிரமனும் மானும்	30	வாழ்கவே வாழ்க	251
பிரானருள்	102	வாழ்த்த வல்லார்	9
பிறப்பிலி பிஞ்சுகள்	6	வானின்றழைக்கும்	7
பினை நின்றென்னே	14	விண்ணவராலும்	177
புகுந்து நின்றான்	238	விண்ணவனாய்	234
புண்ணியஞ் செய்வார்க்கு	129	விண்ணிலும் வந்த	245
புண்ணியம் பாவம்	103	வெல்லுமளவு	150
புறப்பட்டுப்புகு	65	வென்றிடலாகும்	79
புகங்களைந்தில்	204	வேடநெறிநின்றார்	48
பூவினில் கந்தம்	83	வேதங்களாட	203
பெற்றாருலகில்	20		

கருவி நூற்பட்டியல்

1. அண்ணாமலை, டாக்டர்.சுப., பதிப்பாசிரியர்; உரைஆசிரியர்; திருமந்திரம் - மூலபாட ஆய்வுப்பதிப்பு - முதற்பகுதி; இந்தியப்பண்பாடு - ஆராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை - இரண்டாம் பதிப்பு - ஜூன் 2002.
2. அண்ணாமலை - மேலது இரண்டாம் பகுதி இரண்டாம் பதிப்பு - ஜூன் 2002.
3. அண்ணாமலை - மேலது மூன்றாம் பகுதி இரண்டாம் பதிப்பு - ஜூன் 2002.
4. அருணை வடிவேல் முதலியார், முனைவர் சி. - உரையாசிரியர்; திருமூலர் திருமந்திரம் 1,2,3; ஞானசம்பந்தம் பதிப்பகம் - மயிலாடுதுறை-இரண்டாம் பதிப்பு -1997.
5. அருணை வடிவேல் முதலியார், முனைவர் சி. - உரையாசிரியர்; திருமூலர் திருமந்திரம் 4,5,6; இரண்டாம் பதிப்பு -1997
6. அருணை வடிவேல் முதலியார், முனைவர் சி. - உரையாசிரியர்; திருமூலர் திருமந்திரம் 7,8,9; இரண்டாம் பதிப்பு -1997.
7. இராதாகிருஷ்ணன், வாசு - உரையாசிரியர், திருமந்திரத்திரட்டு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. முதற்பதிப்பு - அக்டோபர் 2016.
8. வெங்கட்ராமன், டி.வி. - திருமந்திரம் - அனுபவஉரை, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு -நவம்பர், 1996

முனைவர் : கரு. முத்தய்யா

- முனைவர். கரு. முத்தய்யா காரைக்குடியைச் சேர்ந்தவர். தேவகோட்டை ஸ்ரீ சேவுகன் அண்ணாமலை கல்லூரியில் 31 ஆண்டுகள் (1972-2003) தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.
- நகரத்தாரியல் ஆய்வாளர். பதிப்பாளர்களில் ஒருவராக இருந்து 'நகரத்தார் கலைக்களஞ்சியம்' நூலை உருவாக்கியவர்.
- 'நகரத்தார் திருமகள்' எனும் மாத இதழில் துணை ஆசிரியராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பவர்.
- யார்க் பல்கலைக்கழகம், கனடா; டொராண்டோ பல்கலைக்கழகம், கனடா ஆகியவற்றில் தமிழ் வகுப்புக்கள் நடத்தியவர்.
- ஏராளமான பட்டி மன்றம், வழக்காடு மன்றம், கருத்தரங்கம், சொற்பொழிவுகளில் பங்கேற்றுவருபவர்.
- பதிப்பாசிரியராகப் பணியாற்றிக் கோவில் குட முழுக்கு விழா மலர்கள்; பள்ளிப்பவள விழா மற்றும் நூற்றாண்டு விழா மலர்கள்; மணி விழா மலர்கள் ஆகியவற்றை உருவாக்கியவர்.
- முனைவர். கரு. முத்தய்யா எழுதிய நூல்கள்:
 1. செயகாந்தன் நாவல்களில் பாத்திரப்படைப்பு.
 2. நகரத்தார் வாழ்வியல்.
 3. தமிழகத்தில் உள்ள 32 மாவட்டங்களின் முக்கிய கோவில்கள்.
 4. நடராஜபுரம் ஸ்ரீ பர்வத வர்த்தனி அம்பாள் சமேத இராமநாத சுவாமி மகாத்மியம் - உரையாசிரியர்.
 5. கொடை விளக்கு - உரை (அச்சில்)